XVIII. évfolyam 2. szám. **Ára: 1 forint** *1962. január 11.*

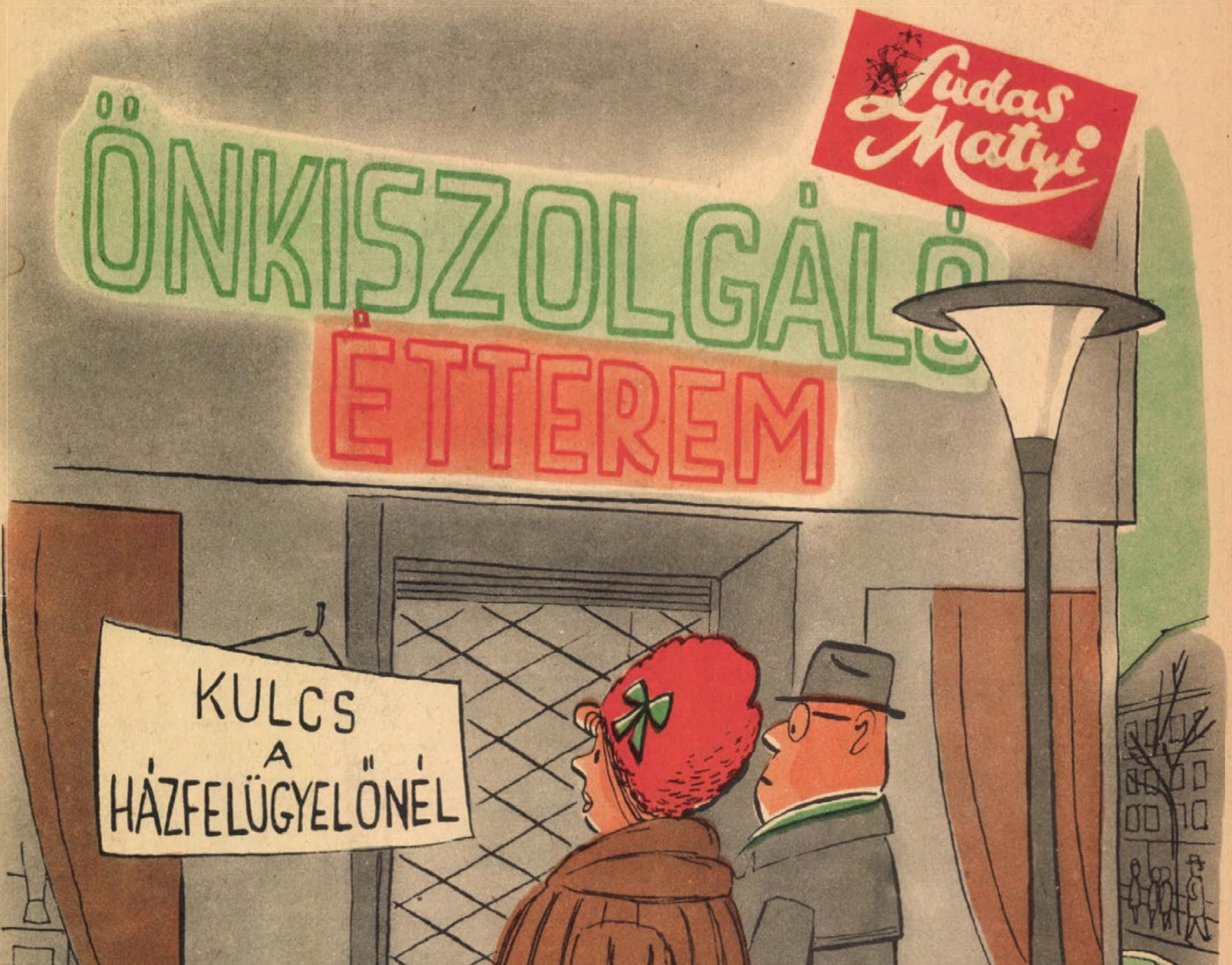
Ludas Matyi
ÖNKISZOLGÁLÓ
ÉTTEREM
KULCS
A
HÁZFELÜGYELŐNÉL
VASVÁRI

Vasvári Anna rajza

A fejlődés teteje

Szilveszter után

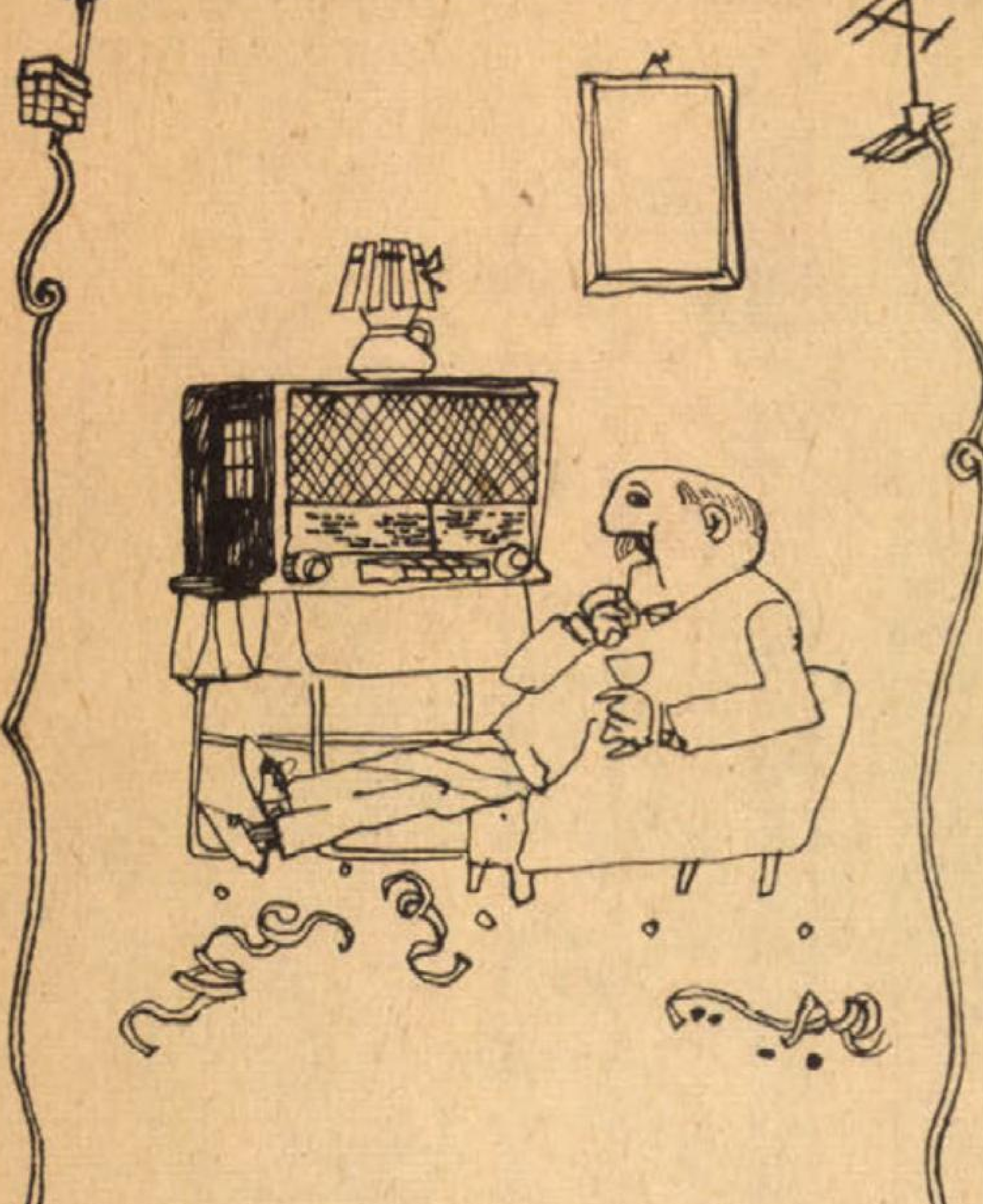

– Azt mondják, a TV műsora jobb volt . . .

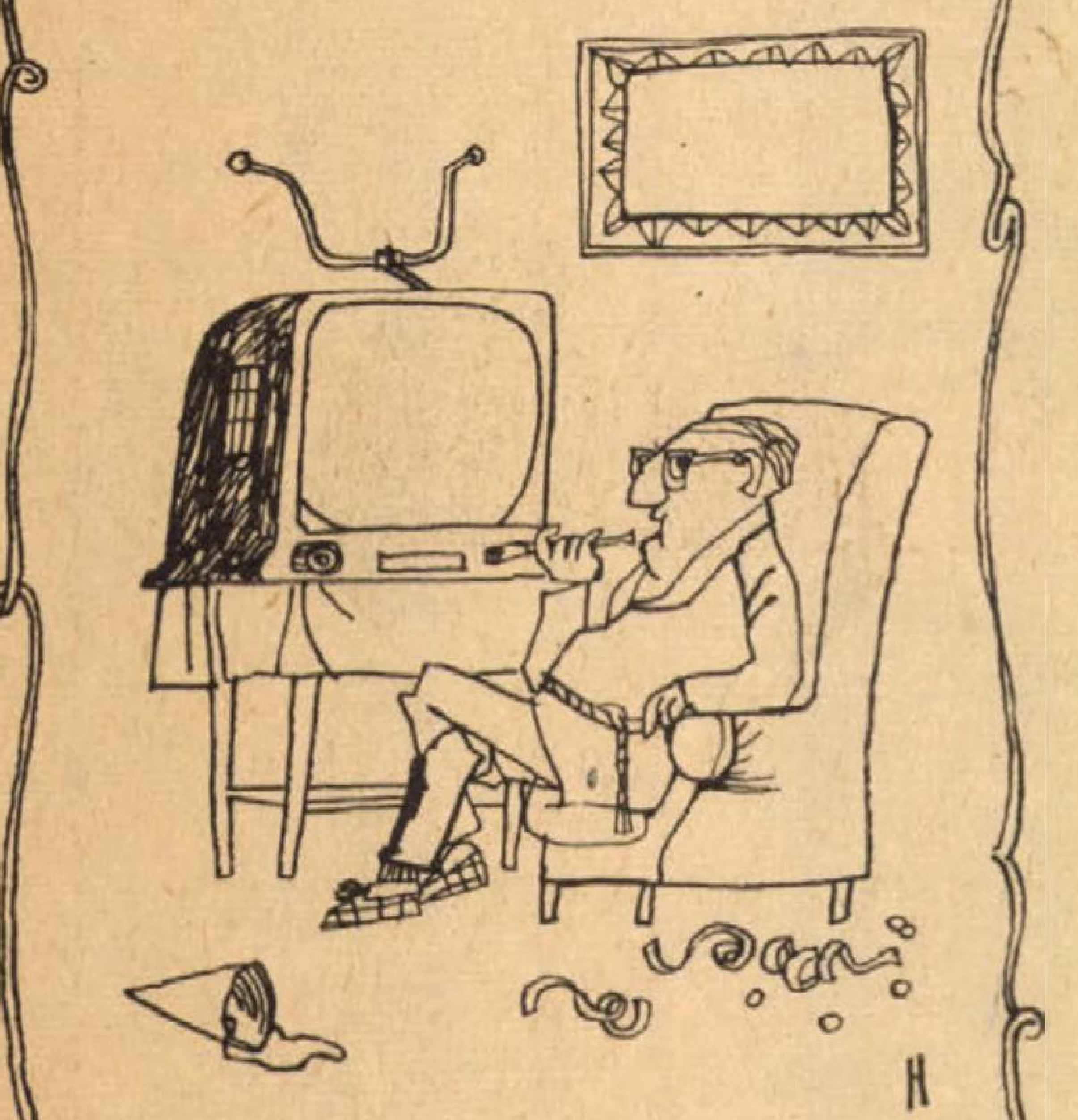

– Azt mondják, a rádió műsora jobb volt . . .

AKI A SZÍVÉT a tenyerén hordja

Valaki elmesélte nekem Kóbor Vencel élettörténetét.

Vencelt egyetlen mondattal lehet jellemezni: olyan ember, aki a szívét a tenyerén hordja.

Egy füstös eszpresszóban beszélgetvén vele, az ötödik mondatnál Vencel kivette nagy piros szívét, és az asztalra tette. A rideg helyiségben izzón foszforeszkált ez a nagy meleg szív, mint spongya szivta be a mások búját-baját, és a legváratlanabb módozatokat is megtalálta, hogy segítsen rajtuk.

Hát ilyen ember volt Vencel. A szívét a tenyerén hordta.

És mégis furcsa élete volt.

Első munkahelyén nem volt szerencséje. Osztályvezetője fehérvérűségben megbetegedett, és Vencel nagy utánjárással megszerzett valami külföldi gyógyszert, amely megmentette az életét. Kollégái elismerték, hogy bravúros cselekedet volt, de kétség sem fér ahhoz, hogy be akart vágódni vele, amit az is bizonyít: ha nem mentette volna meg az osztályvezető életét, akkor nem tudott volna bevágódni. Vencelnek nem volt maradása.

Azután újra munkába állt. Ha valamelyik kollégája sóhajtozott, Vencel legott megkérdezte: Mi baj van? Csak nem bántja valami? Mit segíthetnék?

És a kollégák összesúgtak: Mit akar ez? Mit bizalmaskodik? És áthelyezték máshová, mert féltek tőle.

Új helyén két ellenséges tábort talált, két klikket, amely áskálódott egymás ellen. Vencel diplomatikusan közbelépett, és összebékítette őket. Ki is békültek, és Vencelről megállapították, hogy gyáva, nem vall színt, hintapolitikus és különben is kotnyeles alak, aki mindenbe beleüti az orrát.

Nem volt nagy szerencséje Vencelnek a házasságával sem. Egyik nap megpillantott egy ifjú hölgyet, amint a Dunaparton fel s le sétál, közvetlenül a víz mellett. Vencel rögtön megértette miről van szó. — Nem teheti! — ugrott oda hozzá, és átölelte. — Nem teheti! — kiáltotta mégegyszer. — Az élet drága kincs! A hölgy némi vonakodás után lemondott eredeti céljáról. Vencel pedig, hogy életkedvet öntsön beléje, feleségül vette. Néhány héttel a frigy után ismét megpillantotta az ifjú hölgyet — most már a feleségét —, amint fel, s le sétál a Duna-parton. — Nem teheted! — ölelte át. — Az élet drága kincs! — Eredj a pokolba . . . — mondta az asszony, és ellökte. — Mit kémlelsz utánam? . . . És neje ezután is rendszeresen fel, s le sétált a Duna-parton . . .

Végül Vencel megunta a sorozatos balsikereket, és jelentkezett Dél-Amerikába egy lepratelepre ápolónak. A leprások azonban hamar kiismerték, és azt mondták egymás közt: — No nézd csak! Idejön ez az alak, féktelen kalandvágytól vezérelve, és azt hiszi, hogy mi majd kielégítjük romantikus képzelgéseit . . . Ez a mi lyukacsos bőrünkre akar magának hírnevet szerezni! Megjátssza magát, mint a bogotai szűz Mária . . .

És elkerülték Vencelt, mint a leprást.

Jelen pillanatban Vencel valami déltengeri szigeten él egy barlangban, földig érő haja meg szakálla van, és gyökerekkel, valamint silány adományokkal táplálkozik. Gyakran keresik fel a környék lakói, de Vencel szíves tanácsaiért nem fogad el mást, mint száraz kenyeret és rothadt fügét. Hírlik, hogy a vidék szent embereinek érdekképviselete a következő kongresszuson kizárja tagjai sorából, ha nem változtat kihívó magatartásán, amellyel erősen rontja a kialakult remetetarifákat.

Novobáczky Sándor

A KÖZÉRT előtt

Szegő Gizi **rajza**

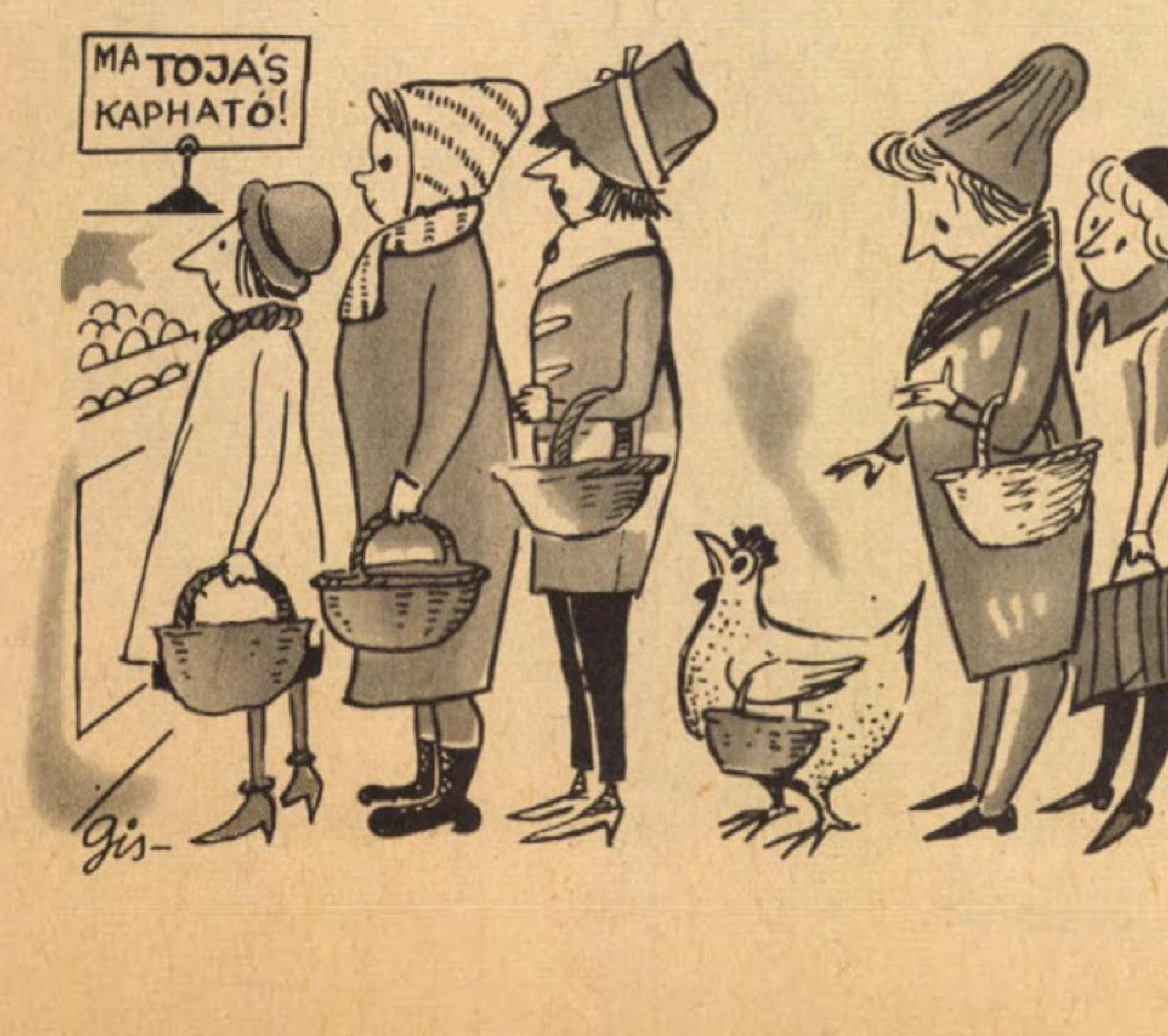

Skóciában

Gerő Sándor **rajza**

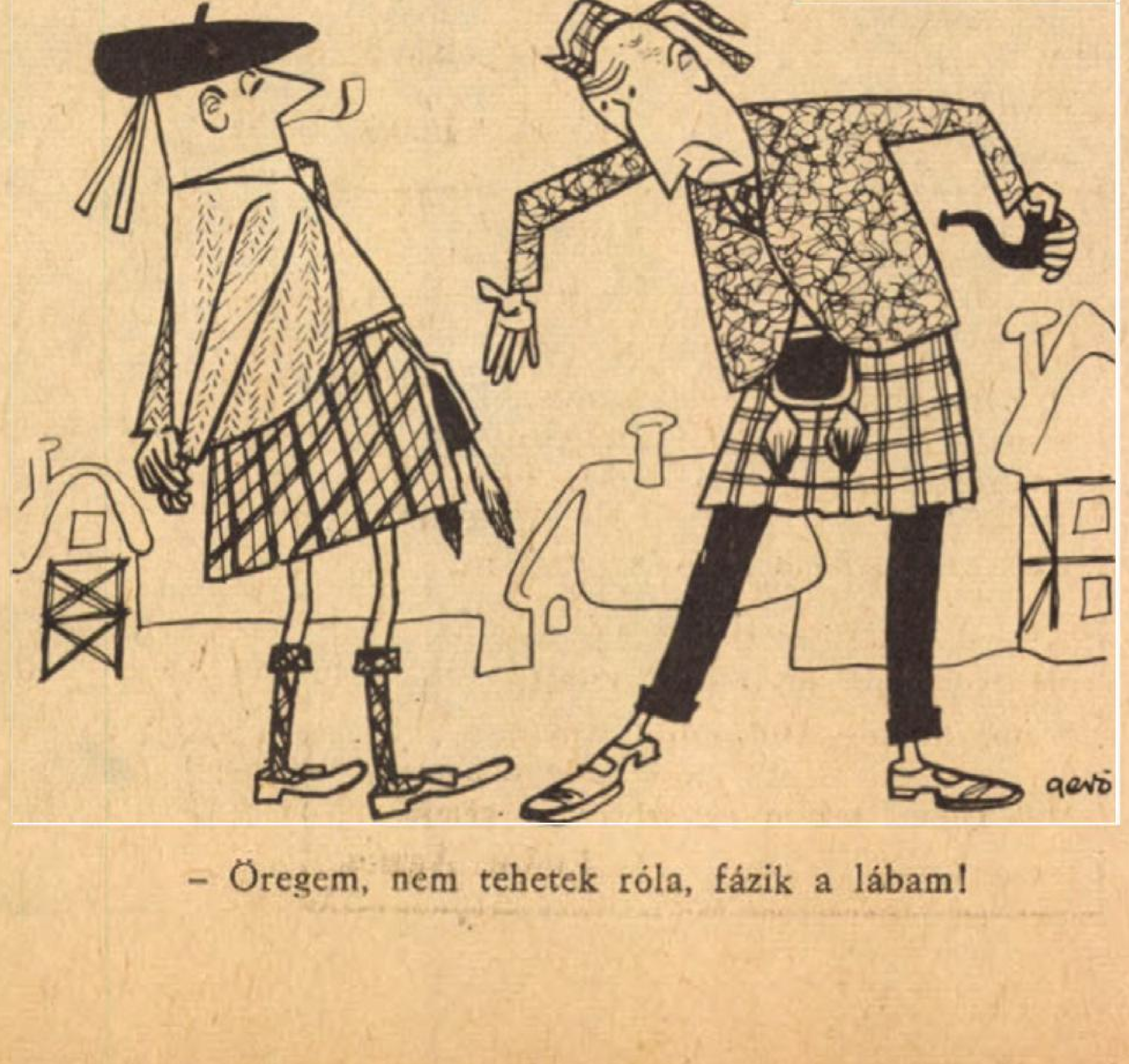

– Öregem, nem tehetek róla, fázik a lábam!

az alkalmas egyén

A személyzeti osztályon ketten voltak. A vezető és a munkavállaló.

— Úgy gondolja, hogy alkalmas lenne a betöltendő állásra? — hangzott az osztályvezető első kérdése.

— Bízom benne — válaszolta bátran a jelentkező.

— Ne vegye túlzott óvatosságnak, de még néhány kérdést kell feltennem.

— Tessék.

— Első kellék a megnyerő modor. Tudna munkakörében mindig kedves, barátságos lenni?

— Úgy érzem, igen. Előző munkahelyemen a „Vállalat legudvariasabb dolgozója" címet nyertem el, és a várdorzászlót még mindig kegyelettel őrzöm.

— Nagyon derék. És hogy állunk a rábeszélő képességgel?

A jelentkező arca csupa büszkeség volt:

— Minden szerénytelenség nélkül állíthatom, hogy ezen a területen egyedül álló teljesítményt tudok végezni. Amikor az óraüzletben dolgoztam, tizenhét tornyot beszéltem rá, hogy vegyen órát. Persze, lánccal.

— Szép teljesítmény. És mit csinál akkor, ha az ügyfél nehezen kezelhető?

— Olyan nincs. Garantálom, hogy két perc alatt leveszem a lábáról. Dolgoztam én már, kérem, a MÁV pénztárában is. Egy utas Miskolcra akart utazni, de én ecseteltem előtte Kiskunhalas szépségeit, és elment Kiskunhalasra.

— Remek. De megtörténhetik, hogy a fél gorombáskodni kezd.

A munkavállaló felnevetett:

— Velem nem lehet! Tessék megnézni ezeket az izmokat. Válogatott nehézsúlyú birkózóbajnok voltam. Ha az illető goromba, kihúzom magam előtte, erre megijed, és én ilyenkor maga a megtestesült udvariasság vagyok. Ez sohasem téveszti el hatását.

— Persze, módjában van az idevonatkozó belkereskedelmi miniszteri rendeletre is hivatkozni.

— Felesleges! Ezzel csak felingerelném a kedves ügyfelet. Az erő, a határozottság és a szavak megnyerő bája mindig megteszi hatását.

— Rendben van. Felvesszük. Már ma elfoglalhatja helyét az eszpresszó ruhatárában.

Palásti László

Önkritika

A képzeletem akár egy szövőnő:
Egyszerre hat gépen is dolgozik.
Sző selymet, bársonyt, hamvast
mint a szőlő . . .
Ott csomót bogoz, szálat oldoz itt.

A gépek között ide-oda kapkod
Itt csomózni, ott oldani felejt:
S míg boldog attól, mind mily
szépen kattog,
Hat gépen terem egyszerre — selejt.

Fedor Ágnes

Újévi üzenetváltás

Pusztai Pál rajza

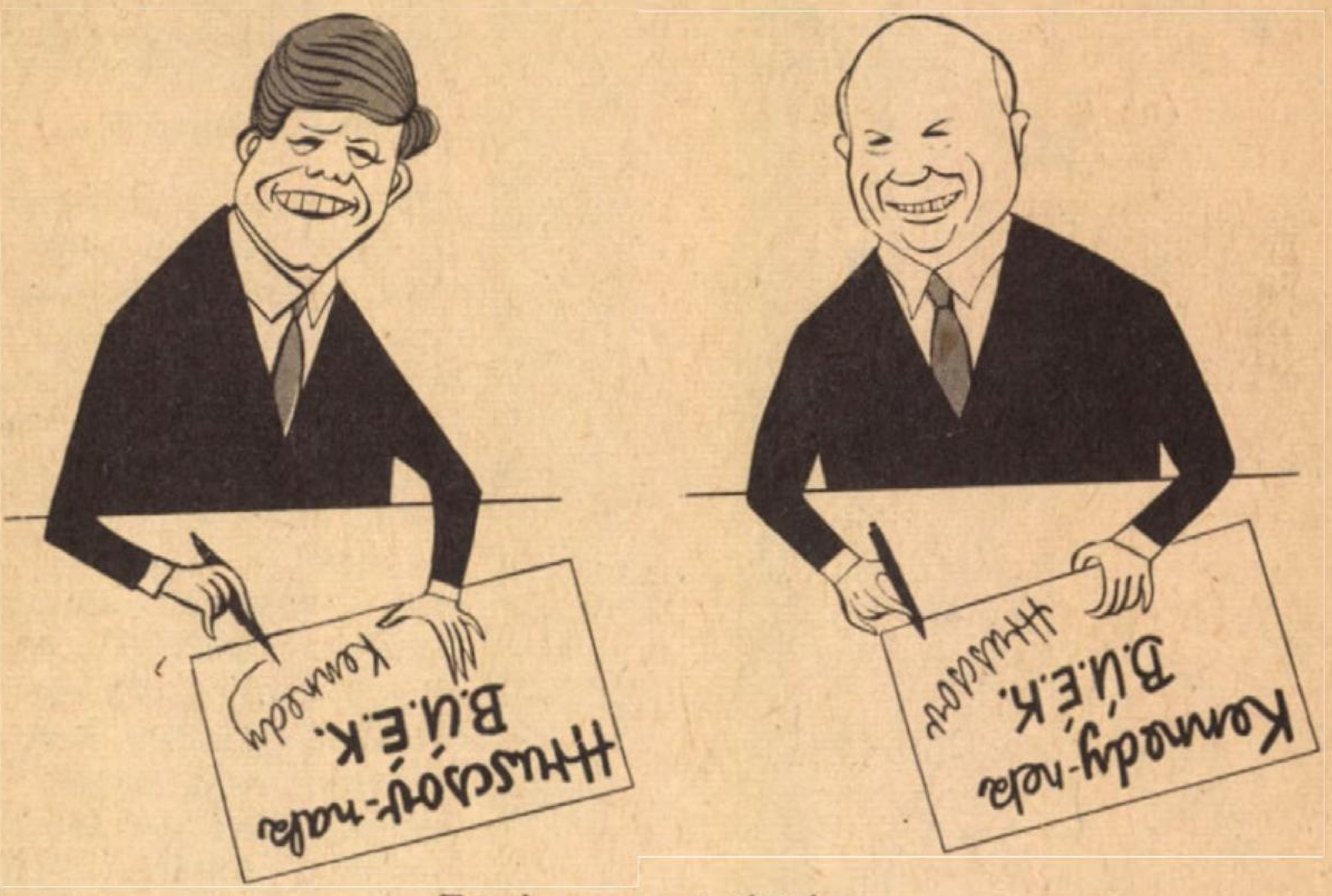

Ennek nagyon örültünk

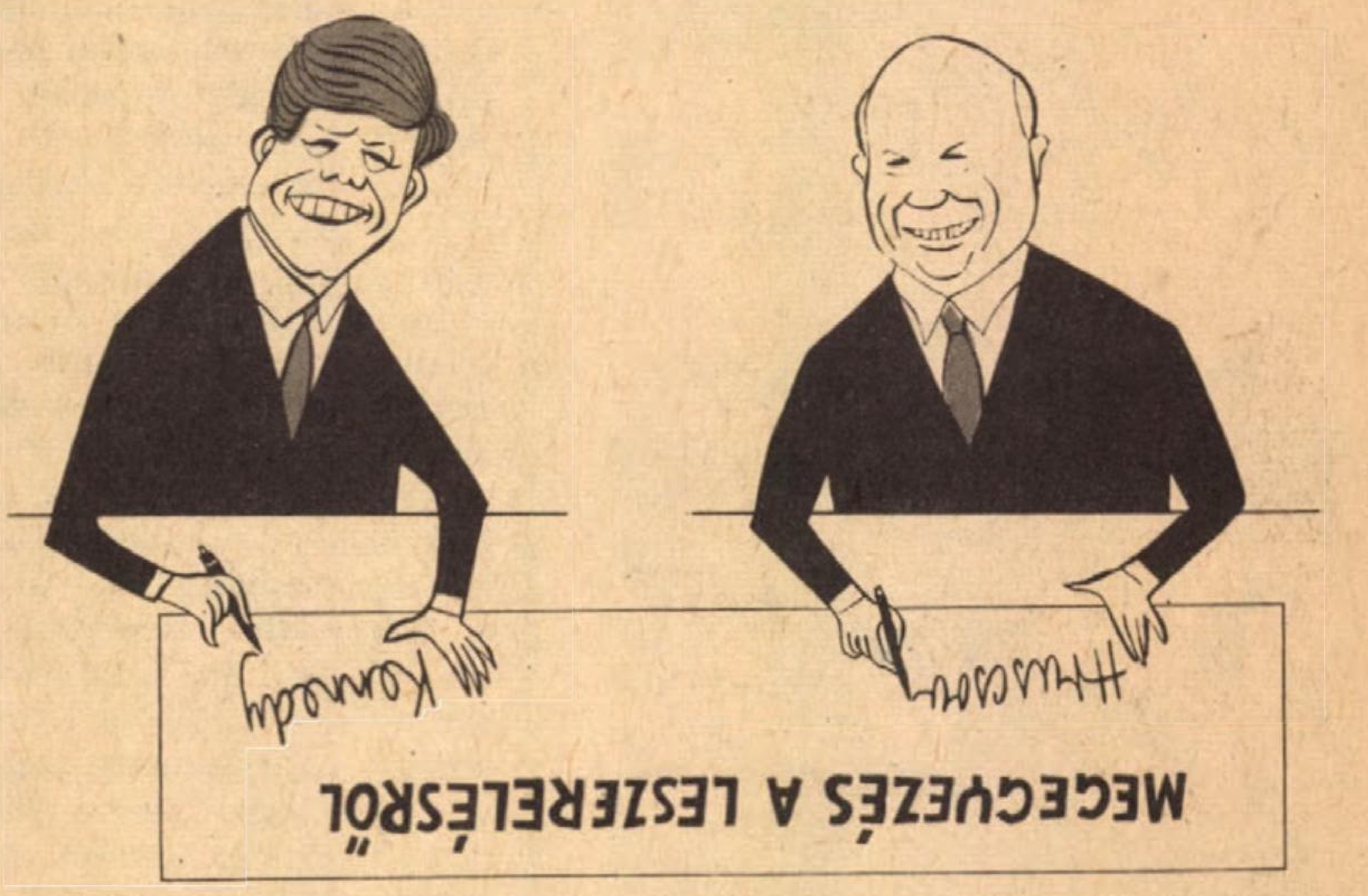

Ennek még jobban örülnénk . . .

Éttermi csalogató

Gerő Sándor rajza

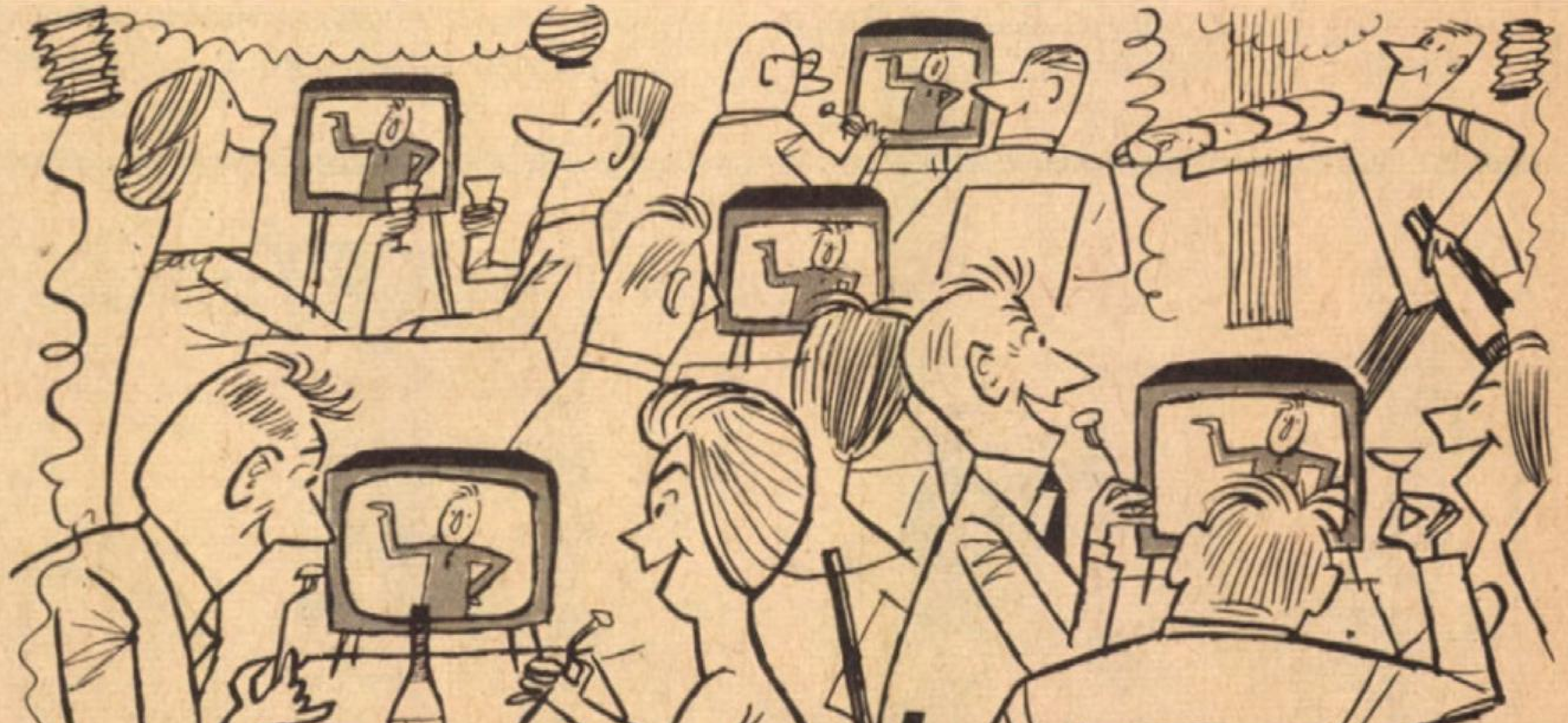

Javasoljuk jövő szilveszterre . . .

Etetés

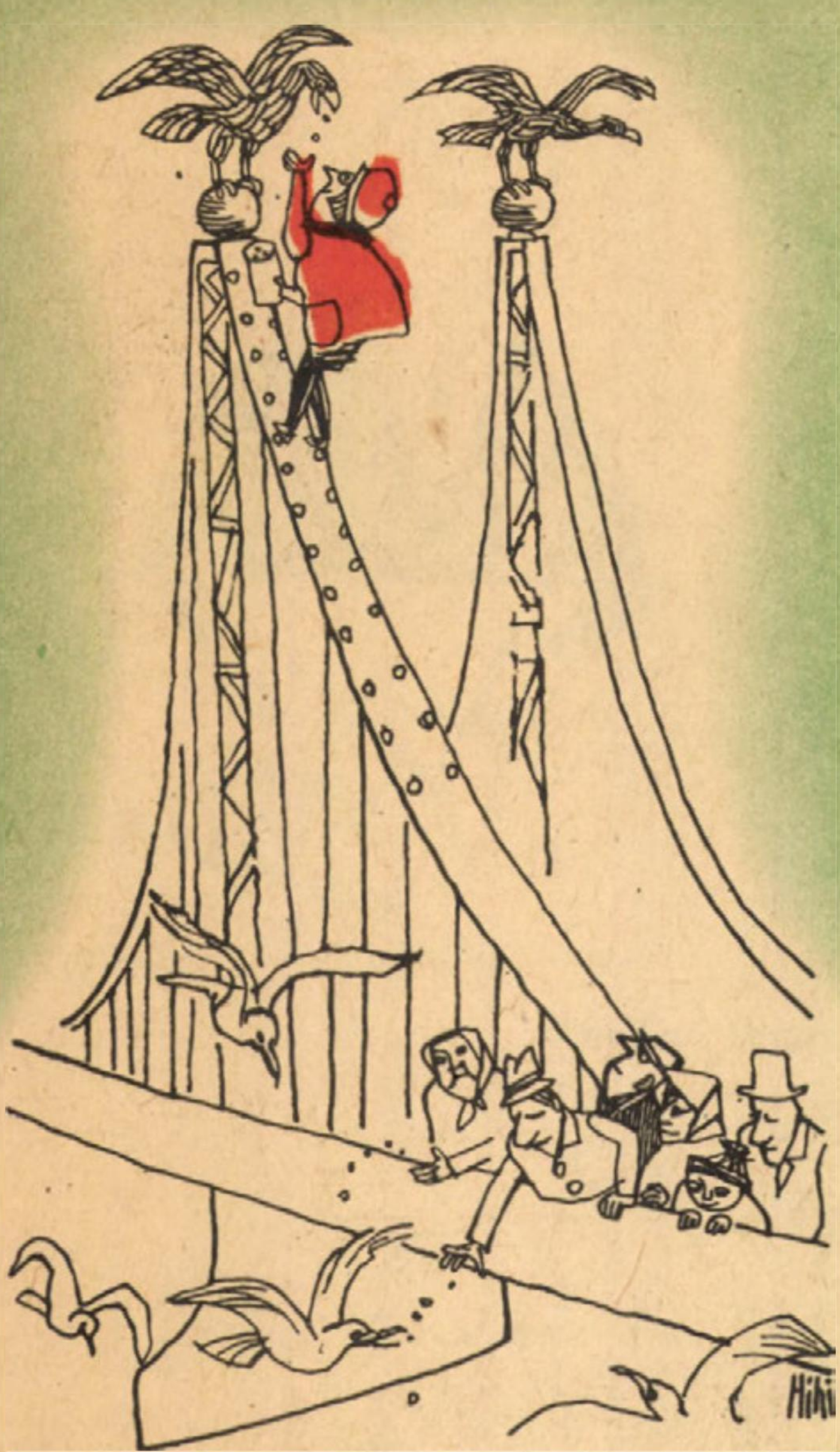

Programm megbeszélés

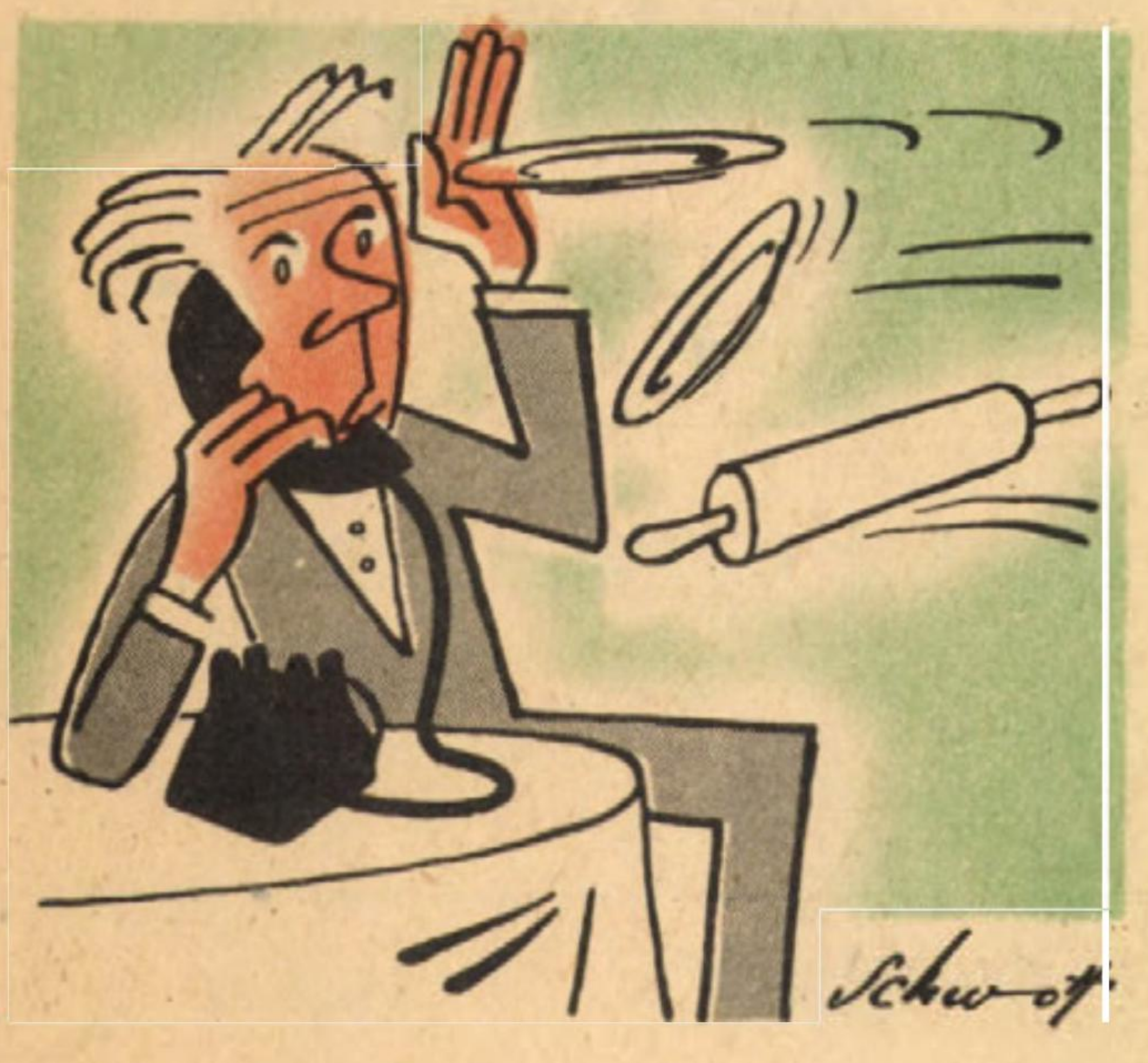

– Gyerekek, semmi akadálya annak, hogy elmenjek az ultipartira!

LEVÉL a megszólításról

Kedves Előadó Úr!

Régi ismeretségünkre emlékezve sem merem önt Lajcsinak vagy pláne Lajkónak szólítani, mint valamikor, mert hallom, jól felvitte az isten a dolgát: kiemelték előadónak. Élek hát az önt megillető titulussal, hogy úgy ne járjak, mint Feri bácsi, az ön tanítómestere, akivel mindeddig együtt dolgozott. Miután ön felkerült a műhelyből, és elfoglalta előadói íróasztalát, így szólt az öreghez: „Hallja, Feri bácsi, ne szólítson maga engem többé Lajosnak, mert az árt a tekintélyemnek, inkább mondja csak egyszerűen, hogy Előadó Úr...”

Én a magam részéről nagyon elítélem Feri bácsit, aki önt ezért nagyravágyónak, törtetőnek és pökhendinek tartja, bár az első pillanatban arra gondolt, hogy ön csupán meg akarja őt viccelni. Hamar felismerte azonban, hogy viccről szó sincs. Ön, tisztelt Előadó Uram, rangban már annyira előre szaladt, hogy János bácsi, a hivatalsegéd, igazgató uramnak szólítja, aminek viszonzásképpen ön János bácsit „tata” címmel tiszteli vissza. „Hozzon egy üveg sört, tata” — mondja neki, amire az öreg, reumás lábaival átballag a szomszédos Közértbe. Persze, lassan jár, ön szomjas már a sörre, és érthető, ha ilyenkor így sürgeti: „Élénkebben, tata! Szedje a lábát egy kicsit fürgébben, tata...” és így tovább, amivel az öreget valóban gyorsabb mozgásra serkenti.

Milyen különösek az emberek! A küldönc bácsi indokoltnak érzi a sürgetést, mert mi tagadás, lassan közlekedik, de sértőnek tartja a „tata” megszólítást, pedig valódi tatája is lehetne a hatvan esztendejével önnek, aki még a hatvan felével sem dicsekedhet — legalábbis egyelőre. A jelek szerint ön is sértve érzi magát, mert Feri bácsi „Lajos, kérem”-mel kezdi a mondókáját, pedig nyolc évig így szólította, de azért most már, hogy kiemelték önt, Feri bácsi is nyugodtan szólíthatná „Előadó Úrnak”, mint ön azt meg is kívánja tőle.

Feri bácsi csak azért makacskodik, mert nem érti, hogy Jucika, aki csak a tavasszal lett tizenhét éves, s ön mellett dolgozik, miért jogosult Lajosként tisztelni önt, holott az ő részéről különösen megilletné az „Előadó Úr” titulus, mivelhogy ön a közvetlen felettese neki. De Jucika mondhat Lajost, sőt még Lalit is... Pedig Jucikával csak három hónap óta ismerik egymást.

Úgy látszik, ez fáj Feri bácsinak, tisztelt Előadó Úr! Féltékeny. Ezért mondja önről, hogy „felvágós”, „hencegős” és „rangkórságban szenved”.

Én régebbről ismerem önt, és tanúsítom, hogy nincs igaza Feri bácsinak! Én sem hívom önt többé sem Lajosnak, sem Lulunak, sem Lalinak, vagy akár Lalának, mint valamikor... Egyszerűen és röviden: Előadó Úrnak szólítom. Elvégre meg kell védeni a hivatal és az előadók tekintélyét...

Földes György

Jucika saját AUTÓBUSZ megállója

Pusztai Pál rajza

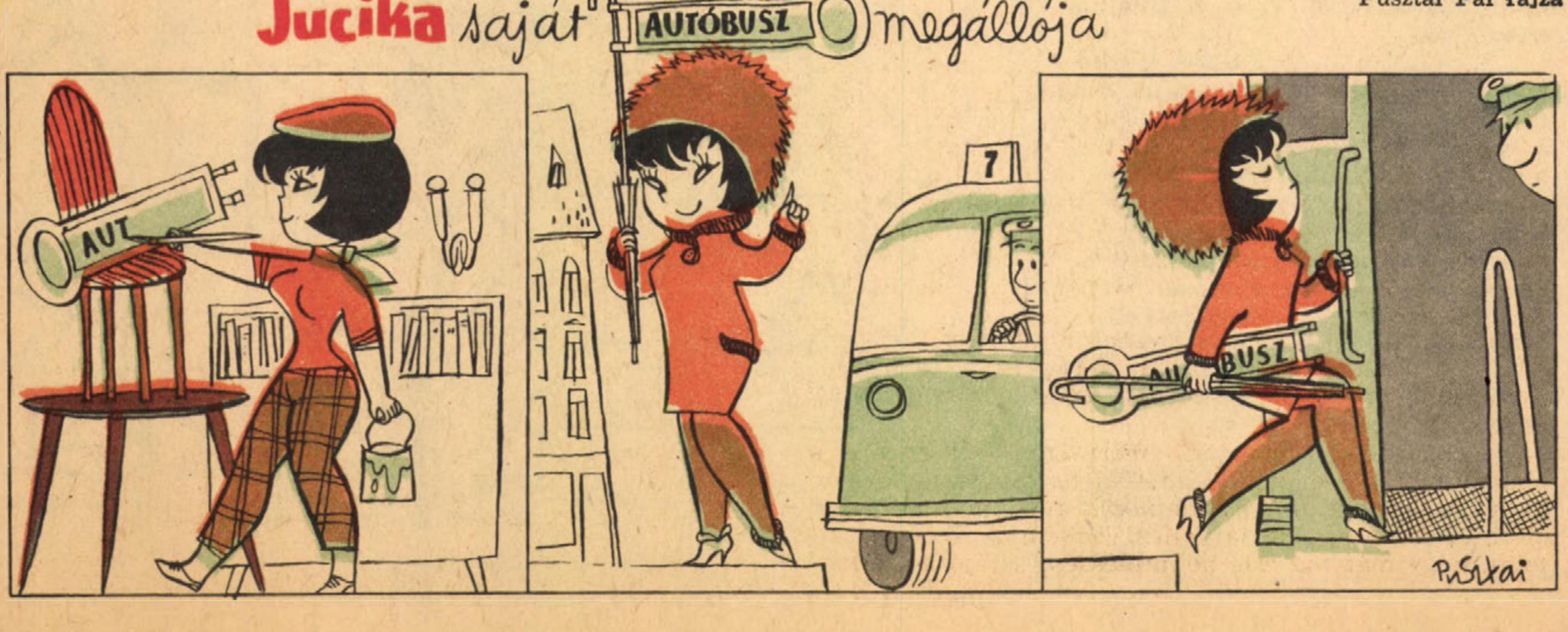

Még így sem veszi észre!

Szűr-Szabó József rajza

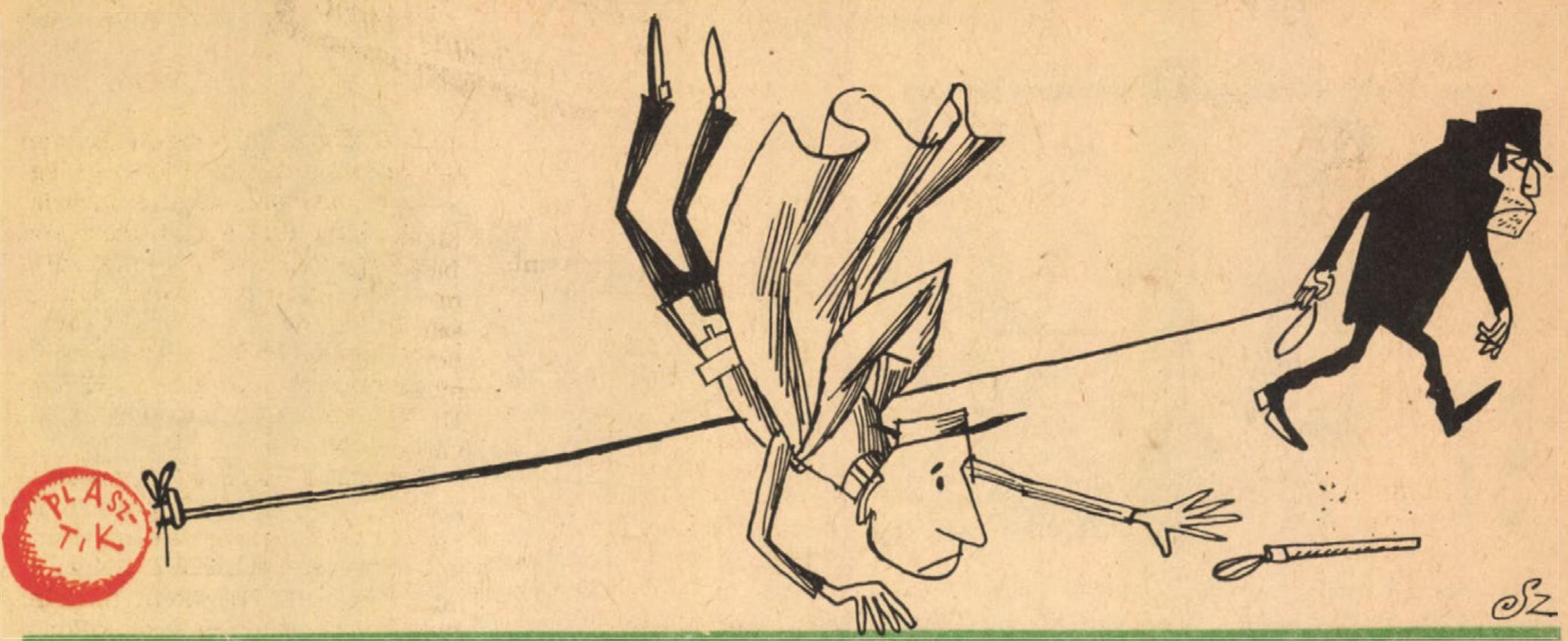

AZ ÚJ GYÓGYSZER

A beteg nyugodt, magabiztos hangon folytatta:

— Doktor úr, én nem adhatom fel a gyógyszerhez való jogomat. Én tegnap olvastam a Reggeli Hírlapban, hogy az Óbudai Gyógy- és Tápszergyár egy új, magas hatásfokú gyógyszert hozott ki a bokaízületi fájdalmak ellen. A gyógyszer nevét is megírták: *Neocortosinocillin,* amellyel intravénásan pasztilla alakjában lehet öblögetni, s amely tökéletesen megszünteti a panaszokat. Mivel én reggeltől estig panaszkodom, nekem létszükséglet ez a gyógyszer.

Az orvos zavartan dadogott, és megpróbálta bizonygatni, hogy az új gyógyszerről mitsem tud, lehet, hogy tévedés van a dologban, talán még csak kísérleti stádiumban van, még nincs forgalomban. A beteg bosszúsan rázta a fejét.

— Sajnos, már más oldalról is hallottam, hogy önök, SZTK-orvosok, annyira túl vannak terhelve, hogy nem tudnak lépést tartani a legújabb felfedezésekkel. Itt van például ez az új gyógyszer, amelyről az előbb beszéltem, a *Neoszupratetrascorbicin,* amely tökéletesen gyógyítja a bokaízületi panaszokat, a beteg és a környezet életét panaszmentessé teszi. Ön erről mitsem tud, én a beteg, a szenvedő laikus értesítem önt arról, hogy hosszas kísérletezések után, a magyar gyógyszervegyészek önfeláldozó munkájának jóvoltából megszületett az előbb említett új *Neoriboflaviticillin,* amely tökéletesen megszünteti a bokaízületi panaszokat, elég hozzá egy egyszerű bedörzsölés, amely sugárkezeléssel és ivókúrával kombinálva teljes gyógyulást eredményez. Arra kérem tehát, hogy írja fel az előbb említett nagyhatású orvosságot.

Az orvos széttárta karjait, és úgy magyarázta, hogy nincs joga ezt az ismeretlen gyógyszert felírni, az újságban valószínűleg elsietve, túl korán jelent meg a hír, az orvosságot még nem alkalmazzák széles körökben. A beteg kezdett indulatba jönni.

— Ide figyeljen, doktor úr, az újságokat csak dicsérni lehet, ha gyors a hírszolgálatuk, és nem késnek le fontos eseményekről. Ön szerint túlságosan korán közölték a szenvedő emberiséggel, hogy a *Neoraszténiocillin,* amely tökéletesen megszünteti a reumatikus eredetű bokaízületi fájdalmakat, elkészült, és a betegek rendelkezésére áll? Könyörgök, írja fel a gyógyszert, én pontosan tudom a nevét, *Geometricillin,* félköbcentiméteres adagokban, belsőleg, orron át. Könyörüljön rajtam, hiszen már mozogni sem tudok!

Ekkor az orvos, aki mellékesen országos bajnokságot nyert 100 méteres síkfutásban, felugrott, és elrohant. De a beteg utánaszaladt, utolérte, megragadta a karját, és így folytatta:

— Előlem nem futhat el, mert én ebben a súlyos állapotomban nem nélkülözhetem az orvosi segítséget. Miért lázadozik, miért futamodik meg a kötelessége elől? Miért nem akarja felírni nekem a *Neoralgoscimint,* hogy már ma este behinthessem a fájó bokámat?

Feleki László

Üvegépítkezés

Kaján Tibor rajza

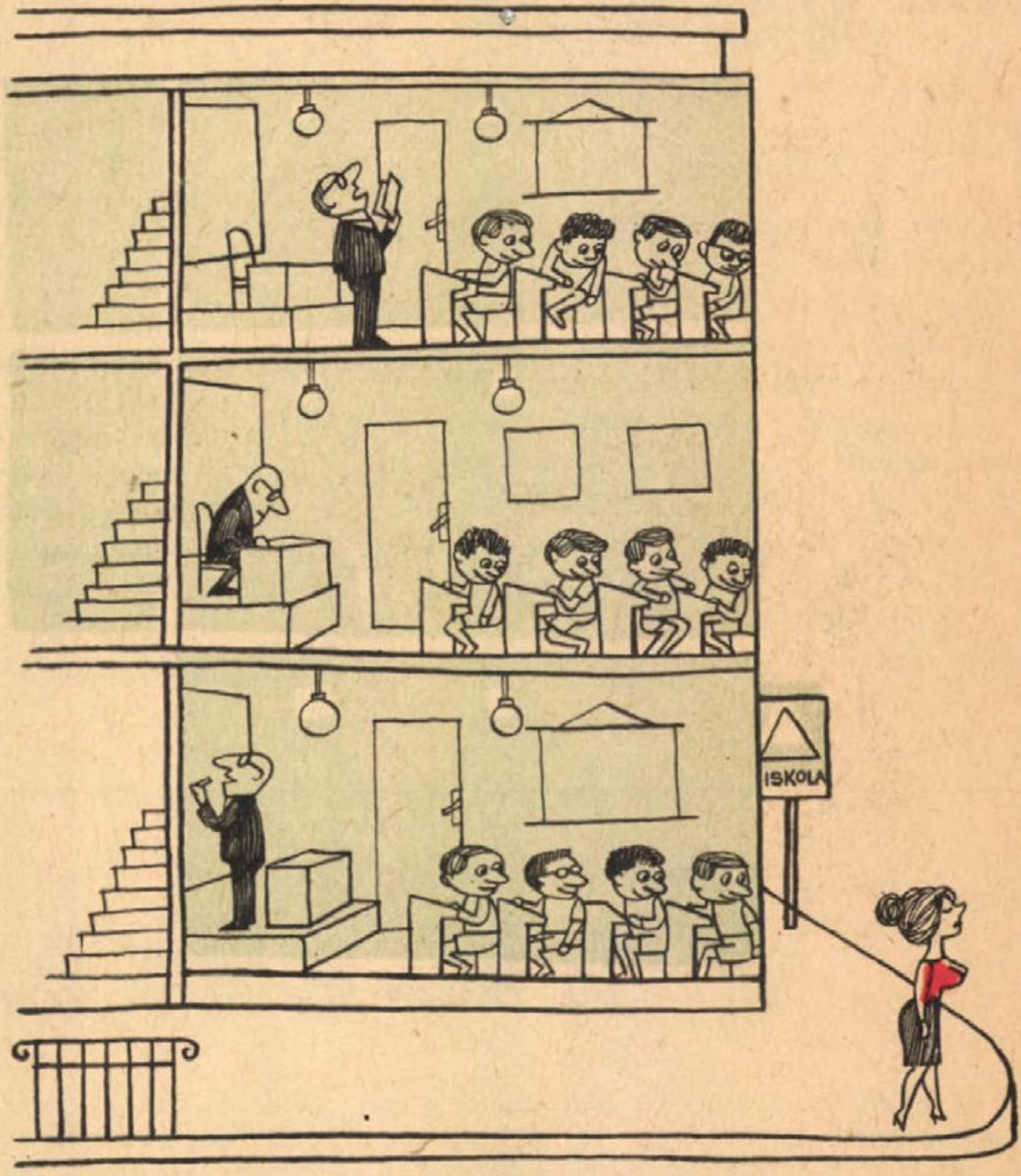

Előzékenység

Várnai György rajza

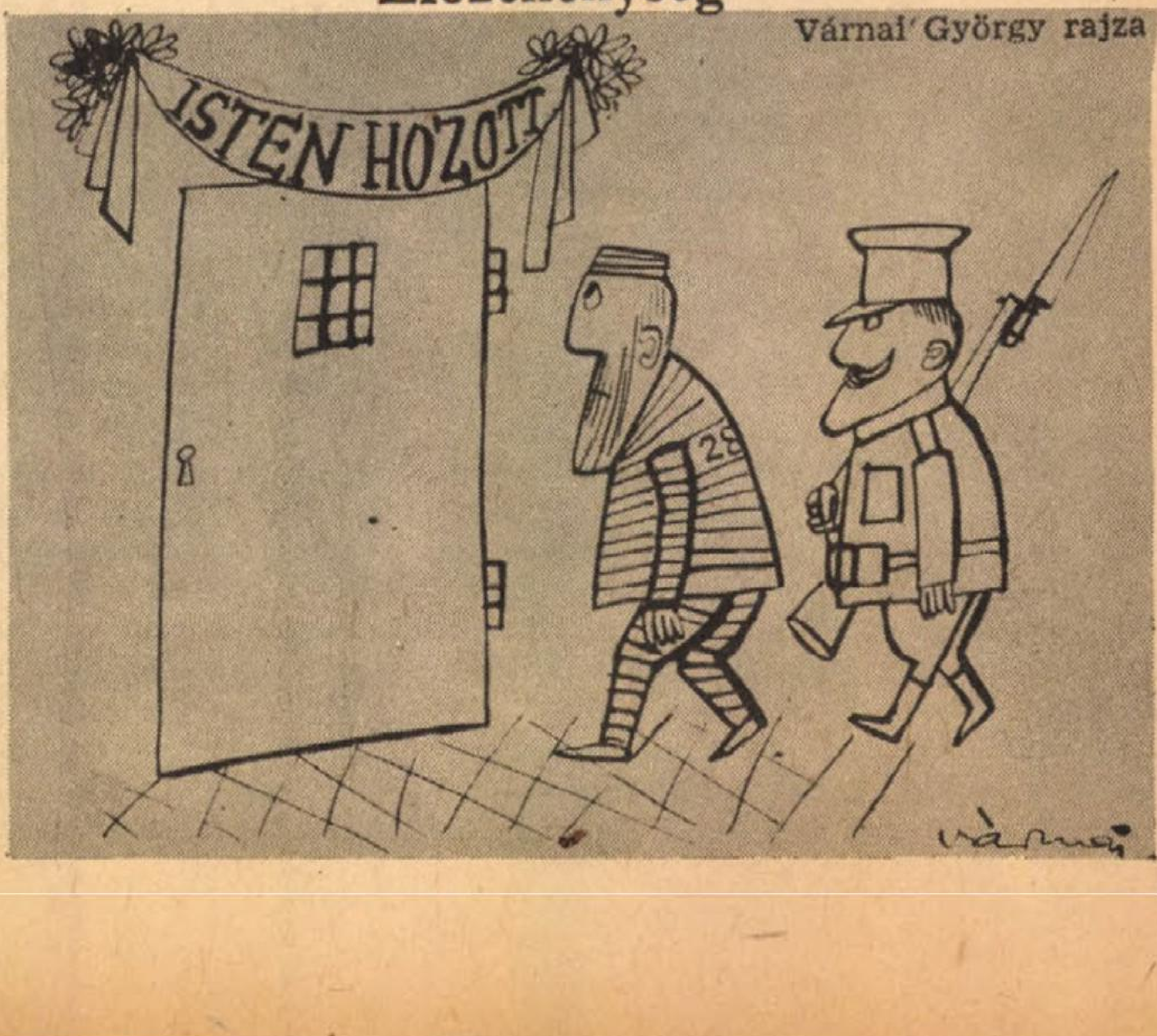

Háztartási robotgép

Toncz Tibor rajza

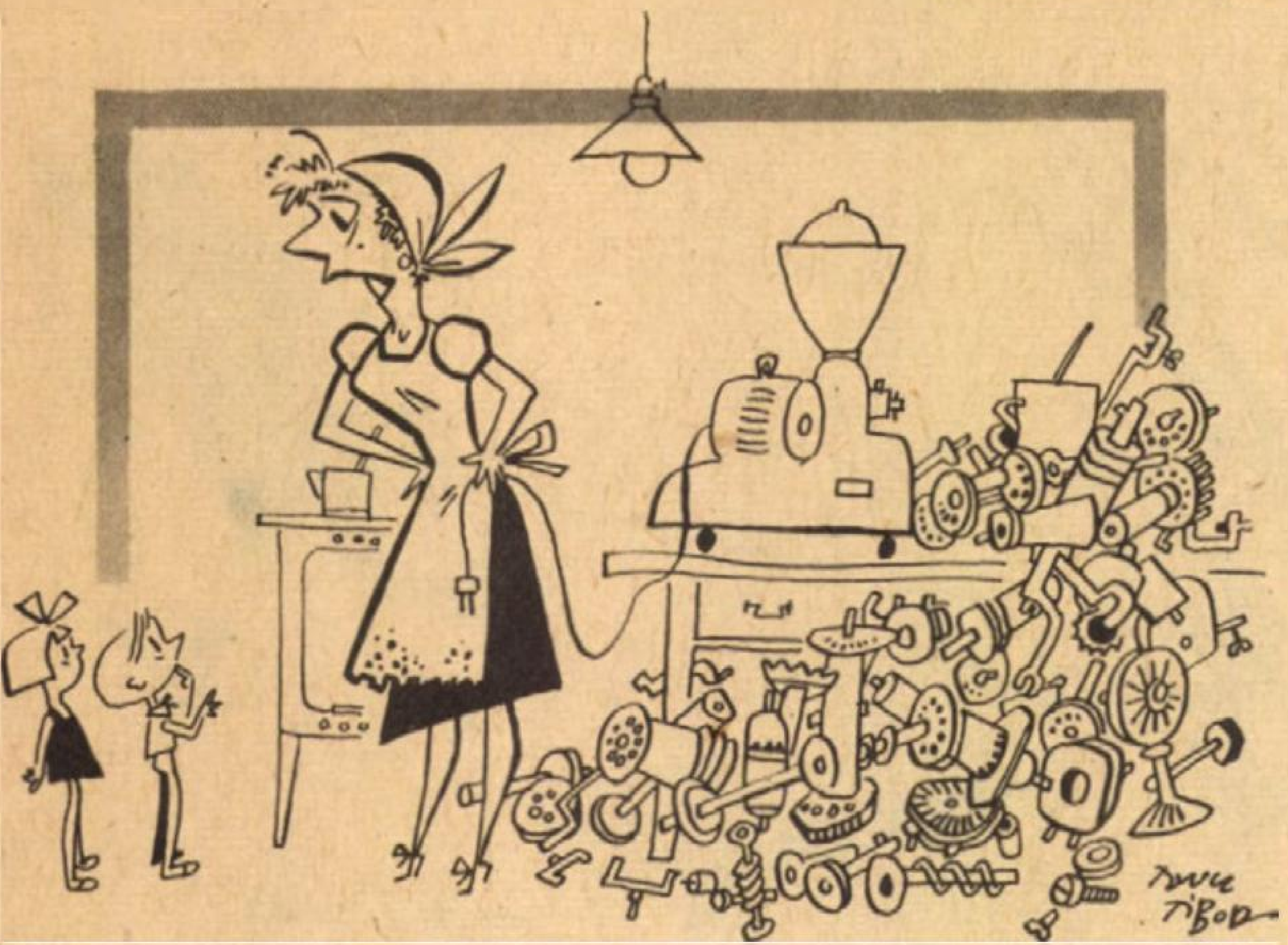

– Hova tettétek, gyerekek, a használati utasítást?

Áldozatkészség

Vasvári Anna rajza

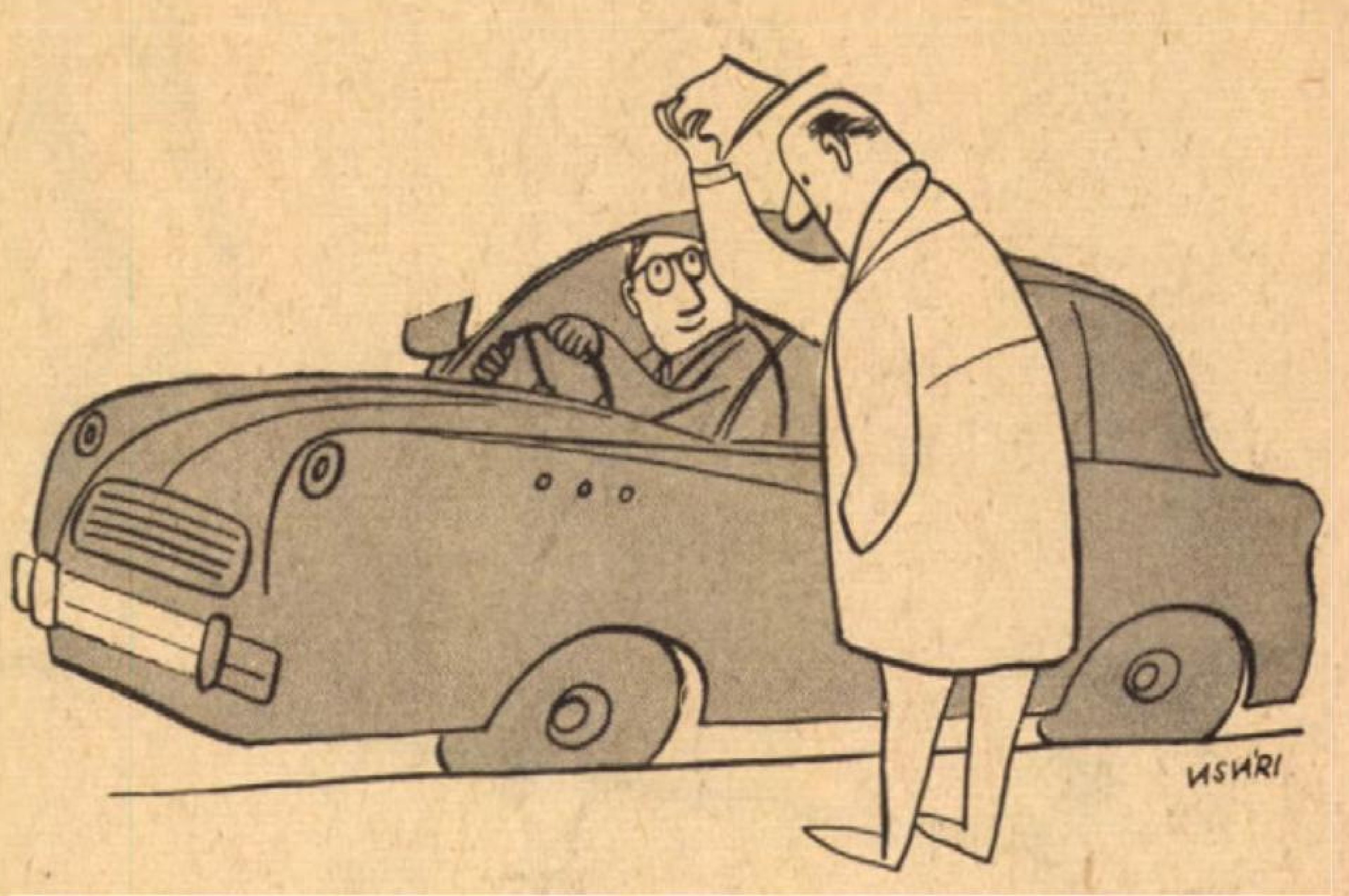

– Csak nem vidékre megy, doktor úr?
– De igen! Be kell járatni a kocsit!

Apró versek

Hősiesség

Szürke kartársnak hívják,
s egész élete szürke.
Idegen tőle minden hívság,
bölcseségét rég leszűrte:
„Szürke vagyok, mint sok tucat más,
az is maradok, Szürke kartárs.
Hát aztán?" — válasz a lelkéből jött,
fölénnyel: „Ma már nincsenek hősök!'
S tegnap mást gondolt, mint a főnök!
Ezen egy kissé meglepődött,
de hiába tudott minden leckét,
nem tudta, hogy ez hősiesség!

Dialektika

Mi volna számára nagyobb gond,
mint a nyugalom okkal-móddal?
Ha beszámol — mindig nagyot mond,
és ha bírálják — legott nagyot hall.

Egy költőre

Szavak után kutatsz, s mint a patikus,
súlyukat hosszan latolgatod:
ez túl patetikus, az apatikus,
amaz pesszimistának hat ott,
de így vagy úgy számodra mind praktikus:
nélkülözik a gondolatot
kedved szerint, hogy a Szent Kasszáig juss.

Böcz Sándor

Akinek szívesen tapsolunk

Kallus László rajza

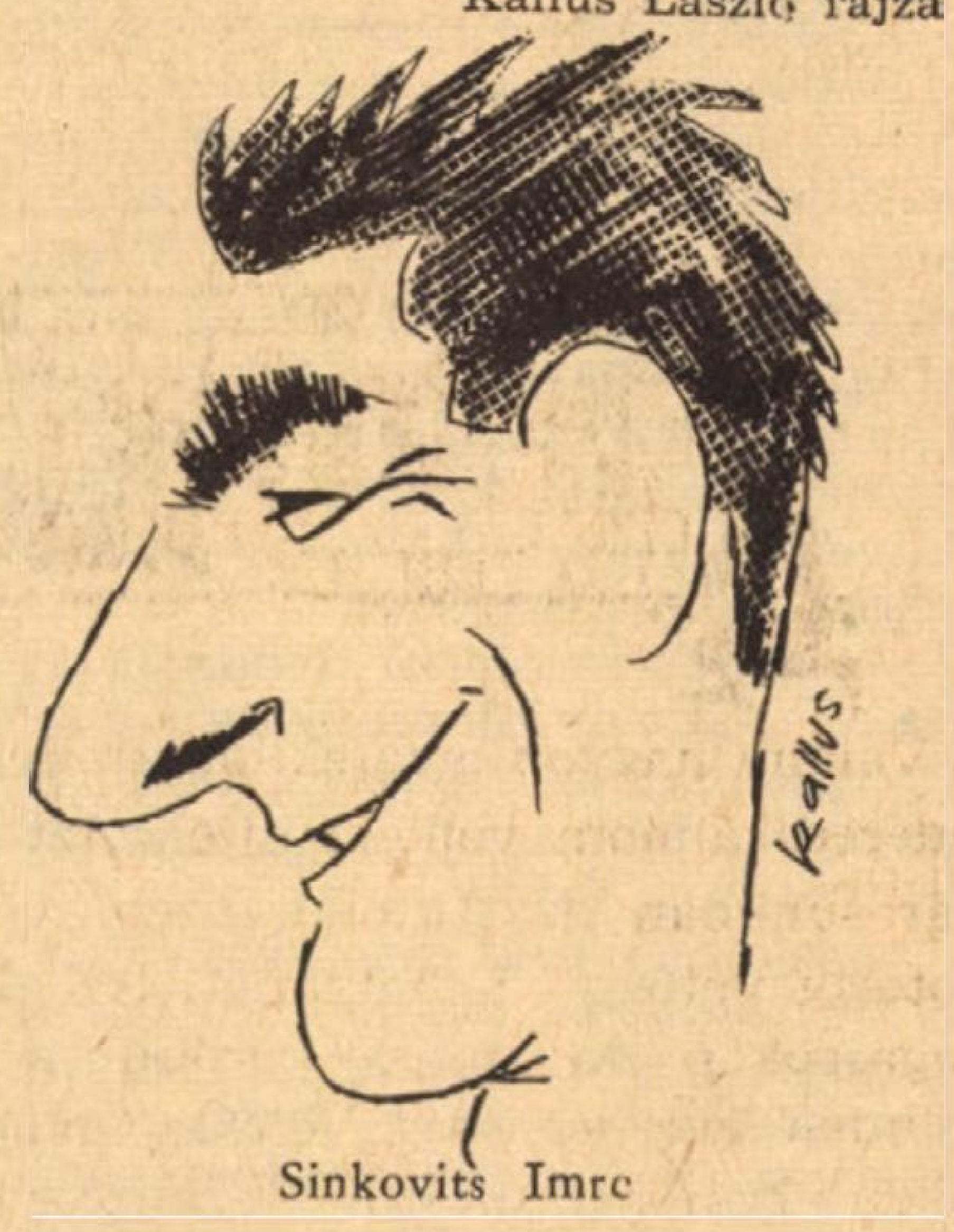

Sinkovits Imre

„NE BÍZD EL MAGAD, GUSZTI!"

— Hallod-e. Guszti — állította meg a házfelügyelő a Csekő-fiút a kapualjban. — Láttam ám, mit műveltél vasárnap!

— Tessék elhinni, Kondella bácsi, az a lépcsőházi ablak már régen el volt repedve — szipogta halkan a gyerek.

— Ugyan, ki beszél itt arról?! Az előmeccsen láttalak, fiacskám. Repesett a szívem az örömtől, amikor azt a két pazar gólt berúgtad a CFK kölyökcsapatának. Különösen a második, az az oxfordos... Olyat egyszer láthat az ember életében. Én mondom, rád nemcsak a Krampács utca hét bé, hanem rövidesen az egész ország büszke lesz. Csak el ne bízd magad! Egyébként mondd meg anyádnak, hogy a mosókonyha bármikor soronkívül rendelkezésére áll, az öregednek pedig ezentúl nem kell kapupénzt fizetnie... Ne köszöngess semmit, az ilyen istenáldotta, kivételes tehetséget fel kell karolni, hiszen a futballsport egén ma te vagy a legnagyobb ígéret. Hozzád fogható labdaművészt még nem szült magyar anya... Üzenem anyádnak azt is, hogy akkor porolhat szőnyeget, amikor kedve tartja... Szóval: csak így tovább, és maradj meg szerény, illedelmes gyereknek, és ne feledd el, hogy mostantól egy kontinens aggódik fejlődésedért. Ne gőzölj be — ez a legfontosabb!

— Szcsókolom — felelte Guszti, és sietett volna az iskolába, de a sarkon feltartóztatta Valuska néni. Megkérte, hogy amikor majd jövőre az ifiválogatott tagjaként Borneóban játszik, hozzon el egy csomagot ott élő unokanővérétől, és fáradozásáért előlegképpen egyelőre fogadjon el 100 forintot — cukorkára.

Guszti azután menetközben interjút adott még néhány riporternek, majd egy idősebb, szemüveges úriember meginvitálta egy duplára a Totó presszóba, s ott megbeszélték az ifjú sportember önéletrajzi regénye megjelentetésének határidejét és honoráriumát. „Tegezz csak vissza" — mondta a megállapodás aláírásakor az öregúr. — Megtiszteltetésnek veszem. Csak arra kérlek, soha ne bízd el magad, semmi okod a felfuvalkodottságra. A könyvnek is azt a címet adjuk: „Példamutató szerénységgel a világhír szédítő ormain."

A presszóból kijövet Gusztinak még egy nagyot kellett ugrania a levegőbe, hogy a fotótudósítók a délutáni lap számára megörökíthessék az utánozhatatlan „Csekő-fejest".

Mire leérkezett, persze elkésett az iskolából. De nem lett baj, mert a hetes nem jelentette hiányzónak. Sőt! Kemenes Zoli azt is felajánlotta, hogy megcsinálja helyette a házifeladatokat, nehogy a szellemi túlerőltetés következtében elveszítse csodálatraméltó erőnlétét.

A második tízpercben Guszti fogadta a szomszédos leányiskola iruló-piruló küldöttségét, mely egy csokor virág átnyújtásával felkérte, tartson náluk előadást: „Milyennek képzeli az ideális férfi az ideális nőt?" címmel. A Budapesti Rossz Társaság is üzent, hogy szívesen látják, bármikor közéjük keveredhet, csak ne szálljon a fejébe a dicsőség.

*

Tegnap hallottam, hogy Guszti e héten kihagyta az erőnléti edzést, mert a felvirágzott helikopter tíz perccel később jött el érte, mint amikorra rendelte.

Kürti András

Uraim, csak egymásután!

Erdei Sándor rajza

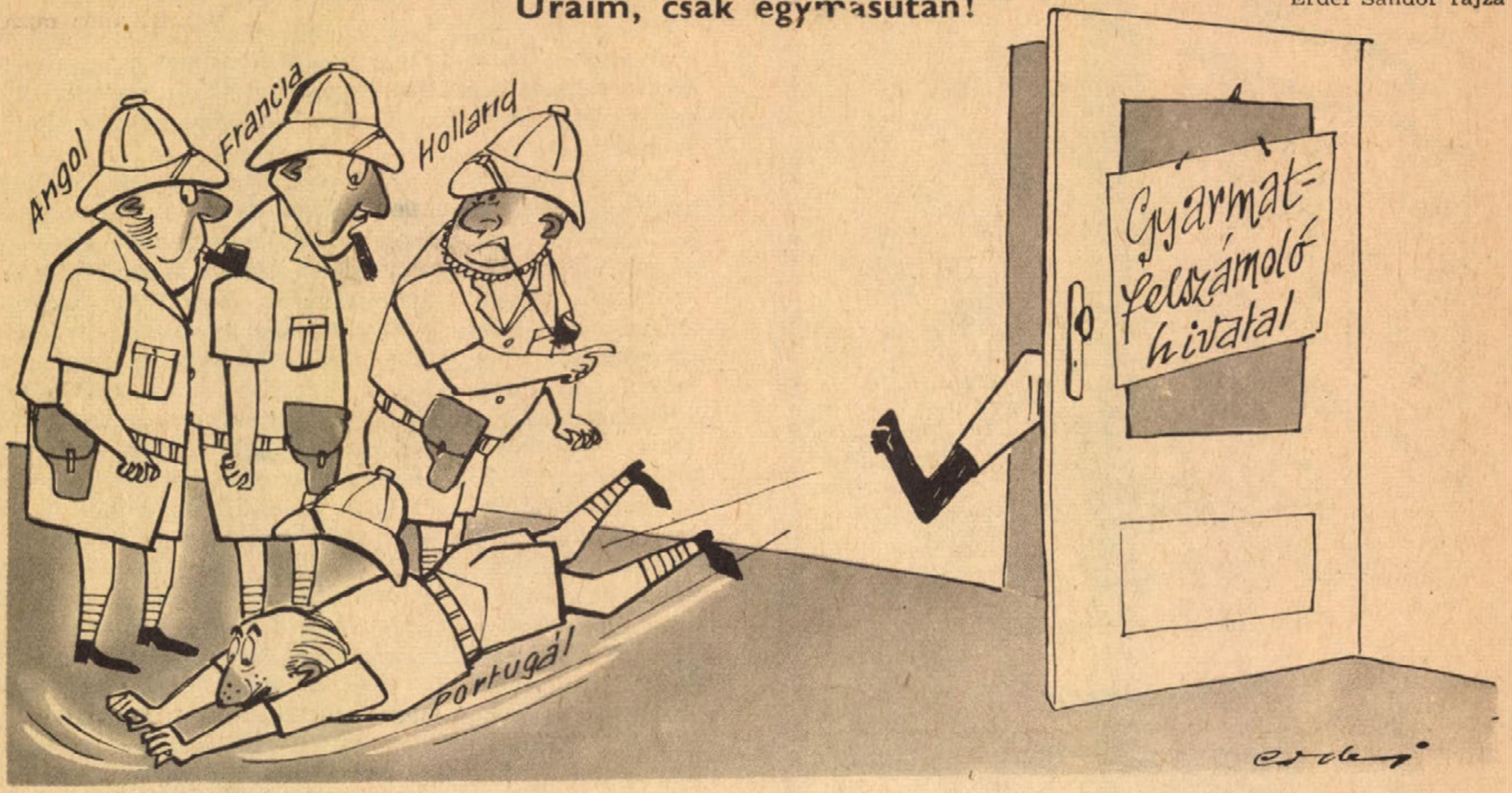

Holland: Bocsánat, azt hiszem, most én vagyok a soros!

PUHÁNYOK ALKONYA

Valami nagyon megfeküdhette lelki gyomromat, mert lidérces álmom volt az éjjel. Azt álmodtam, hogy fővárosunkban az Autóbuszüzem vezetőiből alakult bizottság vette át a hatalmat. Az első rendeleteket falragaszokon kívánták közölni a lakossággal. Ezért minden lakóbizottság köteles volt megfelelő nagyságú faldarabot beszállítani a legközelebbi autóbusz-végállomásra, ahol az új rendeleteket ráragasztották.

Magam is tagja vagyok a lakóbizottságnak, így az elsők között olvashattam el a hirdetményt:

PUHÁNYOK!

Hogy az eddig túlságosan elkényeztetett lakosság végképp el ne hájasodjék, egyelőre az alábbi legszükségesebb rendeleteket hoztuk, mintegy elsősegélyként:

1. Mivel a járművek a nép vagyonát képezik, ezek kímélésének szempontját is figyelembe véve, a mai naptól kezdve mindennemű géperejű közlekedést beszüntetünk.

2. A Duna-hidak állagának megóvása céljából a 6—78 év közötti állampolgárok Pest és Buda között csak úszva közlekedhetnek. Az átúszójegyeket, melyek a János-hegyi kilátóban válthatók, köteles mindenki fölszólítás nélkül felmutatni az aquincumi révkapitányságon.

3. A lakosság kóros elkényelmesedésének megakadályozása érdekében elrendeljük továbbá, hogy a liftek csak lefelé szállíthatnak embereket, 37 kilogrammon fölül azonban lefelé sem.

4. Az újságelőfizetők újságjaikat ezentúl minden reggel negyed négy és háromnegyed három között vehetik át a kiadóhivatal kapuja előtt.

5. Mától új postai szabályzat lép érvénybe. Telefonbeszélgetés díja, 3 percig, 1500 forint. A távirat ára változatlan, sürgönyét azonban mindenki saját maga tartozik kézbesíteni.

6. A mozik és színházak széksorait úgy kell átrendezni, hogy a nézők a vászonnak, illetve színpadnak háttal üljenek. Az erkélyekre ezentúl csak kötélhágcsón lehet följutni.

7. A házikabátokra és pongyolákra viselőik keresetének arányában luxusadót vetünk ki.

8. Minden magyar állampolgár késedelem nélkül köteles beszolgáltatni a papucsát.

9. Továbbá: minden magyar állampolgár 48 órán belül tartozik a lakásában található összes ülő- és fekvőbútorát szögekkel ellátni, olyképpen, hogy a kiálló hegyek egymástól való távolsága nem haladhatja meg a 7 centimétert.

Itt tartottam a rendeletek olvasásában, amikor felébredtem. És azonnal beláttam, hogy viszonylag még mindig elég kényelmesen éldegélünk...

Dunai Ferenc

gondolatok egy cethalról

Zord Alpok hófútta hágóin
— küzdve vésszel, viharral, vámmal —
Hágott át modern Hannibálként
Gigászi vagonkaravánnal!

Vizek vándorló ősemlőse,
Mohó horgászok bohó álma...
Megérkezett ím Budapestre,
Vendégünk: Góliáth, a bálna!

Tetemes terjedelmű testét,
Mesés veséit, mája táját,
Úgy ünnepelték New Yorkban, hogy
Elnapolták az ENSZ vitáját...

Nincs szándékomban kikezdeni
Meggondolatlanul e cettel,
De nekem jobban imponálna
Egy hering hagymával, ecettel...

Szilágyi György

Nyugalmas január

Szűr-Szabó József rajza

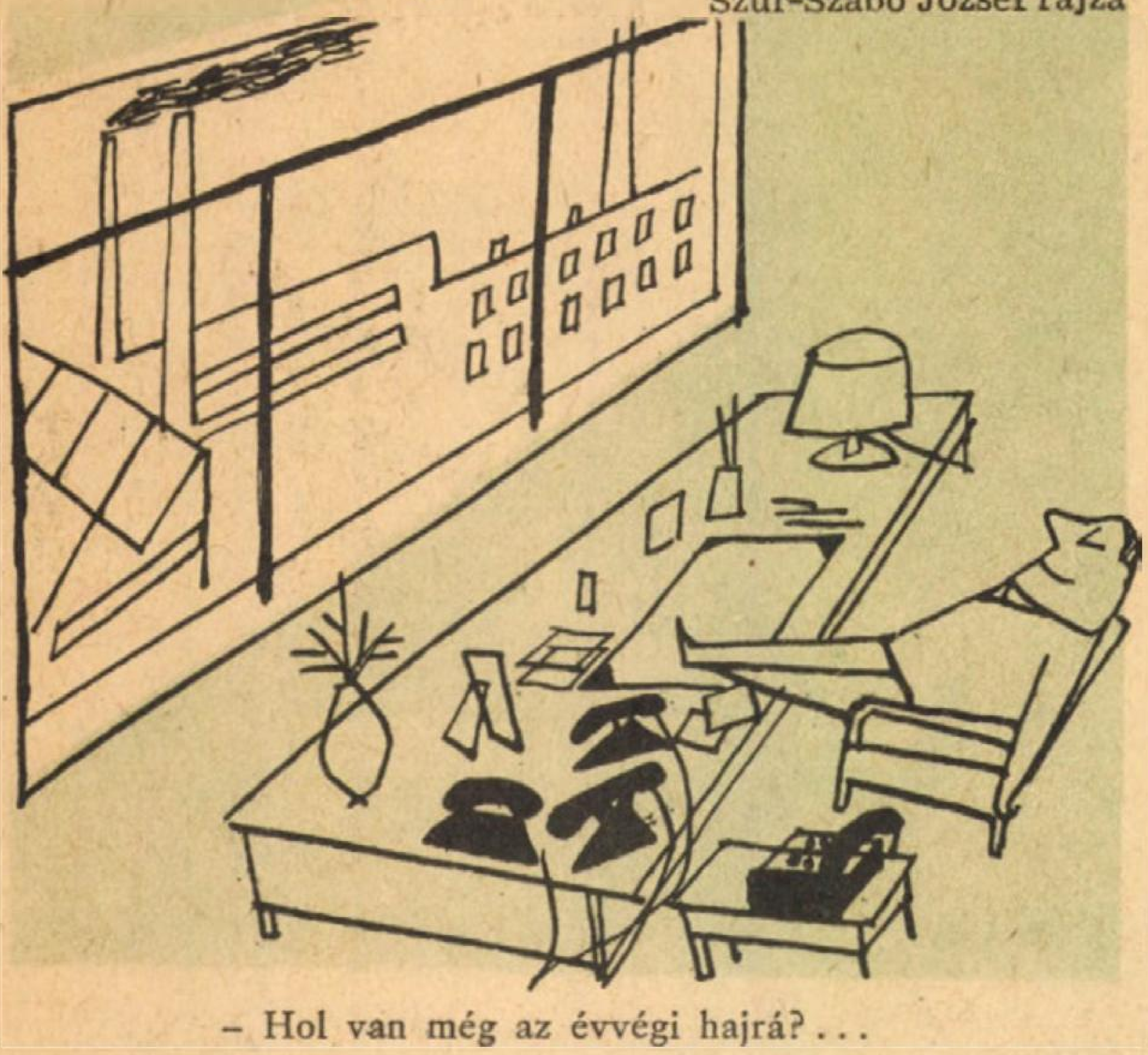

– Hol van még az évvégi hajrá? . . .

Sértődöttség

Várnai György rajza

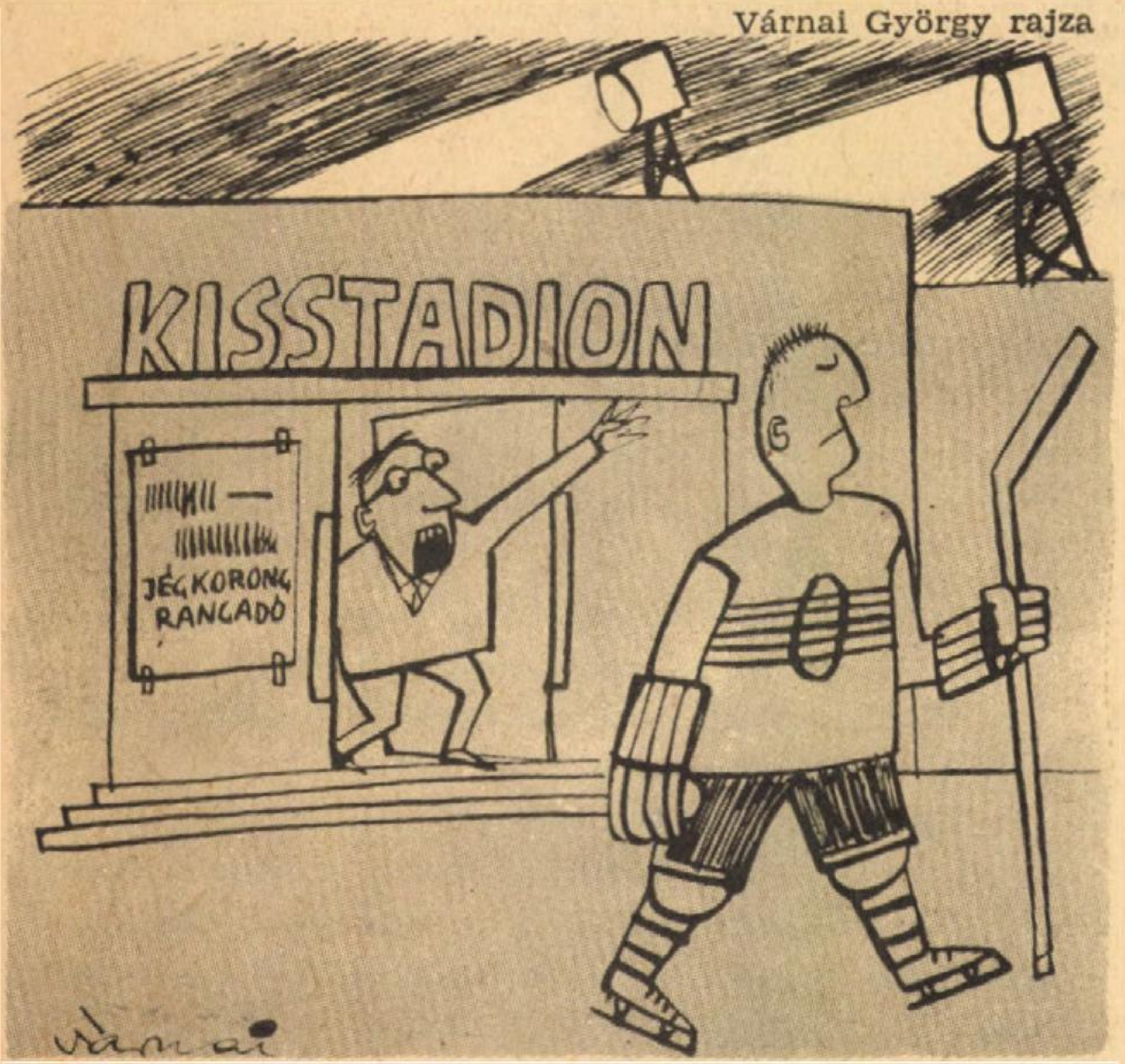

– Jöjjön vissza, csak két percre állították ki!

Női dolgok

Vasvári Anna rajza

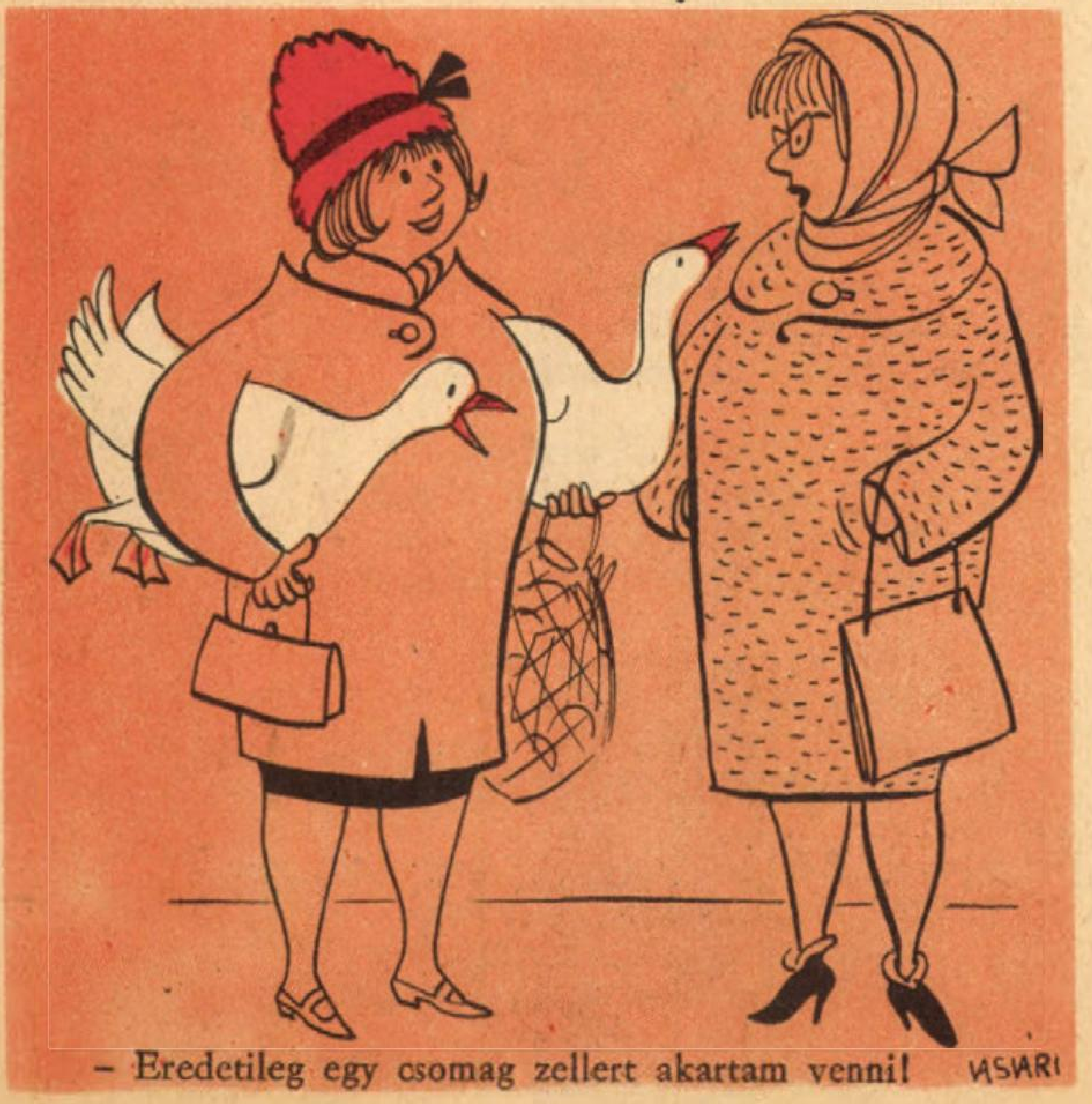

– Eredetileg egy csomag zellert akartam venni!

MÉRLEG

Új esztendő küszöbén az ember mérleget csinál. A humorista is ember. Én humorista vagyok. A végkövetkeztetés tehát felettébb egyszerű:: az új esztendő küszöbén én is mérleget csinálok: mit végeztem az elmúlt évben?

Két fő-rovata van az én mérlegemnek. Az elsőben magánügyeimet szoktam áttekinteni, a másodikban közügyeimet. Magánügyeim mérlegével nem kívánom untatni önöket, annyit azonban talán a szerénytelenség kockázata nélkül megállapíthatok, hogy magánügyeim mérlege mód felett passzív. Ez idén is. Tavaly ilyenkor elhatároztam, hogy leszokom a dohányzásról, de nem szoktam le, mert éppen a legutóbbi évben túlságosan kevés újságcikk jelent meg a nikotin káros hatásáról. Tavaly ilyenkor elhatároztam, hogy erélyes lépéseket teszek a korral járó elnehezedés ellen, de nem fogytam le, mert ugyanazt a 87 kilót, amelyről december végén azt tartottam, hogy sok, január elején már inkább kevésnek találtam. Tavaly ilyenkor elhatároztam, hogy kevesebbet fogok dolgozni, mert az élet úgyis rövid, és nincs nemesebb időtöltés, mint a nyugalmas szemlélődés. Ezzel ellentétben nem dolgoztam kevesebbet, mert rájöttem, hogy az élet még rövidebb, mint gondoltam volna, s nincs nemesebb időtöltés, mint a munka. A munkát egyébként nem ok nélkül említem. Magánügyeimből a közügyeimbe tudniillik ezen a hídon keresztül vezet az út.

Ami most már közügyeim mérlegét illeti, itt sokkal kedvezőbb a mérleg. Legalábbis ami a főrovat egyik alrovatát illeti. Közügyeimnek ugyanis két alrovata van. Éspedig: 1. A közügyekben folytatott tevékenységem hatása jómagam társadalmi helyzetére, és 2. nevezett tevékenység hatása magára a közügyekre. Az előbbi alrovattal röviden végezhetünk. Az elmúlt évben 183 új haragost szereztem magamnak. Hogy ez az eredmény kedvező-e vagy sem, eldönteni nem tudom. A „haragos" kifejezés amúgyis tág fogalom. Helyet talál ebben a fogalomban már az is, aki csupán enyhe ellenszenvet táplál az irányomban, s az is, aki a legszívesebben megfojtana egy kanál vízben. A rendelkezésemre álló, de nem végleges adatok szerint új haragosaimnak egyharmada beéri azzal, hogy nem köszön vissza, második harmada azon felül, hogy nem köszön vissza, még át is megy az utca túloldalára, ha meglát, harmadik harmada pedig mindezeken felül még rossz híremet is költi, részben koholt, részben valóságos tények alapján. Ám ami a legfontosabb: humoros-szatirikus írói munkásságom a közügyekre pompás hatással volt, s ez kárpótol minden egyéb negatívumért. Közállapotunk ugrásszerű javulását bizvást tekinthetem saját tevékenységem gyümölcsének, csakúgy, mint a társadalmi morál szép fejlődését. Tudomásom van róla, hogy a hűtlen férjekről írott emlékezetes szatírám eredményeképpen száznarminchat férj állt el házasságtörési szándékától, s vett helyette értékes ajándékot a hitvesének. Amikor lefülelték egy sikkasztó pénztárost, éles és gúnyos glosszát írtam a társadalmi tulajdon hűtlen kezelése ellen. Írásom hatására többezer tisztességes pénztáros fogadta meg, hogy ezután nem sikkaszt. Több karcolatban szenvedélyesen ostoroztam az alkohol mértéktelen fogyasztását. Nem eredmény nélkül. Száznál is többre tehető a száma azoknak, akik ma már fele annyi szesztől éppúgy be tudnak rúgni, mint írásom megjelenése előtt. Tudomásomra jutott egy alkalommal, hogy illetékes szervek fővárosunkban teljesen meg akarják szüntetni a közlekedést. Tollat ragadván, kemény szavakkal bélyegeztem meg azokat, akik kellő megfontoltság nélkül hoznak intézkedéseket közérdekű ügyekben. Írásom célba talált, a közlekedés megmaradt, csak néhány tucat megállóhelyet szüntettek meg. Sorolhatnám az eredményeket napestig, de úgy vélem, ennyi is elég. Talán mondanom sem kell, hogy az eredmények nem tesznek elbizakodottá. Tudom, van még javítani való elég, az új esztendő ad feladatot bőven. De talán nem veszik önteltségnek, ha most, új év küszöbén a tükör elé állok, s emelt fővel azt mondom magamnak: csak így tovább!

Tabi László

Ki Az?

Gyakran olvasom a lapokban, hogy a humoristák em elég bátrak.

Nemrégiben azt olvastam:

Miért bírálnak humoristáink csak főosztályvezetőig bezárólag? Ma már mindenkit megbírálhatunk: legyen az igazgató, főigazgató, miniszterhelyettes, sőt — akár a miniszter!

Valóban, azok az idők már elmúltak, hála a jó istennek, amikor nem lehetett. Ezt én is tudom. Most már bírálhatunk. Legyen az akár a miniszter!

Akár.

Akár a miniszter.

Tegyük fel, meg akarom bírálni a Bámexbumfért főosztályvezetőjét, Lipták Ottót, így, név szerint, hogy Lipták és Ottó, — akkor megbírálom. Épp így megbírálható — ha okom van rá — akár a miniszter is.

Ez így jó, így helyes.

Csak azt nem tudom, hogy Akára elvtárs, a miniszter, akit nyugodtan megbírálhatunk, melyik minisztériumot vezeti?

Akára miniszter.

Érdekes, nagyjából tudom, hogy kik a miniszterek — a miniszterhelyetteseknél már zavarba jövök —, de Akára nevű miniszterről még nem hallottam.

Már többször meg akartam kérdezni a kollégáimat, hátha ők jobban készültek, mint én, de szégyelltem magam: mit gondolnának rólam? Szép kis újságíró vagy! — mondanák gúnyosan, fejcsóválva.

Nem, inkább nem kérdezem meg.

Legutóbb részt vettem egy értekezleten, ahol ismét felszólítottak minket: ostorozzuk bátran a hibákat, és vonjuk felelősségre a hibák elkövetőit, legyen az egyszerű tisztviselő, vagy — akár a miniszter.

Akára elvtárs, a miniszter.

Ki lehet az?

Losonczi Pál a földművelésügyi minisztériumot vezeti, Ilku Pál a művelődésügyit, Kossa István a közlekedésügyit, de könyörgök tisztelettel, melyik minisztériumban van Akára miniszter?

Nem tudom. Önök tudják?

Bizonyára fontos ember lehet, mert az utóbbi időben egyre gyakrabban emlegetik. Minden elméleti cikkben, amely a kritika fontosságáról szól, benne van a neve: Akára miniszter.

Addig nem nyugszom, míg meg nem találom. Ha pedig megtalálom, és okom lesz rá, akkor bátran meg fogom bírálni Akára miniszter elvtársat. Meg én! Nem fogok mellébeszélni, hímezni-hámozni, köntörfalazni. Meg fogom mondani a véleményemet, nyíltan, őszintén, szívből szívnek szívesen. Felhatalmazásom van rá, hogy Akára miniszternek is megmondhatom a véleményemet.

Vajon melyik a minisztériuma? Kérem, postafordultával közöljék velem.

Hát nem őrület? Végre van egy miniszter, akit nyugodtan bírálhatok, és akkor nem tudom, hogy hol dolgozik!

Ilyen az én formám . . .

Mikes György

1962 augusztusában

Toncz Tibor rajza

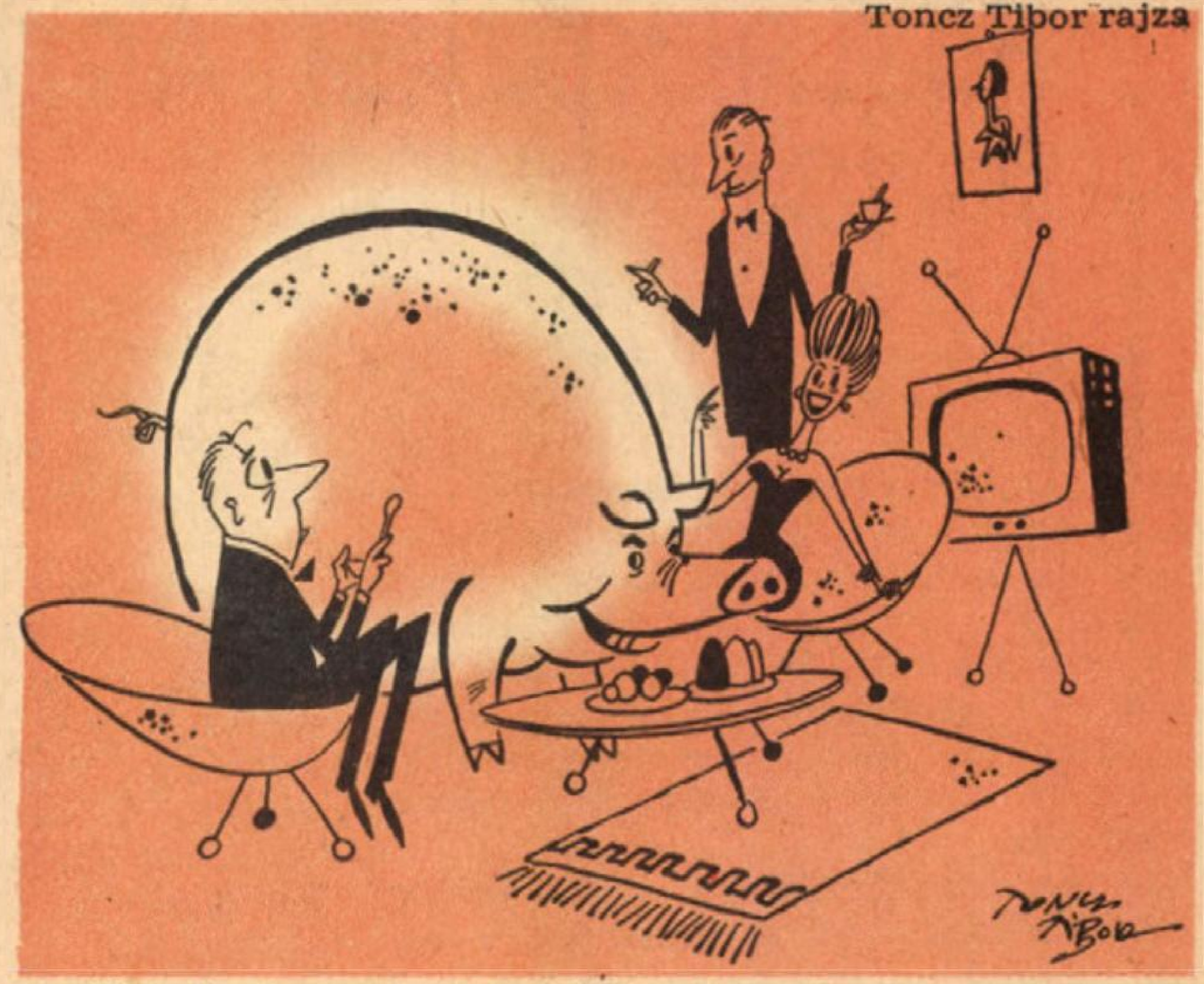

– Tudod, olyan édes kis újévi malac volt, hogy azóta sincs szívünk levágni . . .

Kéménytisztítás után

Hegedüs István rajza

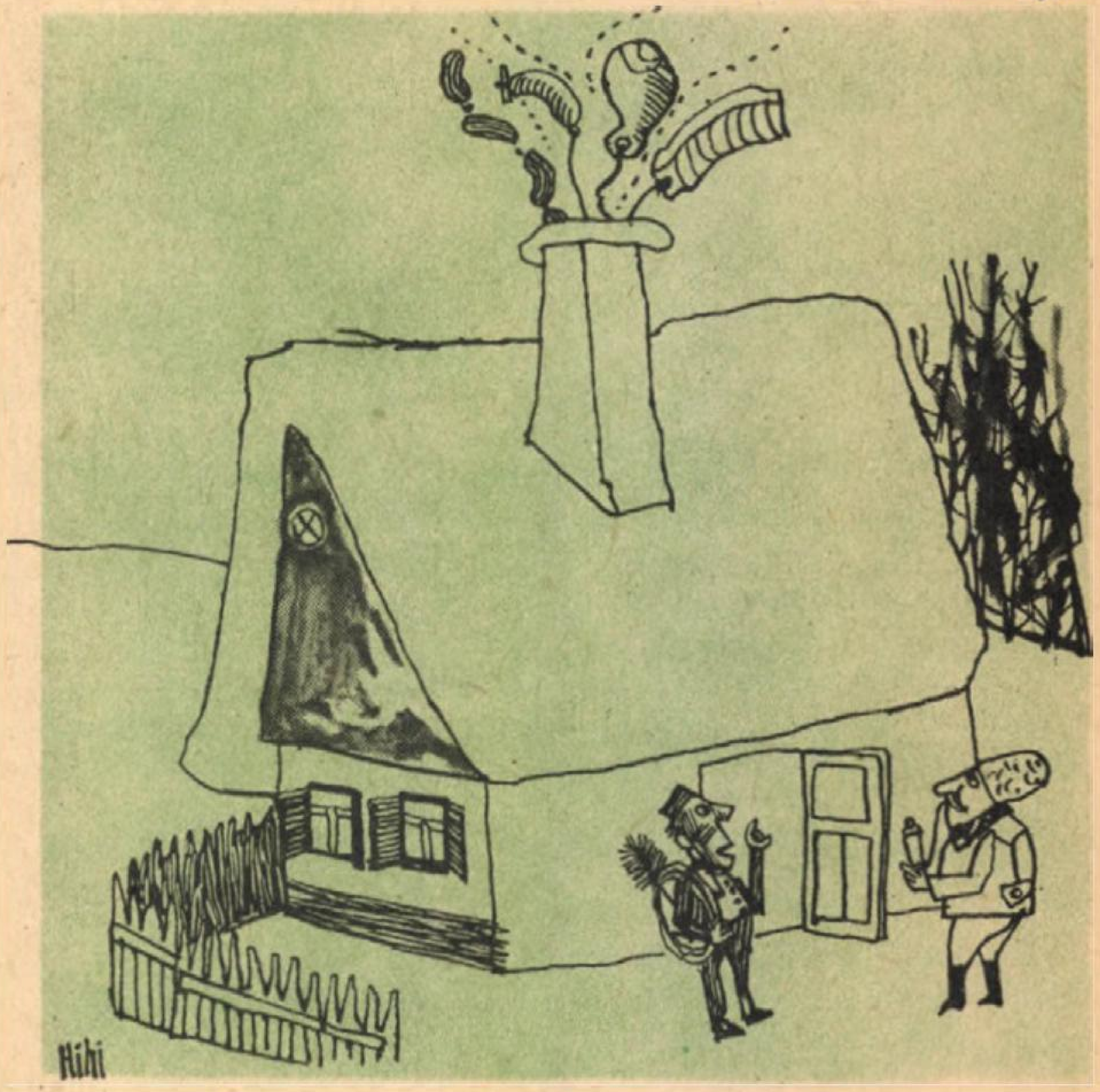

– No, most már elég huzatos, János bácsi?

Disznótorok idején

Szegő Gizi rajza

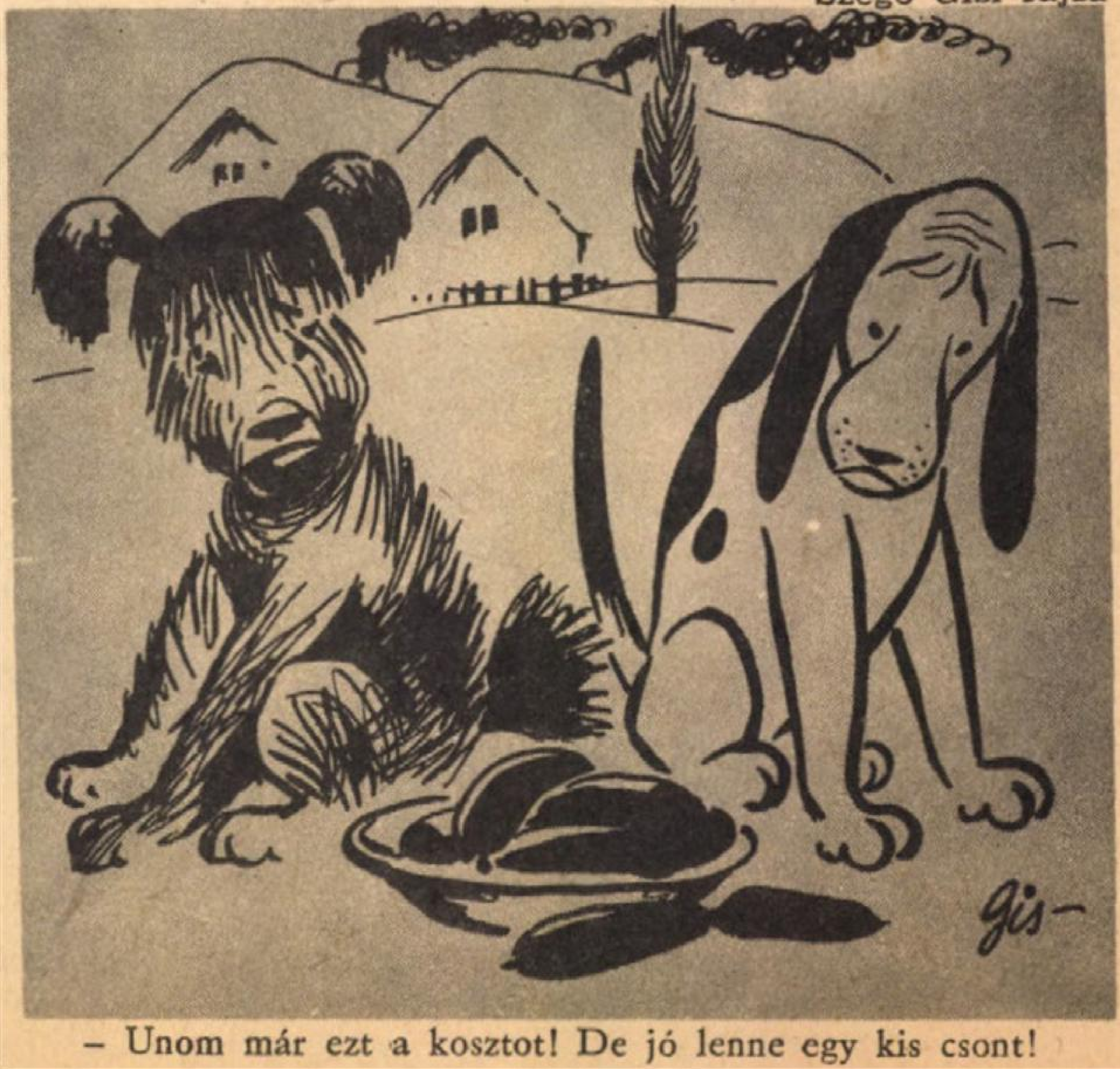

– Unom már ezt a kosztot! De jó lenne egy kis csont!

FOGLALKOZÁSI ÁRTALOM

Amíg Harács Lajos lyukasztómesteri minőségben a Gombkombinátban dolgozott, olyan szeretettel csüggött a gombon, hogy ez még környezetére is kisugárzott: a Harács-család öt évig gombban gondolkozott. Az asszonyka csínos kalapot, nyakláncot, a nagymama érmelegítőt, lábtörlőt, a nagyfiú fregolit és WC-lehúzót fűzött össze gombokból. A nagypapa sakkkészletet, miegymást ügyeskedett belőlük, főleg az utóbbival aratva nagy sikert tömbszerte.

A kis család ezidőben olyan boldog volt, amilyent csak a tisztes szegénység kölcsönözhet.

Nem is lett volna semmi baj. Harács ma gondtalanul ülhetne emeletes gombházának szalonjában, gyöngyházgombkagylófoteljében, s talán éppen gombfocizna a legkisebbekkel, mialatt neje ízletes kocsonyát főz odakünn szarugombból... Csakhogy Harácsot más anyagból gyúrták. Egy idő múltán úgy érezte, hogy nyomja a gomb, hogy ezen a területen nem bontakozhatnak ki képességei a maguk teljében. Ő pedig egyre többet akart, – elsajátítani mindent, mindent, amit csak lehet. S ez nem volt kevés...

Előbb a szőnyegszövés keltette föl érdeklődését, s nem volt rest ennek minden csinját-binját magáévá tenni. A nagy megerőltetés azonban kikezdte az ambiciózus ember szervezetét. Ez különös tünetekben jutott kifejezésre: munkaidő végeztével páros napokon a bal, páratlan napokon a jobblábát húzta, oly merev tartásban járva, hogy az aggódó portás már-már gerincbénulásra gyanakodott. Súlyosbította a kórképet, hogy ilyenkor hol egyik, hol másik alsó végtagja cca. egy-egy összecsavart ágyelőnyivel megdúzzadt, nyilván annak következtében, hogy munka közben egyszer egyik, másszor másik lábára állt, a fennmaradó lábat kímélendő.

Mit volt mit tenni, egy idő után megint más szakma vált tanácsossá a megtámadott szervezetű dolgozó számára. A portás is csak fárasztotta, szinte az idegeire ment folytonos, aprólékos érdeklődésével. A szőnyegszövéstől a lepedőszövésig nem áthidalhatatlan a távolság, nos hát Harács is rövid úton átkerült a Lepedőiparhoz.

A gépterem, amelyben Harács az ágyhuzatokat termelte, rendkívül huzatos volt, s a huzat a gyomrára ment, annyira, hogy munkaidő végeztével néha öt-tíz méternyi is csavarodott köréje. Ennek a súlya egyre jobban nyomta a kedélyét, nemkevésbé az otthoni merev légkör is, ugyanis családtagjai az utóbbi időben észak-déli helyzetbe merevedtek, mivel az elszaporodott fehérneműszekrényektől nem fértek el más helyzetben.

Harácsot tehát fojtották az otthoni, s a gyári szűkös lehetőségek egyaránt. Nem találta többé értelmét a huzat-termelésnek. Érdeklődése homlokterében már a gömbfa állott... Fel hát, kitanulni ezt az érdekes szakmát!

Itt, fájdalom, lábbántalmai újból elővették, addig-addig, míg ő maga is elővett egy-egy kétméternyi, elfekvő gömbfát, hogy mankójául szolgáljanak hazafelé. Mint köztudomású, reggelente a lábbetegségek enyhülni szoktak, így legalább munkába menet nélkülözhette a súlyos mankókat. Elég volt ezeket hazafelé cipelnie nap, mint nap!

A nyugdíjjogosultság azonban még várat magára – tovább, tovább tehát!

Az Üveggyár portája előtt az első napokban szánalmasan négykézláb vonszolja magát, a humánus portás egy-egy könnycseppet morzsol el szeme sarkában – s ez emberi közösségérzés csodát tesz: Harács állapota egyre javul, s a hatvanadik munkanapon már frissen, emelt fővel siklik el a portás mellett, még fickósan integet is a rokonszenves embernek.

Különös, talányos véletlen folytán a portást szokatlan hallucinációk lepik meg: ahányszor megpillantja a porta előtt elhúzó Harácsot – egy, a nevezett dolgozó kezéhez tapadó sima, fényes, mintha 80 x 120 centiméteres átlátszó lapot hallucinál. Előbb hipohondriának véli a jelenséget, majd – miután a helyzet a hatvanadik napon sem változik –, titkon, engedély nélkül, orvosához távozik. Agytumorra gyanakszik, ezt azonban titkolni akarja, amíg lehet... Így hát hároméves kisunokája állára álszakált, lelkére figyelmességet köt, s rábízza a portát.

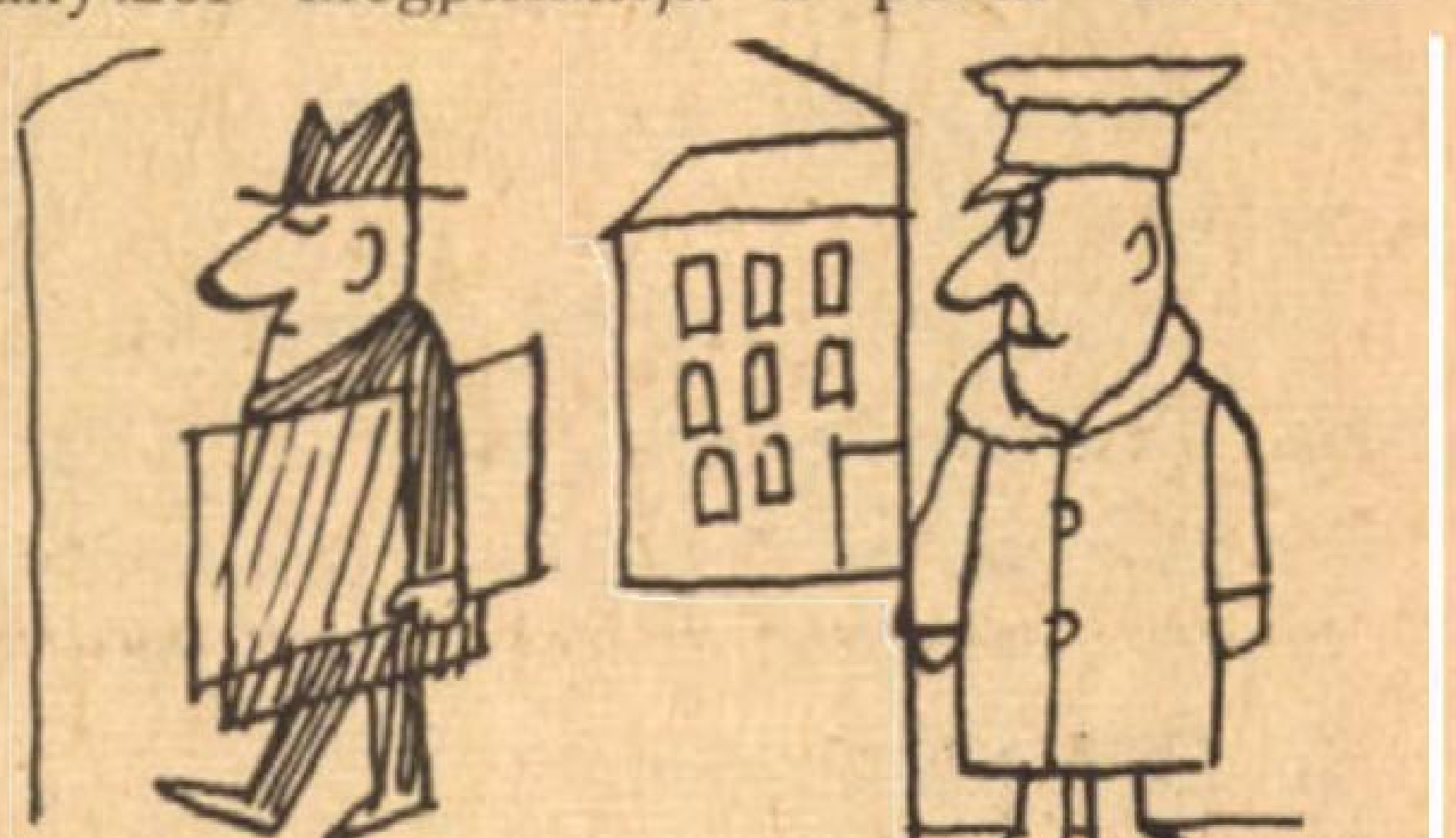

Nos, a zsenge kor túlkapásai jellemzik a kicsi portási munkájának első mozzanatát. Amikor ugyanis megpillantja Harácsot, durva basszushangot mímelve, így kiált rá:

– Kajtájs, nem sabad üvedet lopni, mejt hívom a jendészetet...

És hívta a rendészetet!

Ki hitte volna, hogy ez a kisgyermek fogja elindítani hősünk gyógyulási folyamatát?

Péreli Gabriella

A. SZKAJLISZ:

A holdkóros

Tegnap megismerkedtem a holdkórossal. A fürdőben történt. Már izzadni kezdtem a gőzben, amikor mellettem keservesen nyöszörgött valaki. Oda fordulok, és látom: valami nyápic pacák szipogva szappanozza a fejét.

— Bizonyára a szemébe ment a szappan magának — mondom meleg együttérzéssel.

— Oh, nem. Azért fáj a szívem, mert ma utoljára mosakszom. Holnap már a hullaházban fogok feküdni! Meg kell halnom!

Ijedtemben majdnem beleültem a mosdósajtárba.

— Meg fog halni?

— Sajnos, igen.

— Meg fogja ütni a guta?

— Nem, engem a guta nem kerülget, minden csontom össze fog törni!

— És miért törnek össze a csontjai?

— Holdkóros vagyok. Az asztrál erő arra késztet engem, hogy felmásszam a háztetőkre, a kémények közt akrobatizáljak és zsonglőr mutatványokat végezzek a mélységek fölött. Az utóbbi időben érzem, hogy a titokzatos erő egy ötemeletes ház tetejére vonz, ott pedig kámpec nekem.

— Ne másszon fel ötemeletes épület tetejére, válasszon magának alacsonyabbat!

— Látom, hogy magának dunsztja sincs az asztrál erő hatásáról. Az ő parancsainak emberfia nem tud ellenállni!

— Hát akkor ne mászkáljon a falon, hanem szíveskedjék a létrán felfáradni a padlásra, ahogy a kéményseprők csinálják!

— Igenám, de a padlásajtó ott lakatra van zárva.

— Nyugalom, nyugalom! — s a hangomból kicsengett a nyugtalanság. — Hol van az a ház?

— Itt a sarkon!

— Úristen, hiszen én is ott lakom!

— Az meglehet. Így tehát holnap az önök háza mellett fog feküdni egy ismeretlen egyén holtteste.

— Kérem, ne beszéljen így! Ez borzasztó! Menjen az orvoshoz. Ad magának injekciót és kutyabaja sem lesz.

— Nem segít! Már mindent kipróbáltam. Az asztrál dolgok meghaladják az emberi értelmet... Különben is az ön kezében van az életem!

— Nem hiszem!

— Ha ön meg akarna menteni egy veszendő lelket, ma este kinyitná a padlásajtót...

— No hallja, ez igazán semmi. Boldogan!

A holdkóros arca ragyogott a boldogságtól.

— Maga a megmentőm — ujjongott —, engedje meg, hogy a törülközővel ledörzsöljem a hátát!

Amikor a fürdőből hazamentem, azonnal kinyitottam a padlásajtót és még egy gyufaszálat is dugtam a lakat kulcslyukába, nehogy valaki újra bezárja az ajtót.

Éjszaka ragyogott a telihold, de én nem nyugtalankodtam, mert a szegény holdkóros most kényelmesen felmehetett a tetőre, anélkül, hogy az életét kockáztatta volna...

Reggel izgatott hangok ébresztettek fel álmomból. Kimentem a lépcsőre és látom, hogy a padlásajtó mellett álldogál néhány szomszédom és egy rendőr.

— Mondják, mi történt? — kérdeztem félénken a szomszédomtól.

— Az éjszaka ellopták a maga televíziós antennáját. Azt az idiótát keresik, aki készakarva elrontotta a lakatot, hogy a tolvaj felmehessen a tetőre!

Az asztrál dolgok, hálistennek, meghaladják az emberi értelmet. Az idiótát nem találták meg.

Oroszból fordította:

Pogonyi Antal

Legénylakás

Kaján Tibor rajza

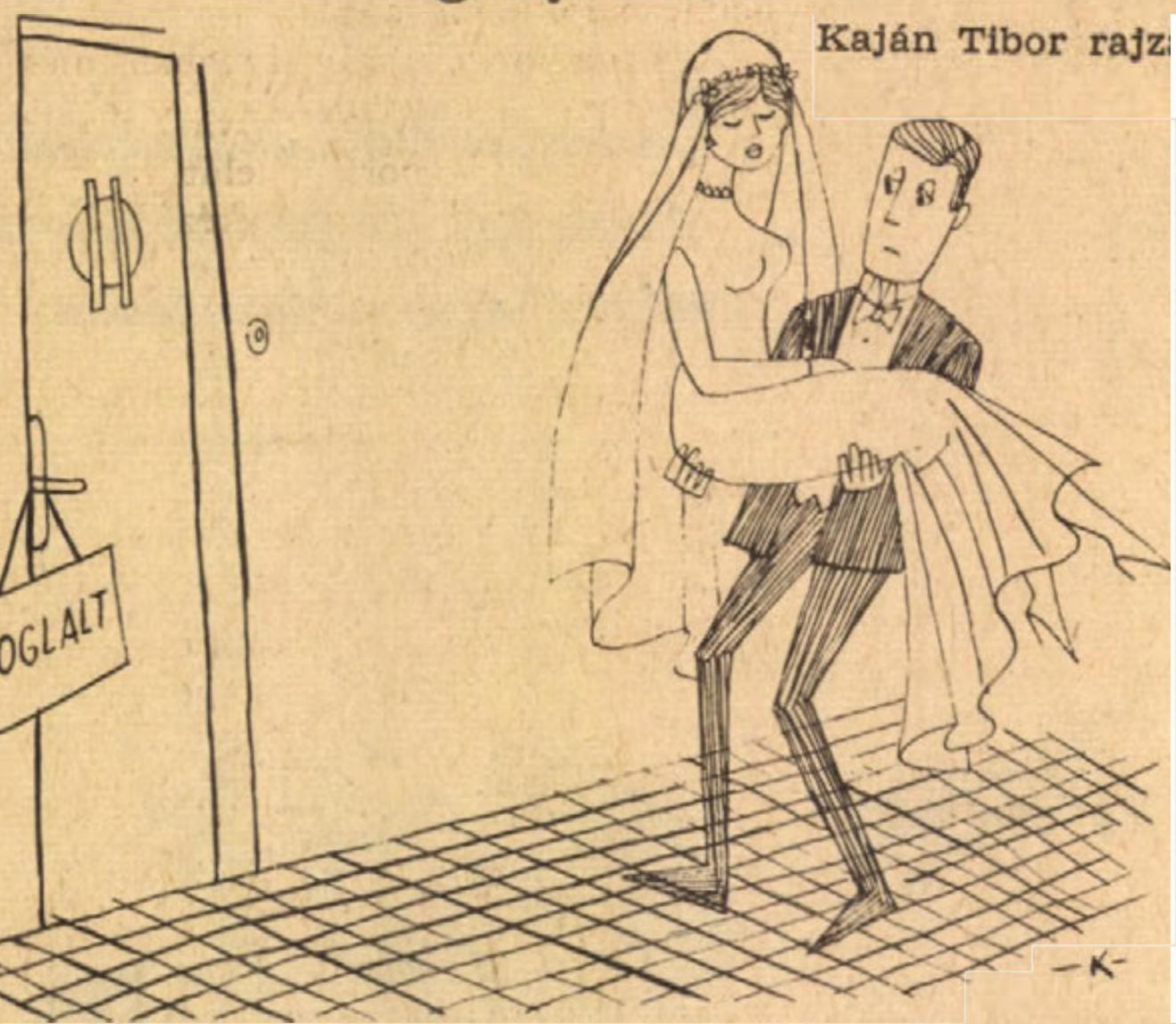

PESTI TUDÓSÍTÓNKTÓL

Könyveket nehezebb osztályozni, mint szenet vagy almát, hiszen előfordulhat például, hogy az ember a Varázshegyet a földrajzi könyvek közé, a Kárpáti rapszódiát pedig a zenei tárgyú művek közé helyezi. *A Téli Könyvvásár* című kiadványt dicséret illeti, amiért igyekezett minden frissen megjelenő művet a kellő helyére tenni. A kaszt-rendszer persze nem kerülhető el. Így például Dickens és Fagyejev a *Világirodalom Remekei* közé kerültek, viszont Füst Milán, Mikszáth Kálmán és Veres Péter *A széppróza kedvelőinek* jut. A nyájas olvasójelölt Heinét, Hölderlint, Éluard-t a görög és szovjet költők antológiájával együtt *A világirodalom remekei*ben kapja, *A versek kedvelőinek* pedig meg kell elégedniök például Babits Mihállyal, Balassi Bálinttal és Petőfi Sándorral. Majd meglepve veszi észre, hogy *Szórakoztató olvasmány* címmel is osztályoztak a rendszerezők. Hogyan? — kiálthat fel az olvasó —, az eddigi könyvek milyenek voltak? Kiderül, hogy szórakoztató olvasmánynak számít Dickens, Berkesi, Jókai, Szaltikov-Scsedrin, Kassák, Krúdy és Tersánszky. Az *Elmúlt időkről* fejezetben találjuk Casanovát, Tacitust és Jókai Kárpáthy Zoltánját, amely valóban nem mai téma. *Hasznos olvasmány* Venesz József szakácskönyve, viszont a *Szakembereknek* ajánlják például a „Stilisztikai tanulmányok" című nyelvművelő könyvet. Ha ehhez hozzáveszem még a *Korszerű műveltség* csoportban szereplő „Helyesírási tanácsadó szótár"-t, akkor mint író és olvasó szakember birtokában leszek a legfontosabb könyveknek. Ehhez még csak Ady Endre válogatott verseit veszem meg, amelyek a *Serdülőknek* osztályban szerepelnek. Adyért érdemes serdülni.

*

Fogorvos barátom, dr. S. T. nagy zavarban van, mint általában minden újdonsült milliomos, aki nem tudja, mit kezdjen a pénzével. Nem egy lottó-győztest felőröl a gond, hogy mit vegyen, hova menjen, kinek adjon, kinek ne adjon. Dr. S. a „Fogorvosi Szemle" jubileumi számában három nyomtatott oldalnyi tudományos cikket írt „Molárisok gyökértömése" címmel. A cikkért 90,— (kilencven) forint írói tiszteletdíjat kapott, levonások nélkül. Most szegény azon gondolkozik, hogy ha meg is veszi villáját és Trabantját, mit csináljon a fennmaradó összeggel? Hát tudta ő előre, hogy ennyire megbecsülik nálunk a tudományos irodalmat?

*

Azt olvasom, hogy a jövő év elejétől kezdve *jobb* lesz a cigaretta. A Lágymányosi Dohánygyárban például azt is ígérik, hogy ezentúl nem hull majd ki a dohány a hüvelyből. Mint a közegészségügy harcosa, én inkább azt mondom, jó lenne, ha kihullana a dohány, mert akkor már csak a papírt kell eldobni.

f. l.

Falusiak a minisztériumban

Pusztai Pál rajza

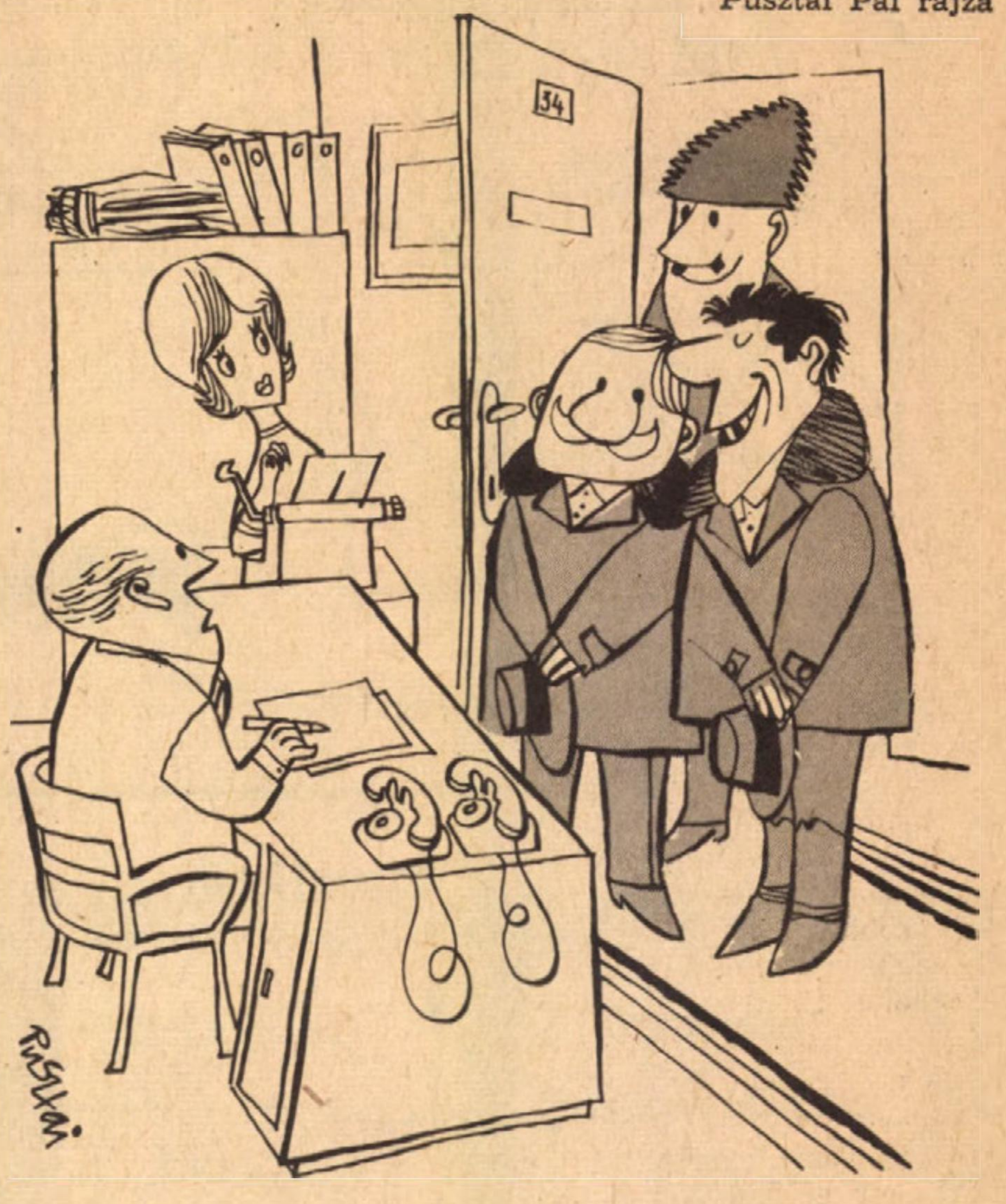

– Gondoltuk, most úgyis ráérünk, hát ez egyszer mi utazunk fel egy kis ellenőrzésre!

Színházban

Balázs-Piri Balázs rajza

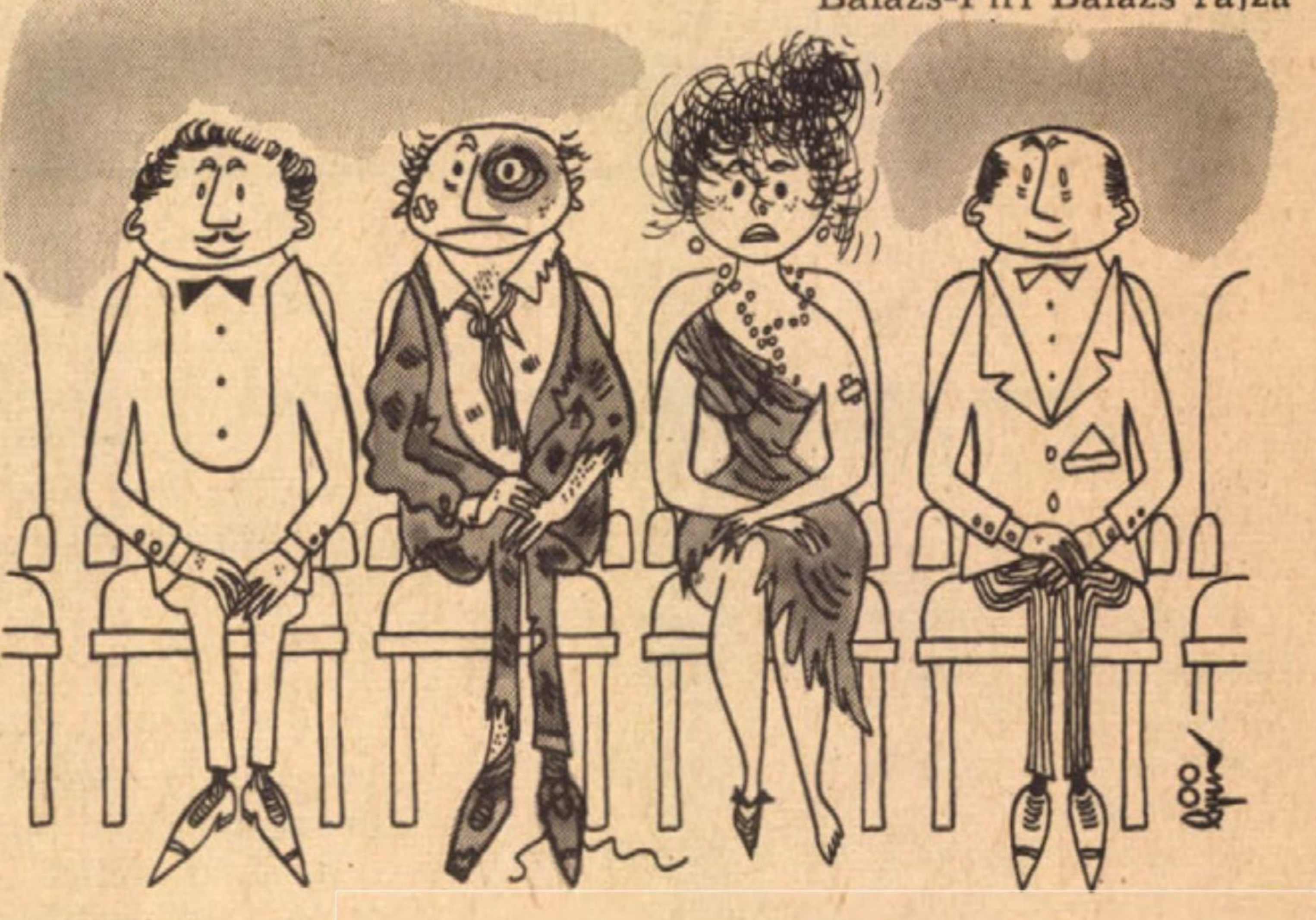

. . . akik hűsítőt ittak a büfében . . .

Türelmetlen menyasszony

Toncz Tibor rajza

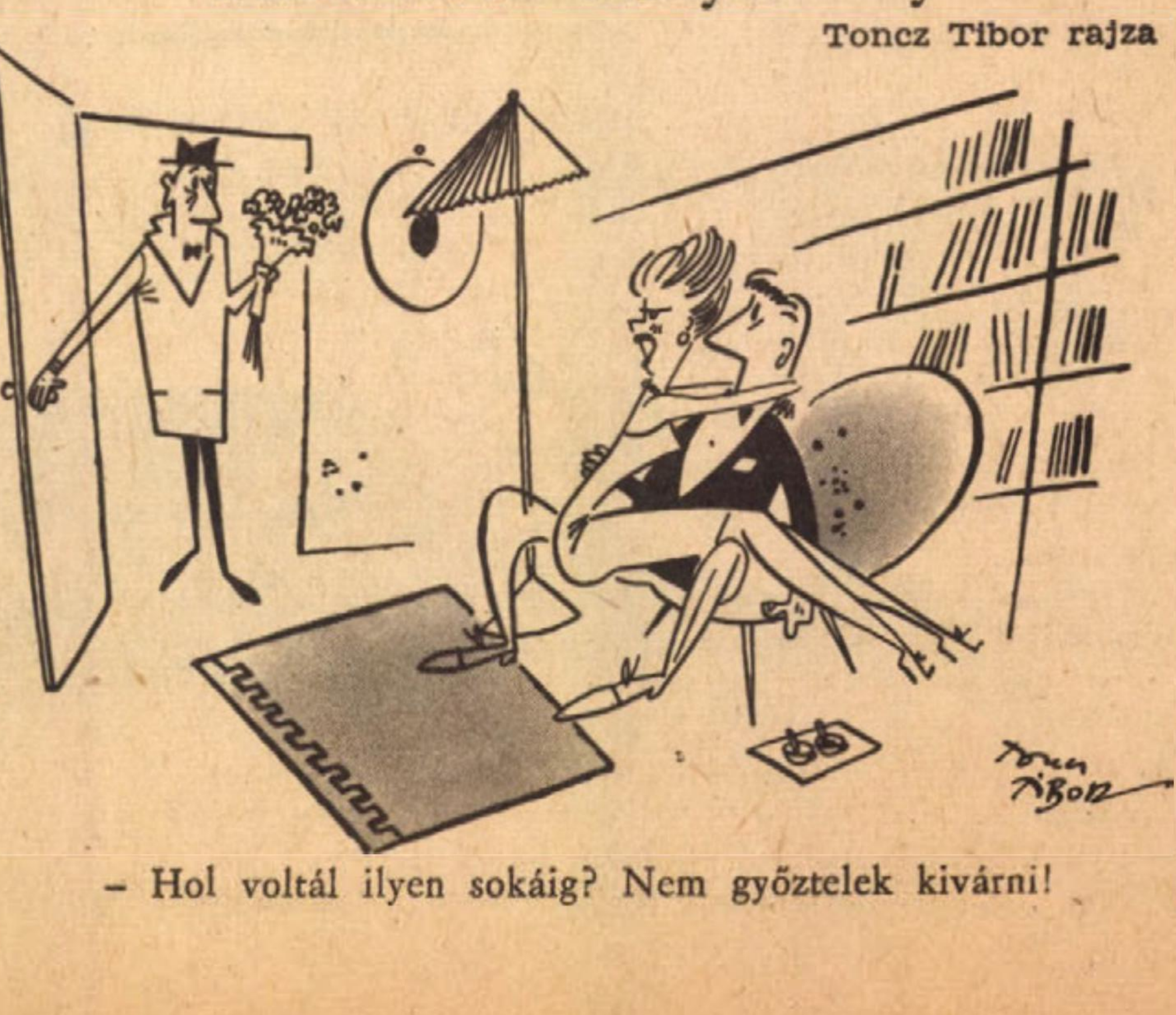

– Hol voltál ilyen sokáig? Nem győztelek kivárni!

Új ház

Hegedűs István rajza

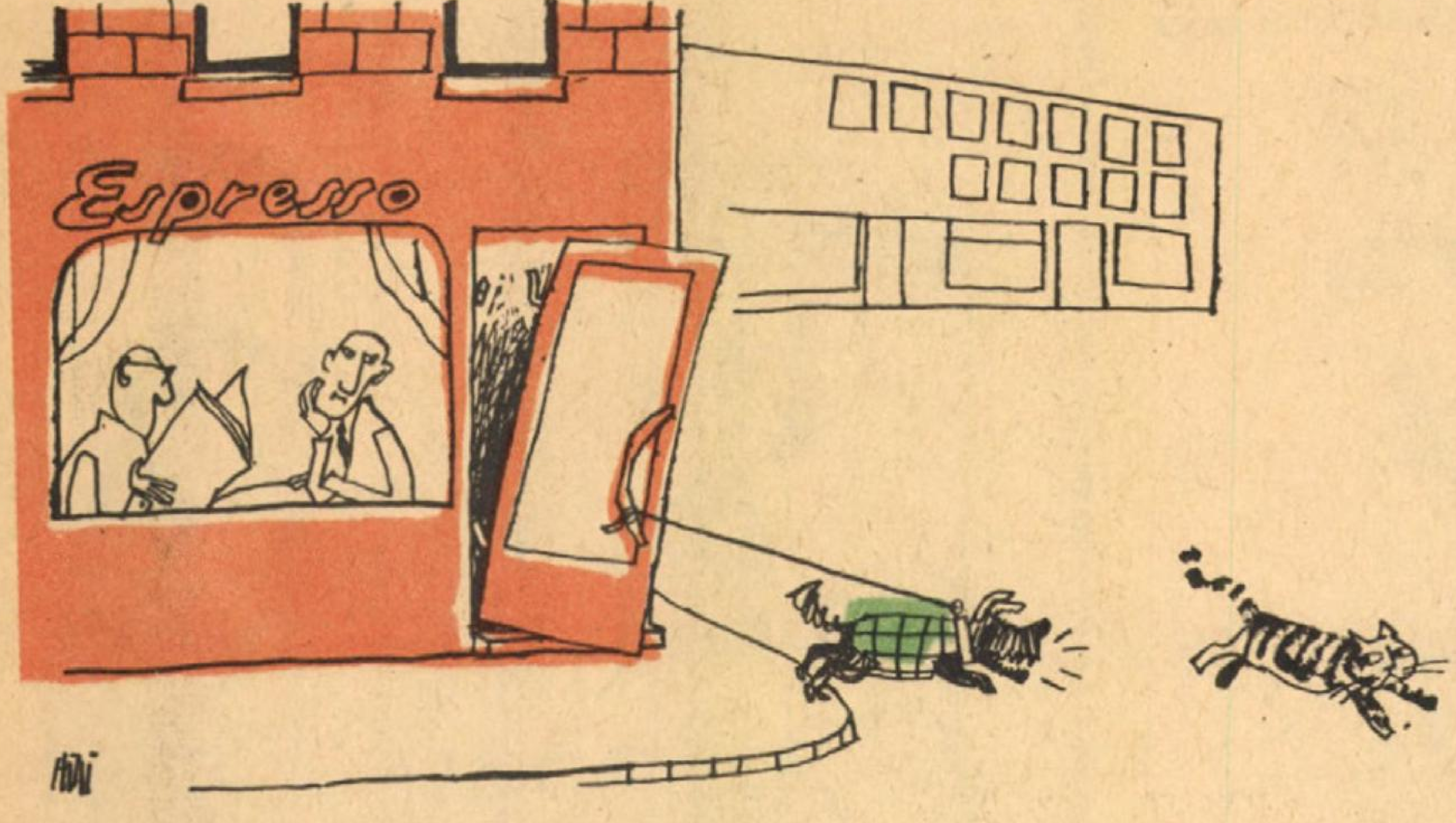

Postaládák

Balázs-Piri Balázs rajza

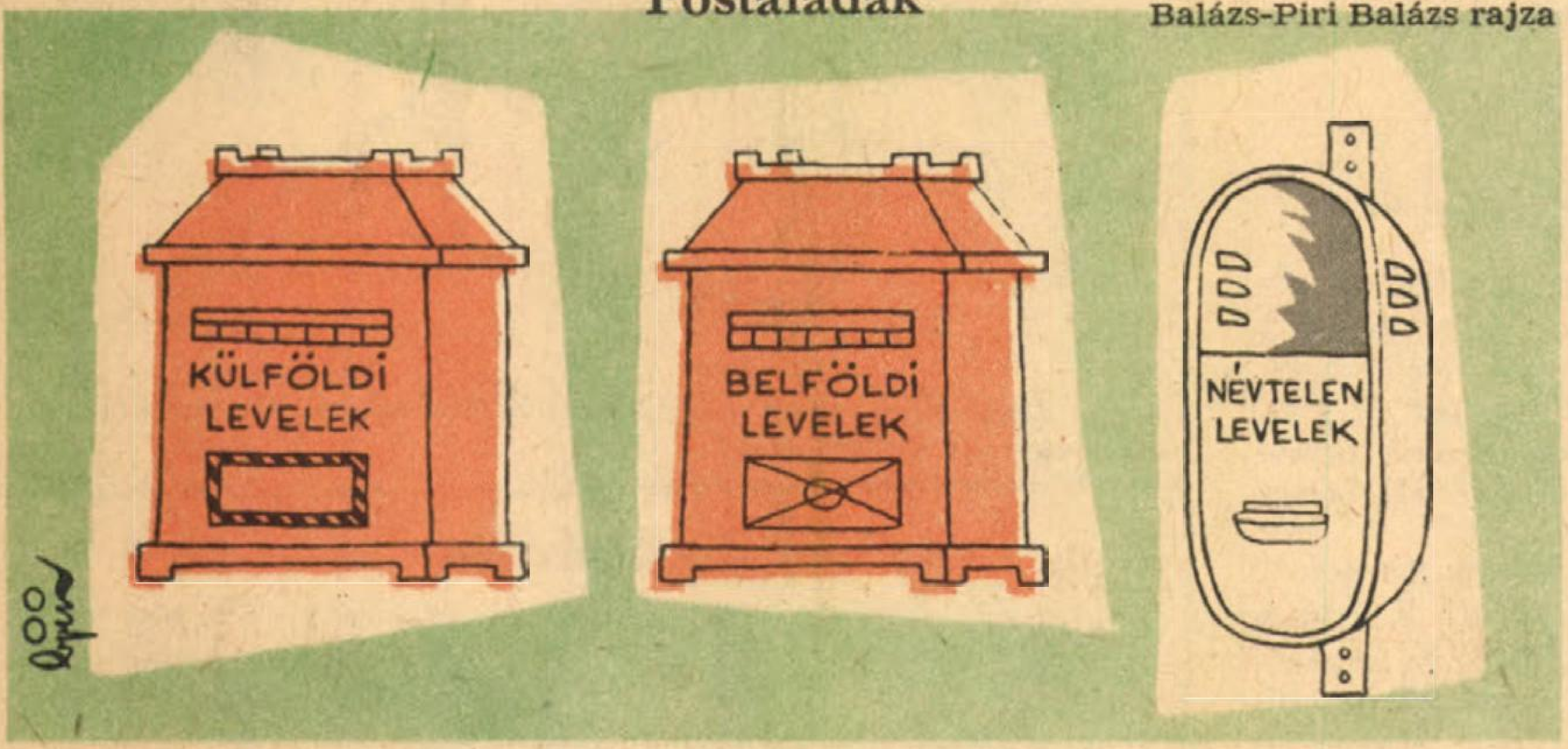
KÜLFÖLDI LEVELEK
BELFÖLDI LEVELEK
NÉVTELEN LEVELEK

Hátha valaki nem ismeri

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

A férfiak kalapnélküli divatjáról beszélgetnek egy társaságban. Azt mondja valaki:

— Nem szeretem ezt a divatot.

— Miért?

— Mert régente, ha a főnök keresett valakit, azt mondtuk: itt lesz valahol, mert itt lóg a fogason a kalapja, de most nincs semmi, amire rámutathatna az ember.

*

Azt mondja az orvos a betegnek:

— Három-négy napig maradjon otthon, és pihenje ki magát.

— Nem tehetem, doktor úr.

— De hát miért nem?

— Mert csupa modern bútorom van.

*

— Kedves doktor úr, állandóan szaggatást érzek a lábamban. Kérek orvosságot.

— Erre nem kell orvosság. Nekem is van szaggatásom, ilyenkor mindig megmasszíroztatom a lábamat a feleségemmel.

— És mikor ér rá a kedves felesége?

Horgásznagyképűség

Mészáros András rajza

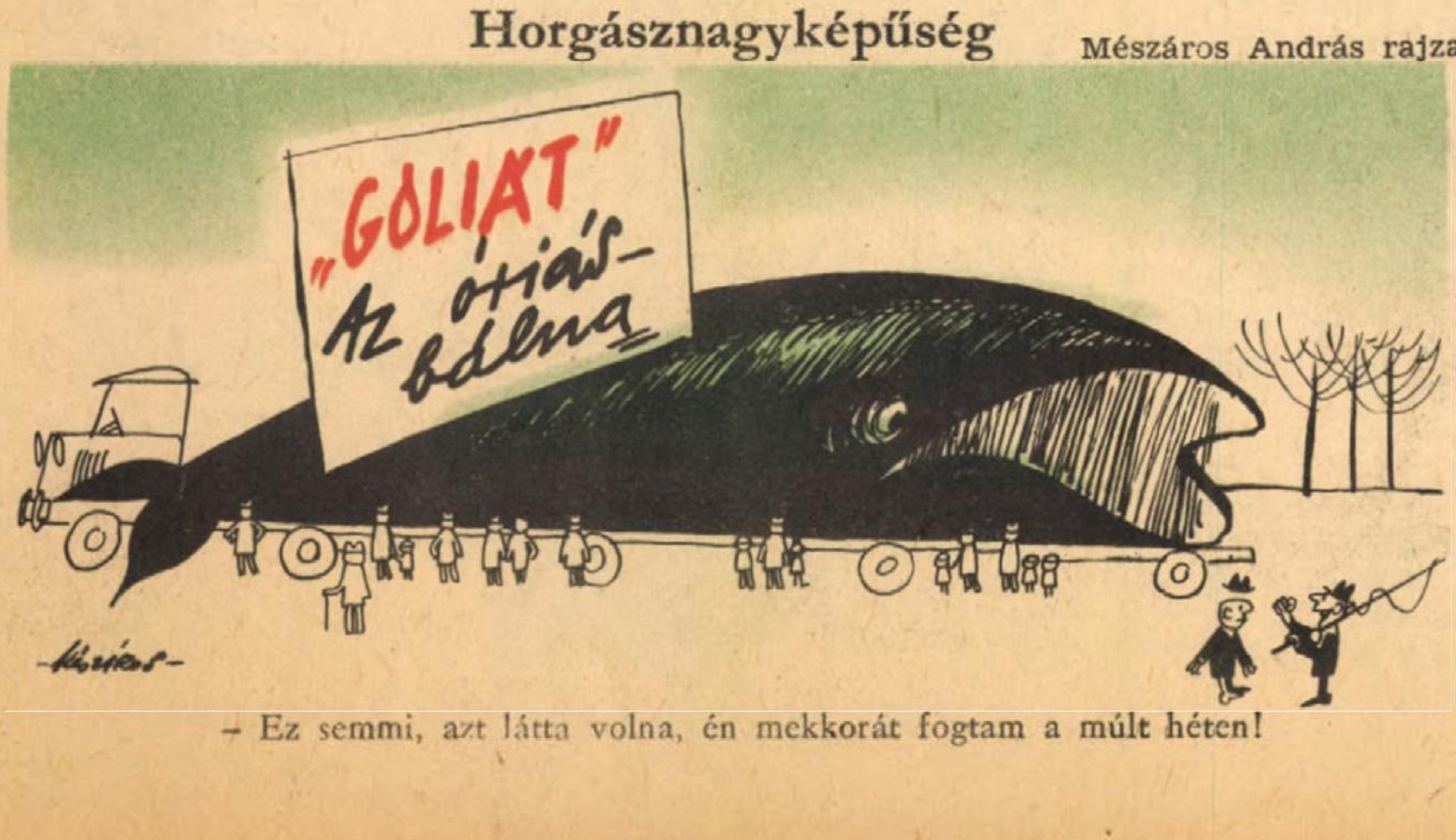
„GÓLIÁT”
Az óriás-bálna

– Ez semmi, azt látta volna, én mekkorát fogtam a múlt héten!

Ezúton köszönjük az újesztendő alkalmával szerkesztőségünknek küldött szerencsekívánságokat.

E heti hirdetéseink

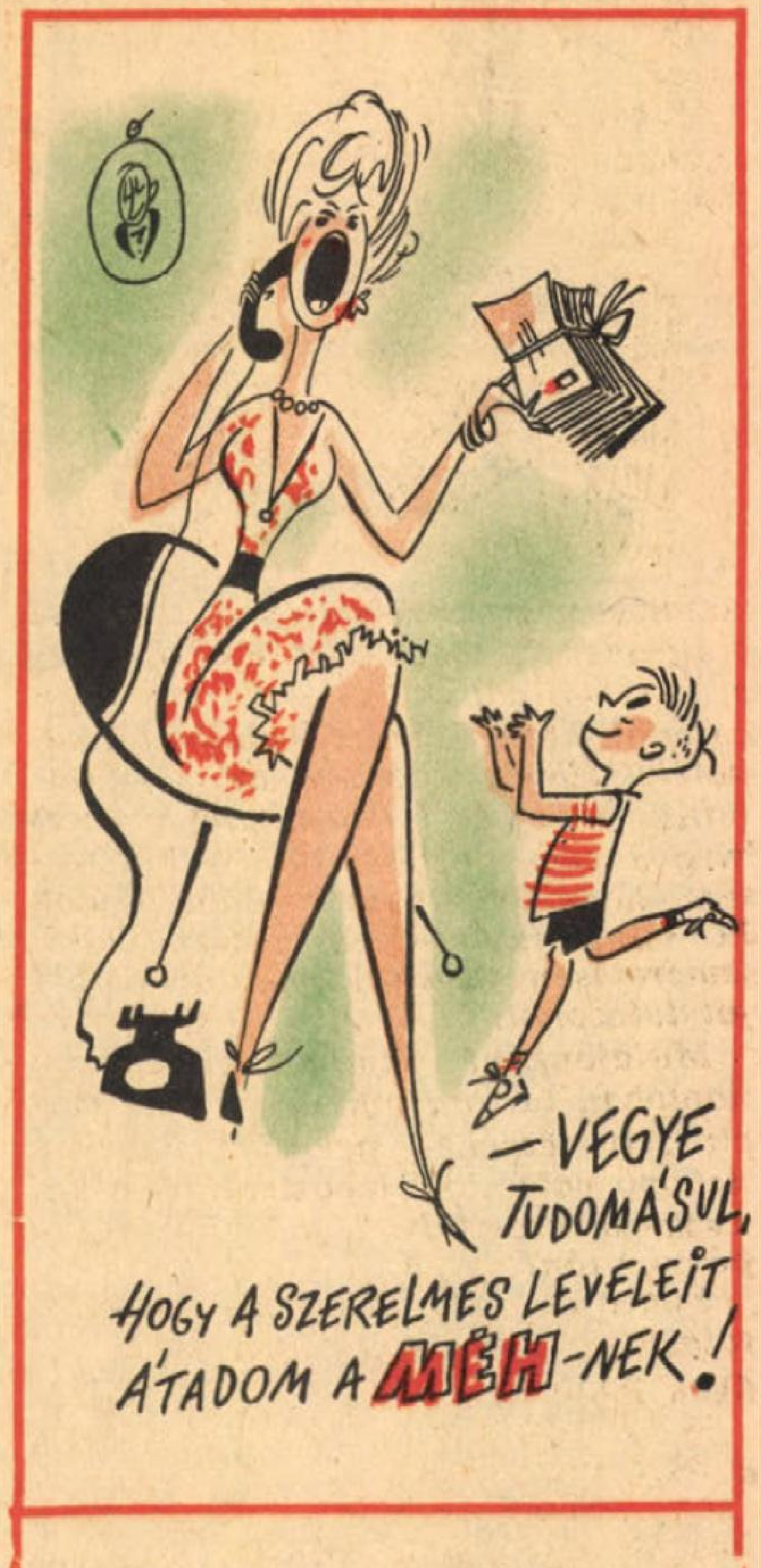
— VEGYE TUDOMÁSUL, HOGY A SZERELMES LEVELEIT ÁTADOM A MÉH-NEK!

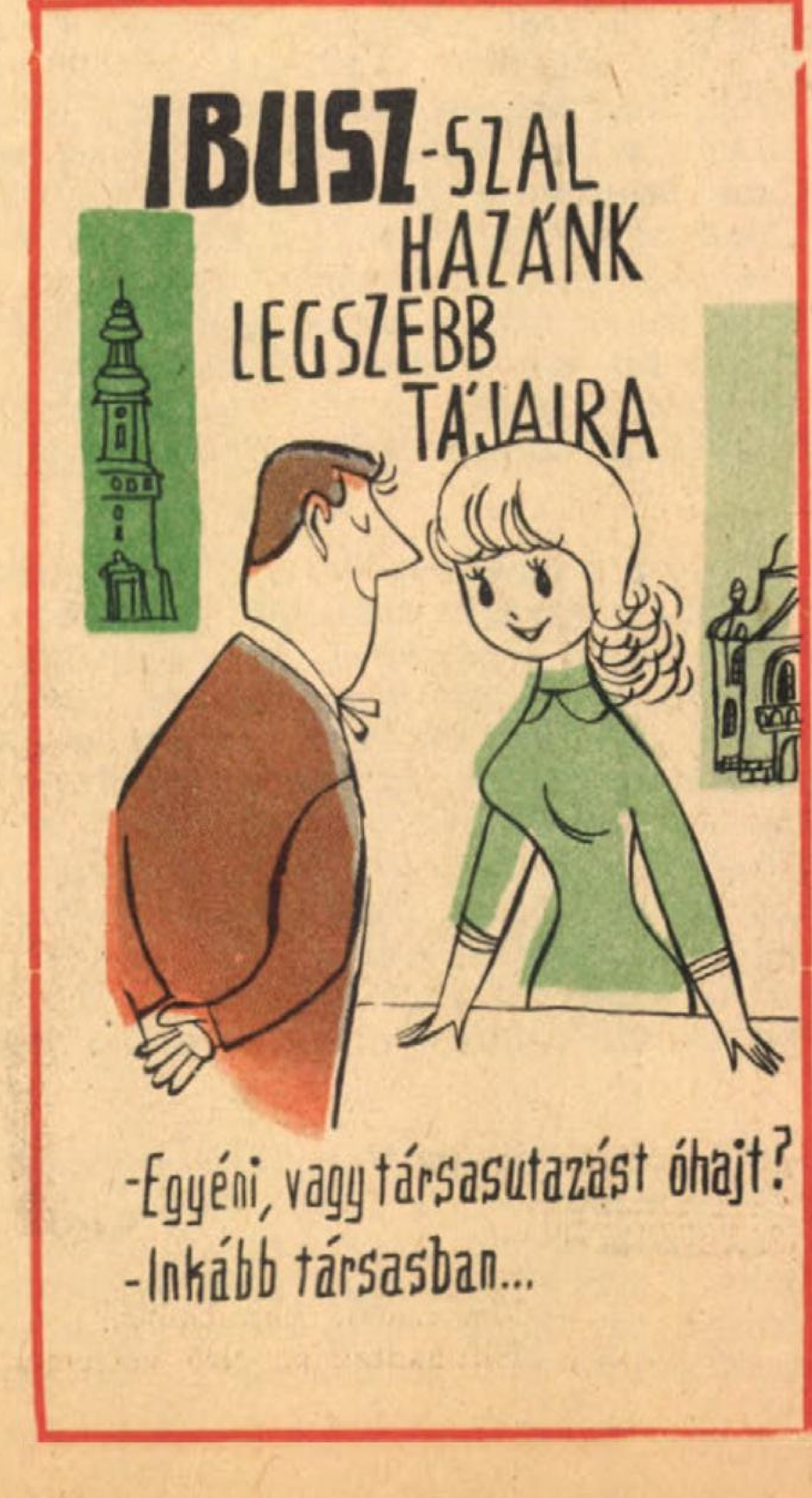
IBUSZ-SZAL HAZÁNK LEGSZEBB TÁJAIRA
-Egyéni, vagy társasutazást óhajt?
-Inkább társasban...

RÉSZLETES MŰVÉSZET

Nem a naturalizmusra gondolok itt, amely, mint ismeretes, a valóság aprólékosan hű bemutatásával igyekszik hatást gyakorolni a gyanútlan olvasóra, nézőre vagy hallgatóra, hanem arra az új irányzatra gondolok, amely futótűzként terjedt el kulturális életünkben — hogy az alkotások több szuszra látnak napvilágot.

Létezik már folytatásos regény, rádiójáték, film, televíziós darab, sőt rejtvényműsor is, s ezeket a művészeti részleteket sokkal körülményesebb törleszteni, mint teszem azt, az esedékes porszívó részletet.

Ugyanis, ha múlt év tavaszán egy gyönge pillanatomban történetesen magamévá tettem Gém Gertrud:

Aszaltszilva című könyvét, amiről csak menet közben derült ki, hogy a szerző Havlicsek-család című sorozatának hetedik kötete, akkor kutyakötelességemnek érzem az egész família beszerzését oda-vissza, s ezért még a végrendeletemben is kikötöttem, hogy amennyiben előbb múlok ki, mint Havlicsekék, a fiam lelkiismeretesen vásárolja meg a további folytatásokat.

Műfajonként külön előjegyzési naplóban tartom nyilván a már műélvezett részeket, pokolian ügyelve, nehogy valamiből lepasszoljam a következő eresztést. Az ember fut a pénze után!

Engedjék meg, hogy kis elmefuttatásom végére egy aforizmával tegyek pontot:

— A befejezetlen mű olyan, mint a baracklekvár . . .

(Aforizmám második részét csak később fogom publikálni — majd ha eszembe jutott a csattanó.)

D—th

Megfelelő embert a megfelelő helyre!

Szűr-Szabó József rajza

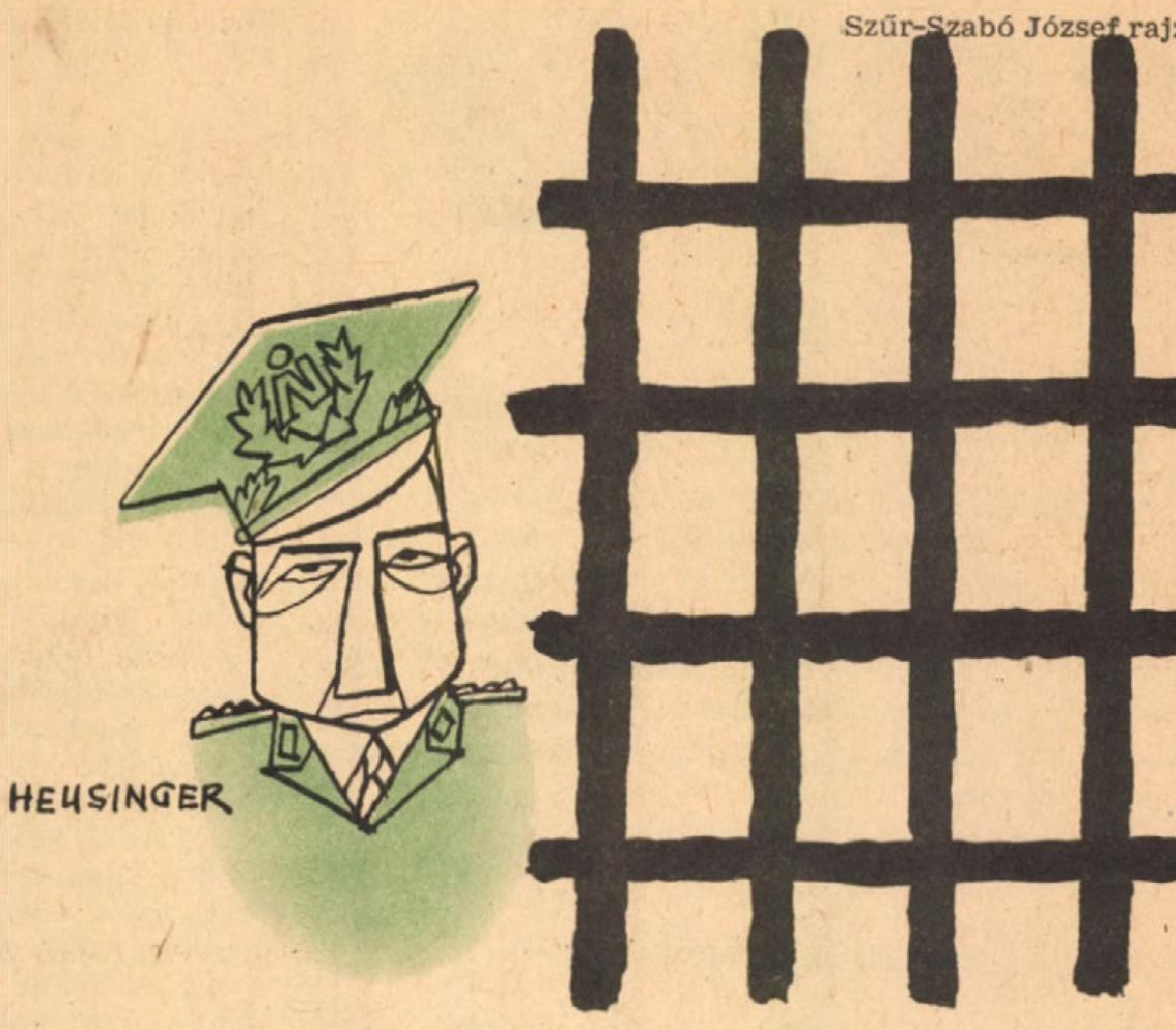

Ha a rajzot az orrunk elé tartjuk, ott is van . . .

Kultúrszomj

Pusztai Pál rajza

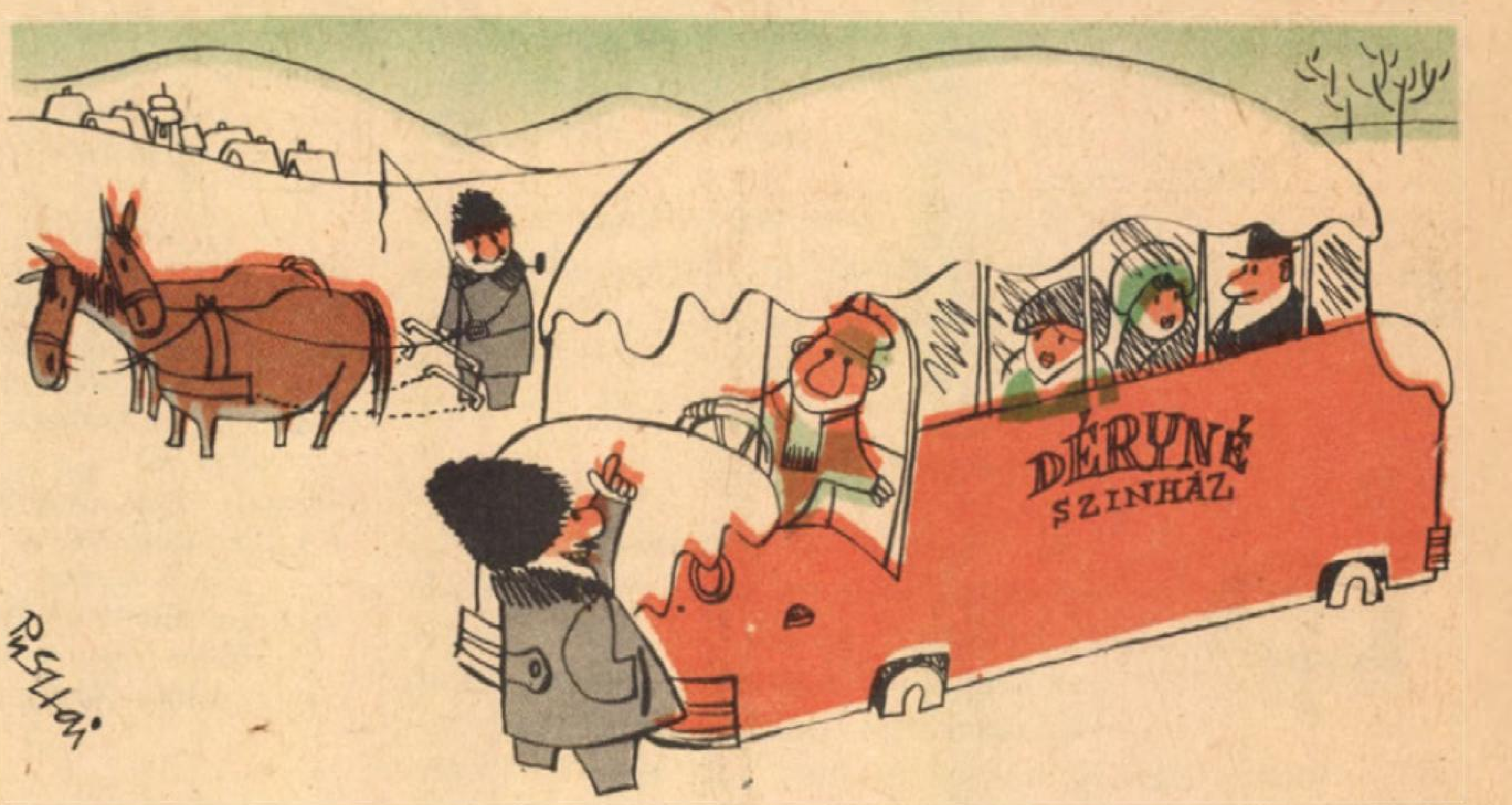

– Kihúzzuk magukat, de előbb játsszák el nekünk a Hamletet!

A művész-sétányon

Gerő Sándor rajza

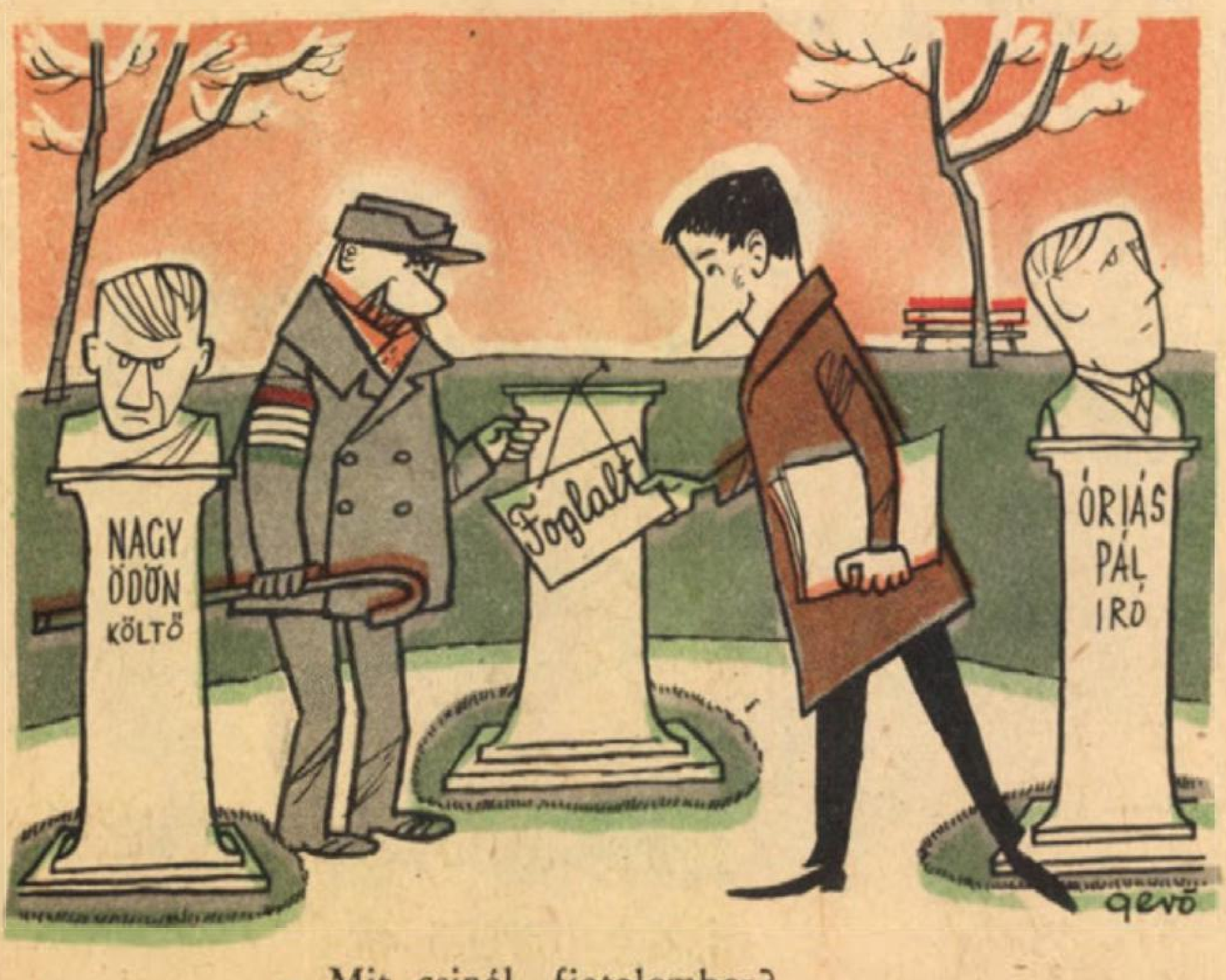

– Mit csinál, fiatalember?
– Elfogadták az első versemet!

Gyermek-klinikán

Mészáros András rajza

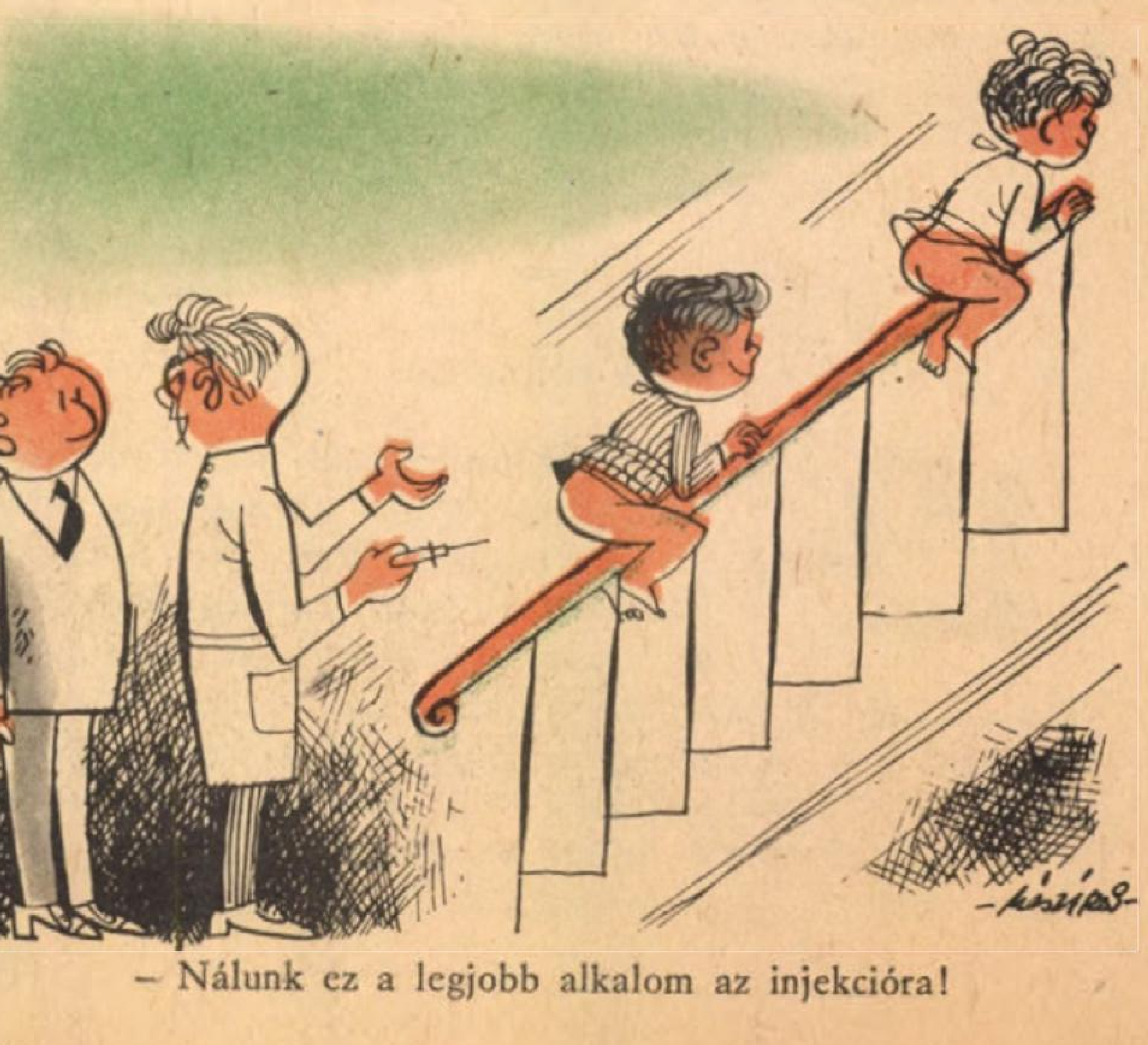

– Nálunk ez a legjobb alkalom az injekcióra!

Hatvani notesz

A műút

Hatvan városát a 3-as műút szeli ketté. Ez a főútvonal éppen a város közepén tele van buktatókkal és esőgyűjtő gödrökkel. Ha zápor van, a hatvaniak nem mernek a járdán közlekedni, mert egy-egy száguldó autó nyakig spricceli őket vízzel. A minisztérium tíz éve ígéri az út rendbehozatalát, de még mindig adósak ígéretük betartásával. Előállott tehát az a furcsa helyzet, hogy a minisztérium tartozik és mégis a hatvaniak „sárosak”.

*

Az új lakótelep

A hatvani sportegyesületek nem dicsekedhetnek jó futballcsapattal, nem is játszanak nagy szerepet a vidék labdarúgásában. A gyaloglás sportját azonban annál eredményesebben űzik. Nem csoda, mert a város közepétől négy-öt kilométernyi távolságban levő új lakótelep házaitól gyalog kell bemenniük vásárolni a központban levő üzletekbe. Az új lakóházakba ugyanis elfelejtettek üzlethelyiségeket építeni.

Legalább egy sportboltot terveztek volna a lakótelepre — sóhajtanak a hatvaniak —, hogy a gyaloglóbajnokok felszereléshez jussanak.

*

Kitartó mozi

A legnagyobb csodálat hangján beszélnek a város lakói a Vörös Csillag moziról, annak „kitartó” magatartásáért. A szakértők ugyanis már régebben életveszélyessé nyilvánították a mozit, de akadt egy építész, aki bízott abban, hogy a födém egy ideig még kitart. Egyelőre ennek a derűlátó építésznek van igaza, de a mozilátogatók mégis megkönnyebbülve sóhajtanak fel, amikor egy-egy film szerencsésen véget ér. Nemrégiben egy nagyon rossz film volt műsoron. Ezt a játékfilmet a megyei lap agyba-főbe dicsérte. Egy néző, aki olvasta a cikket, és utána megnézte a filmet, felkiáltott: „Hogy nem szakad le a mennyezet!” Azután ijedten tekintett fel a magasba, mert ebben a moziban nem jó az ördögöt a falra, illetőleg a mennyezetre festeni.

*

A múzeum

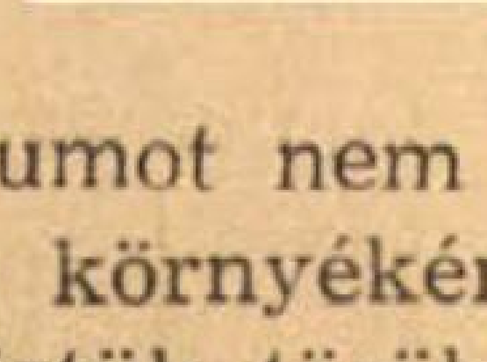

A hatvaniak azt mondják, hogy Hatvan a megye mostohagyermeke. A kedvencek: Eger és Gyöngyös. Ezért a Hatvani Tanács nagyon fél attól, hogy a létesítendő járási múzeumot nem Hatvanban állítják fel. Pedig Hatvanban és környékén sok értékes múzeumi anyagot találtak, köztük török malomkövet is. A hatvaniak ígérik: nagyon vigyáznának a múzeum kincseire. Nem is lenne nehéz dolguk — mert vajon ki lop malomkövet?

(sti)

Összecsendül hat pohár

Ahhoz, hogy összecsendüljön hat pohár, mindenekelőtt hat pohár kell. Több lehet, de kevesebb nem. E célból kerestem fel a Thälmann utcai vas-, üveg- és porcelán-boltot: hat darab talpas borospoharat akartam venni.

Az üzletben elém raktak hat poharat. Látszólag egyformák voltak: minden pohárnak volt talpa, és minden talpnak pohara. Hat talp, hat pohár, stimmel. De amikor közelebbről is megnéztem az összecsendülésre szánt poharakat, észrevettem, hogy nem egyformák. Az egyik pohár vastagabb volt, mint a másik, a harmadik pohárnak nagyobb volt a talpa, mint a negyediknek, és a hatodik pohár nagyobbra nőtt, mint az ötödik.

Az eladónő ekkor újabb talpas borospoharakat rakott elém, és azt játszottuk, hogy: „Mi a különbség hat egyforma pohár között?” Nagyon érdekes játék. Az nyer, aki előbb összeszed hat egyforma poharat.

A mi játékunk döntetlenül végződött: az előadónő sem tudott összeszedni hat egyforma talpas borospoharat, én sem.

Ekkor elmentem egy másik szakboltba, a Szent István körúti üveg- és porcelán-boltba, és ismét hat darab talpas borospoharat kértem, de most már a drágábbik fajtából. (Darabja 45 forint.) A csinos eladónő hat csiszolt poharat sorakoztatott fel a pulton.

— Ezek nagyon szépek — mondta rábeszélő hangon.

Valóban szépek voltak. Én csak attól féltem, hogy az egyik szebb lesz, mint a másik. Összehasonlítottam a hatos ikreket és megdöbbenve láttam, hogy ezek sem egyformák. Csak abban voltak egyformák, hogy egyik sem volt olyan, mint a másik. Mondtam, hogy hat egyforma poharat szeretnék. Ez a rögeszmém.

Az eladónő szó nélkül bement a raktárba újabb poharakért. Amikor húsz-huszonöt pohár állt előttem, elkezdtük a türelemjátékot: ki tud előbb összeszedni hat egyforma talpas borospoharat?

— Ajándék lesz? — kérdezte a csinos, kedves eladónő.

— Ajándék.

— S az illető annyira meg fogja nézni a poharakat?

Mondtam, hogy az illetőnek is az a rögeszméje, mint nekem. Rögeszmés család vagunk. Csak egyforma poharakat veszünk. Már voltunk orvosnál is, de hiába.

Jó félórai játék után én győztem. Sikerült! Hat egyforma poharat gyűjtöttem össze. Bevallom őszintén, azt hittem, ha valakinek sikerül összeszednie hat egyforma talpas borospoharat, kap ajándékba egy hetediket is, de nem kaptam. Valószínűleg nem találtak volna egy hetediket.

Boldogan távoztam a zsákmánnyal és arra gondoltam: mennyi gondba és munkába kerülhet az üveggyárnak enynyi különböző talpas borospoharat gyártani. Nem is mindig sikerül.

Ha a meó nem néz oda, kikerül a gyárból néhány egyforma darab is.

M. Gy.

Reklamáció

Szegő Gizi rajza

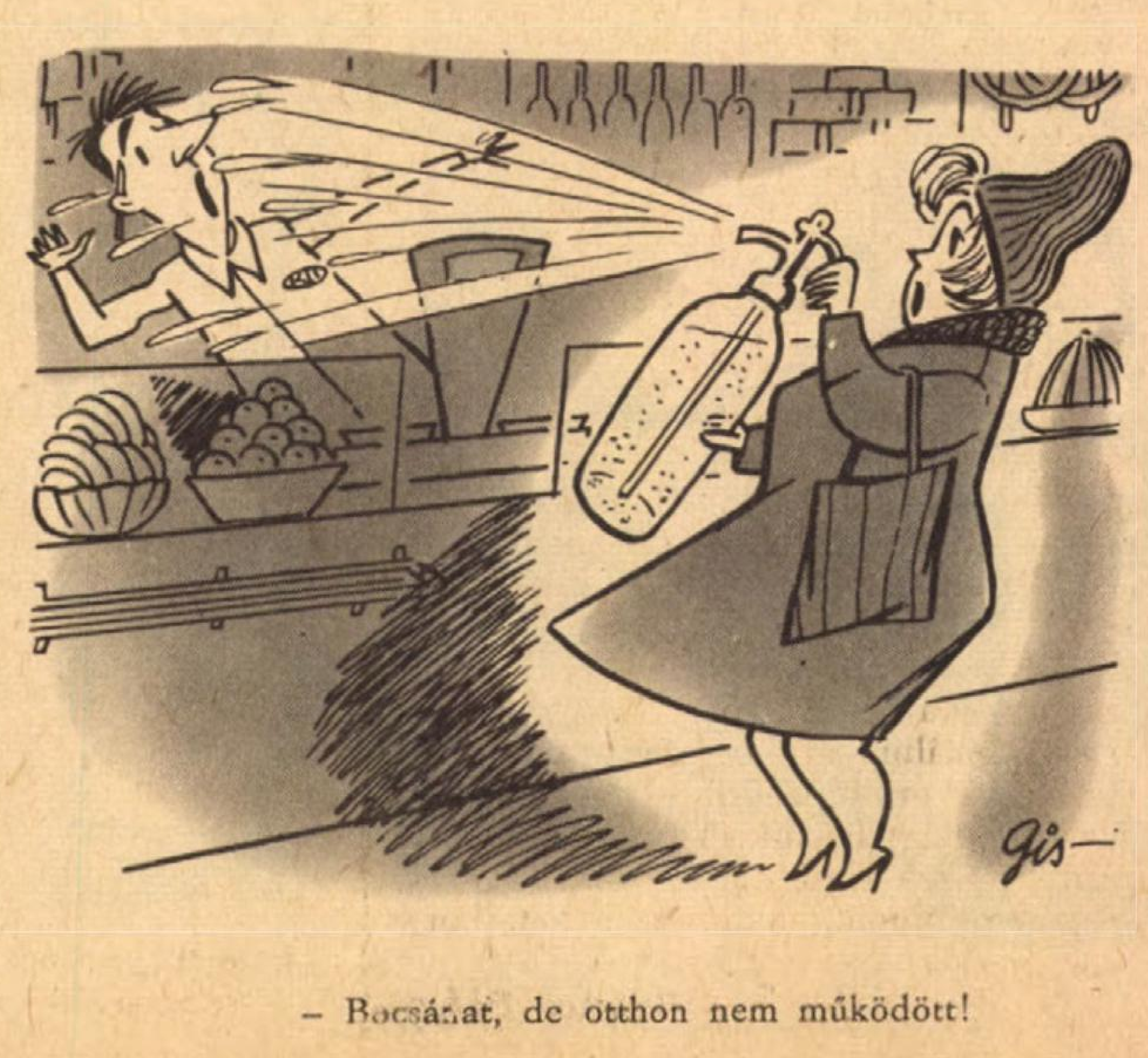

– Bocsánat, de otthon nem működött!

MIVEL TÖLTI A HÉTVÉGÉT?

Úgy látszik, bogaras ember vagyok, ugyanis nem tudok lelkesedni a lapok ama rovatáért, amelyben körkérdést intéznek a járókelőkhöz, mivel töltik a hétvégét vagy az ünnepnapokat. A körfeleletek ugyanis kissé sivárak. Megtudhatja például a nagy nyilvánosság, hogy B. F. MÁV pályafelügyelő vasárnap reggel tíz óráig alszik, utána jól megborotválkozik, majd Emőd nevű kisfiával sétálni megy. Az ebéd laska-leves lesz, disznóoldalassal és csőrögefánk. Délután B. F. szunyókál egy órácskát, majd sógorával és egyik kollegájával, hármasban, rabló-ultit játszanak, kis alapon, kisfröccsel. Este a szomszédban megnézik a TV műsorát, majd aludni térnek.

Persze ez csak kiragadott példa, más nyilatkozatából némi eltérés olvasható ki, van, akinél alföldi májgaluska-leves lesz ebédre, van, aki fejőszéket barkácsol délután és este rádiót hallgat.

Nem tudok lelkesedni az ilyesfajta riportokért, ha már kevés a papír és az esemény hétvégére, akkor töltsük meg a lapot érdekesebb anyagokkal, vagy legalábbis oly nyilatkozatokkal, amelyek izgalmasabbak, bekalkulálják a véletlent is. Néhány mintával szolgálhatok.

F. J. szárazdajka: — Holnap, úgy dél körül, valószínűleg elcsúszom a síkos járdán, úgyhogy kórházban töltöm a hétvégét. Amikor gyógyultan távozom majd, hálából szívküldiben emlékezem meg a doktor urak jóságos kezeiről.

Cs. T. tűzoltó: Vasárnap szolgálatban leszek. Úgy, gondolom tíz óra felé lesz majd egy nagyobbacska tűzesetünk Óbudán, dél felé talán két kéménytüzünk, délután háromnegyed négy tájban egy téves riasztásunk.

G. M. magántisztviselő: — Holnap délelőtt 11 óra környékén a Só utca sarkán, hirtelen támadt szél lefújja majd B. Ilonka 18 éves gimnazistalány kalapját, én felveszem, bemutatkozom neki, kiderül, hogy egyforma gondolkozásúak vagyunk, egyikünknek sem tetszett az Igéret földje. Utána moziba megyünk. Valószínűleg újra megnézzük az Igéret földjét, sok a sötét kép benne.

Dr. N. N. fülorvos: — Még nem alakult ki a pihenőnapom végleges programja. Lehet, hogy feltalálom a hóesés energiájának kihasználási elvét, lehet, hogy írok egy mai tárgyú musical comedyt, de az is lehet, hogy egy jót alszom délután.

Vinkó Geyza könyvszakértő: (Bp., XXV., Fuszek Ágoston utca 4/cs.): — Ha minden jól megy, azzal az ürüggyel, hogy meccsre megyek, délután félháromkor ellógok hazulról, feleségem, született Bojler Tusi, mit sem sejtve érmelegítőt köt majd otthon. Én ezalatt találkozom Vánca Ildikó gépírónővel, (Bp., I., Klastrom Sebestyén u. 24., II. em. 978.) a Bazsalikom eszpresszóban, onnan felmegyünk legjobb barátom (Stöpp Zénó) lakására (Bp., X., Pocsvai Gergely utca 3. fszt. 5.). Hogy ott mit fogunk csinálni, azt még nem tudom.

Végül e sorok írója: — Valószínűleg délelőtt tízig lustálkodni fogok, utána megreggelizem. Hogy aztán mit csinálok, még nem tudom pontosan. Lehet, hogy fogat mosok . . .

Tardos Péter

Beküldött RAJZOK

Szellemek

(Tuba Jenő rajza)

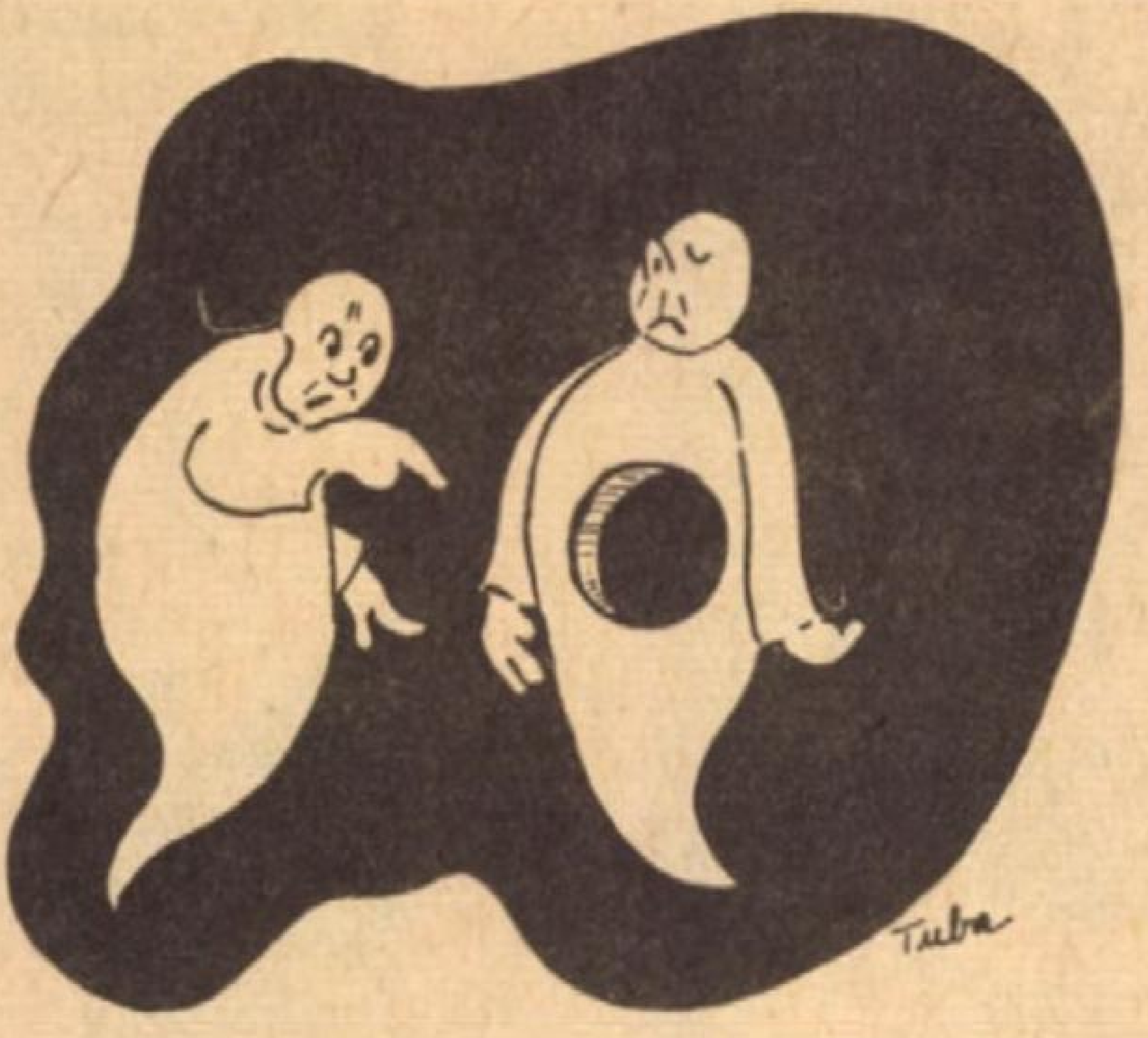

– Mi történt veled?
– Keresztülment rajtam egy rakéta!

Divatos szakma

(Tóth József rajza)

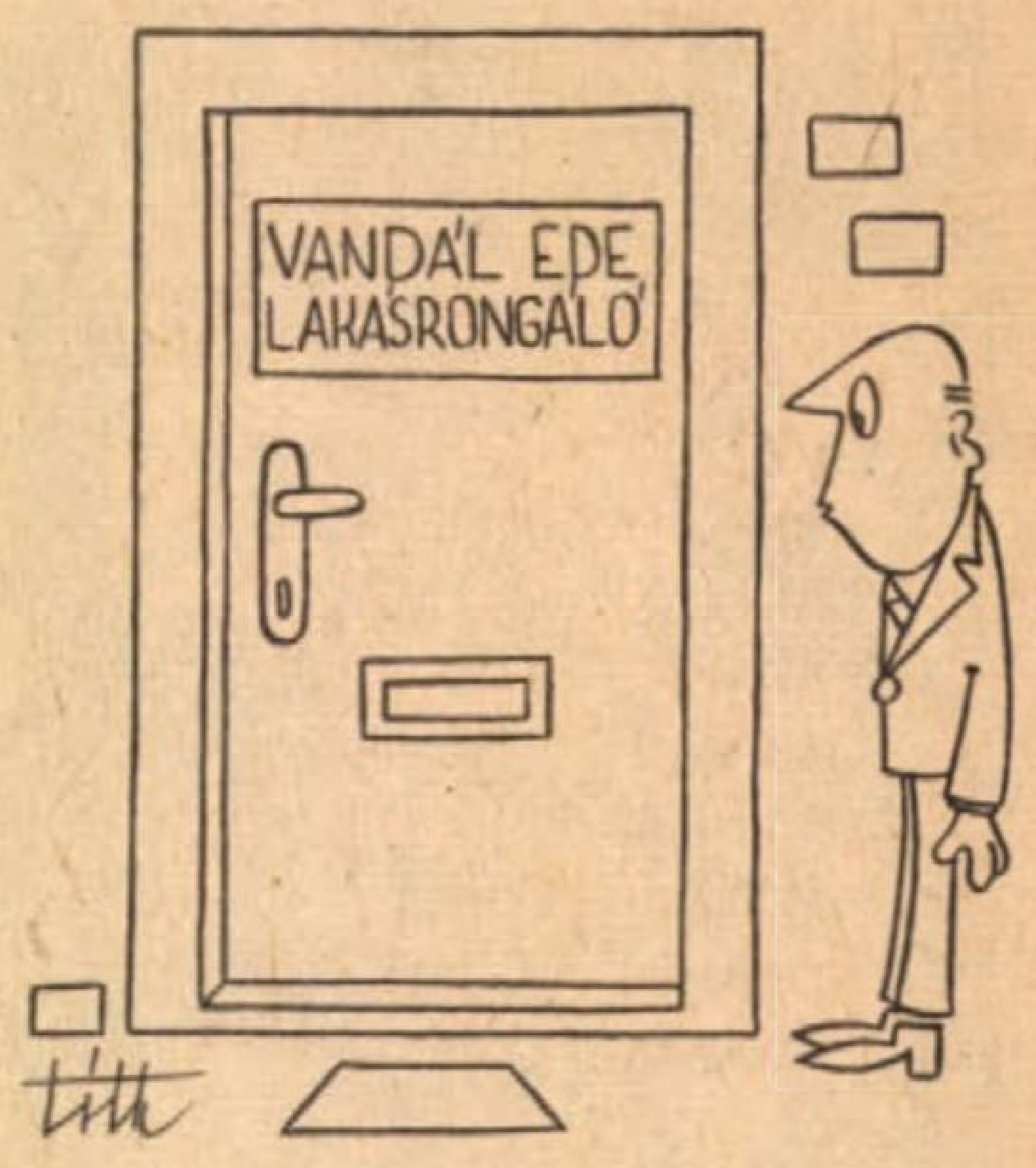

Figyelmeztető-tábla

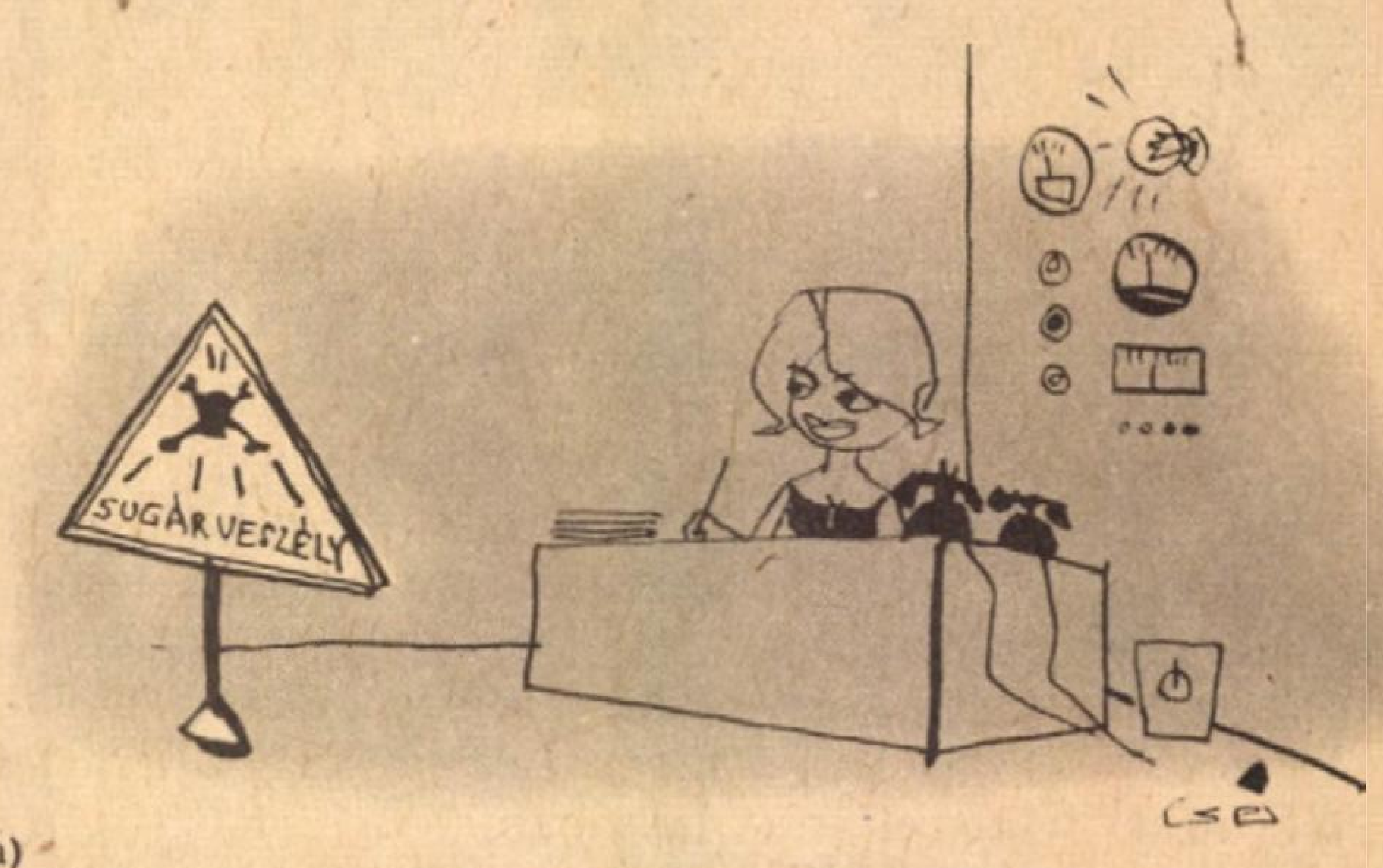

(Kálmánchey Zoltán rajza)

Nyolcasok

(Spann Endréné rajza)

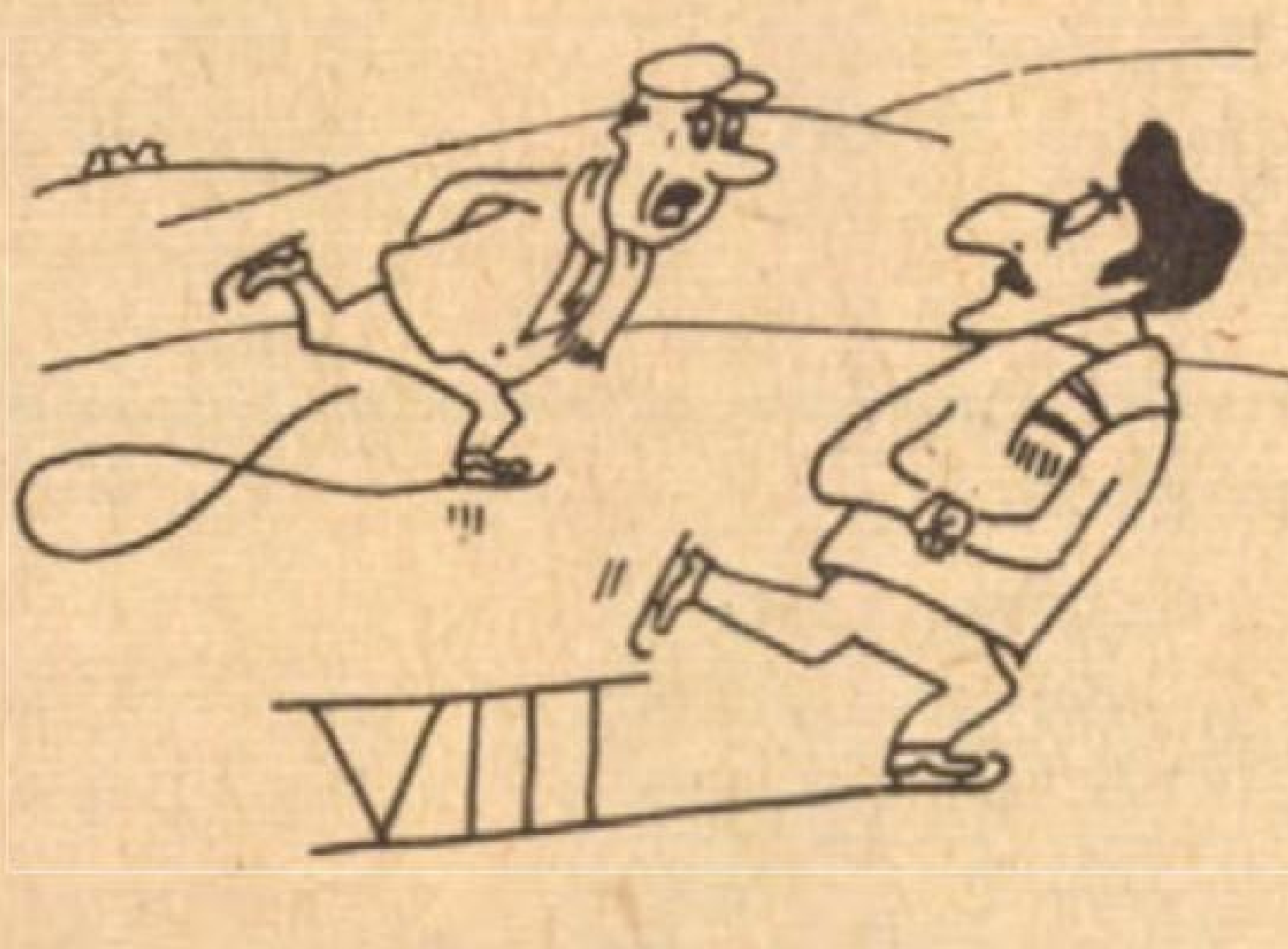

Fortissimo

(Batiz Levente rajza)

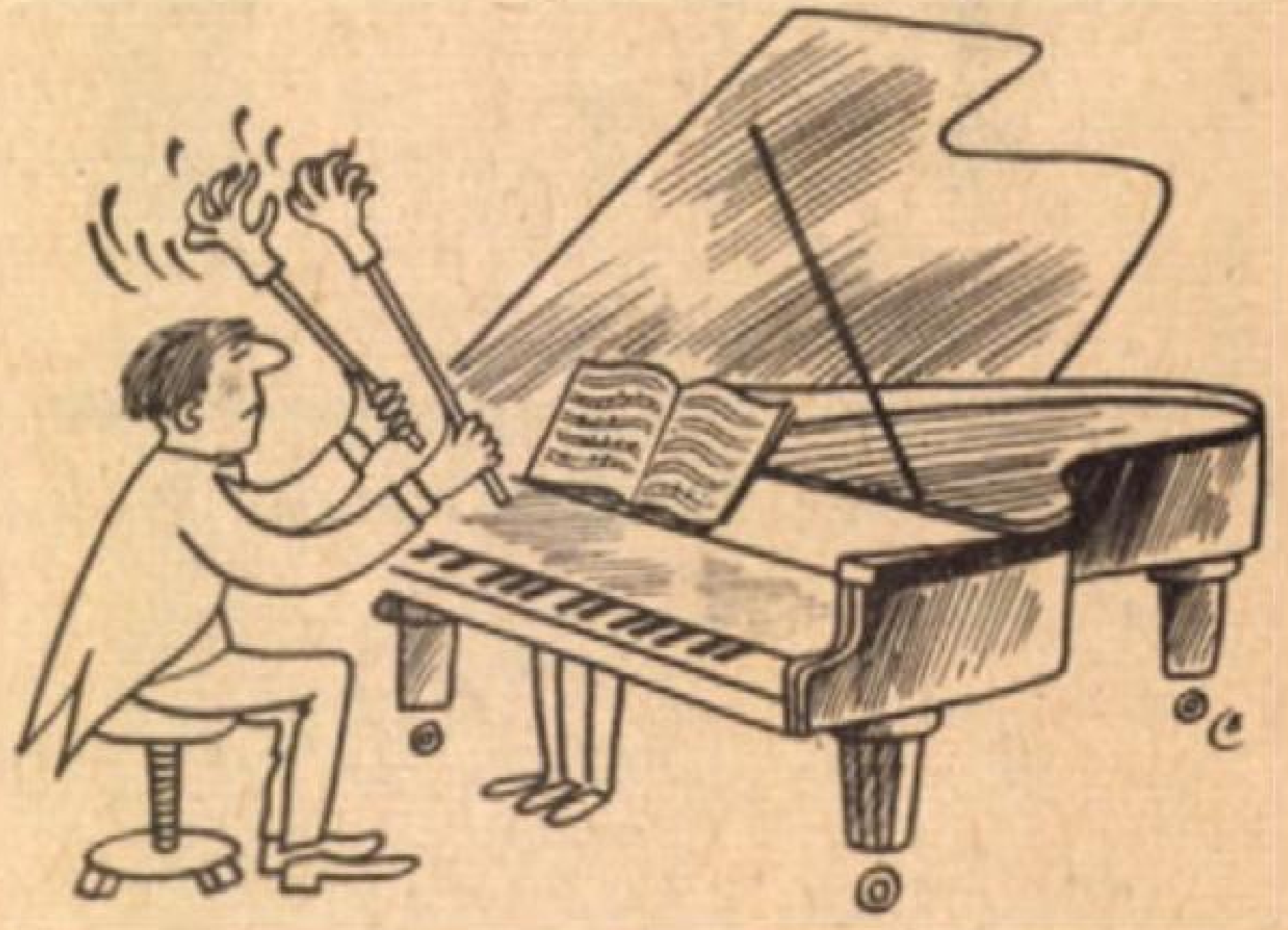

Színházi nevelőmódszer

(Tóth József rajza)

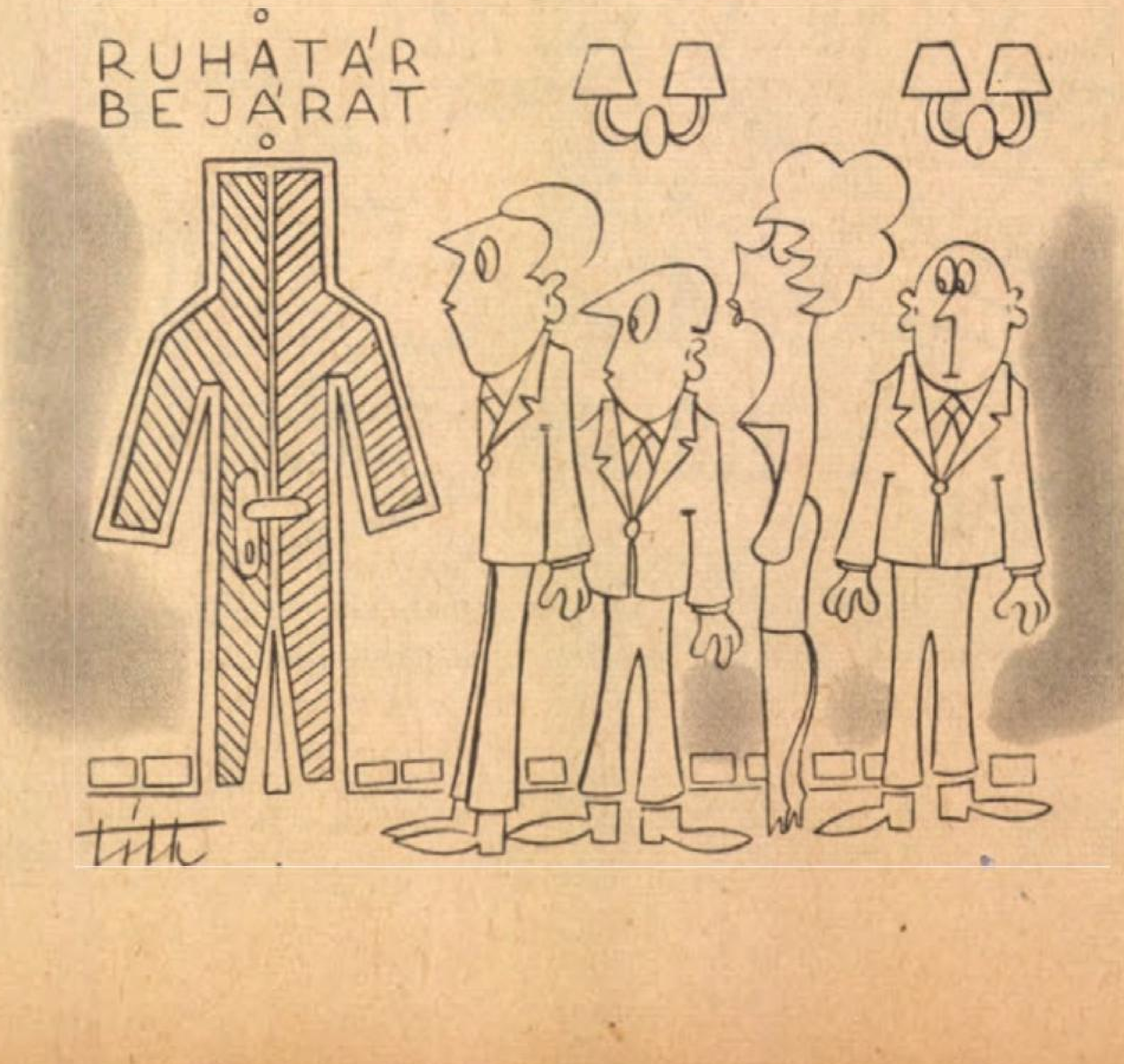

a tolakodás megszüntetésére

Portugáliában

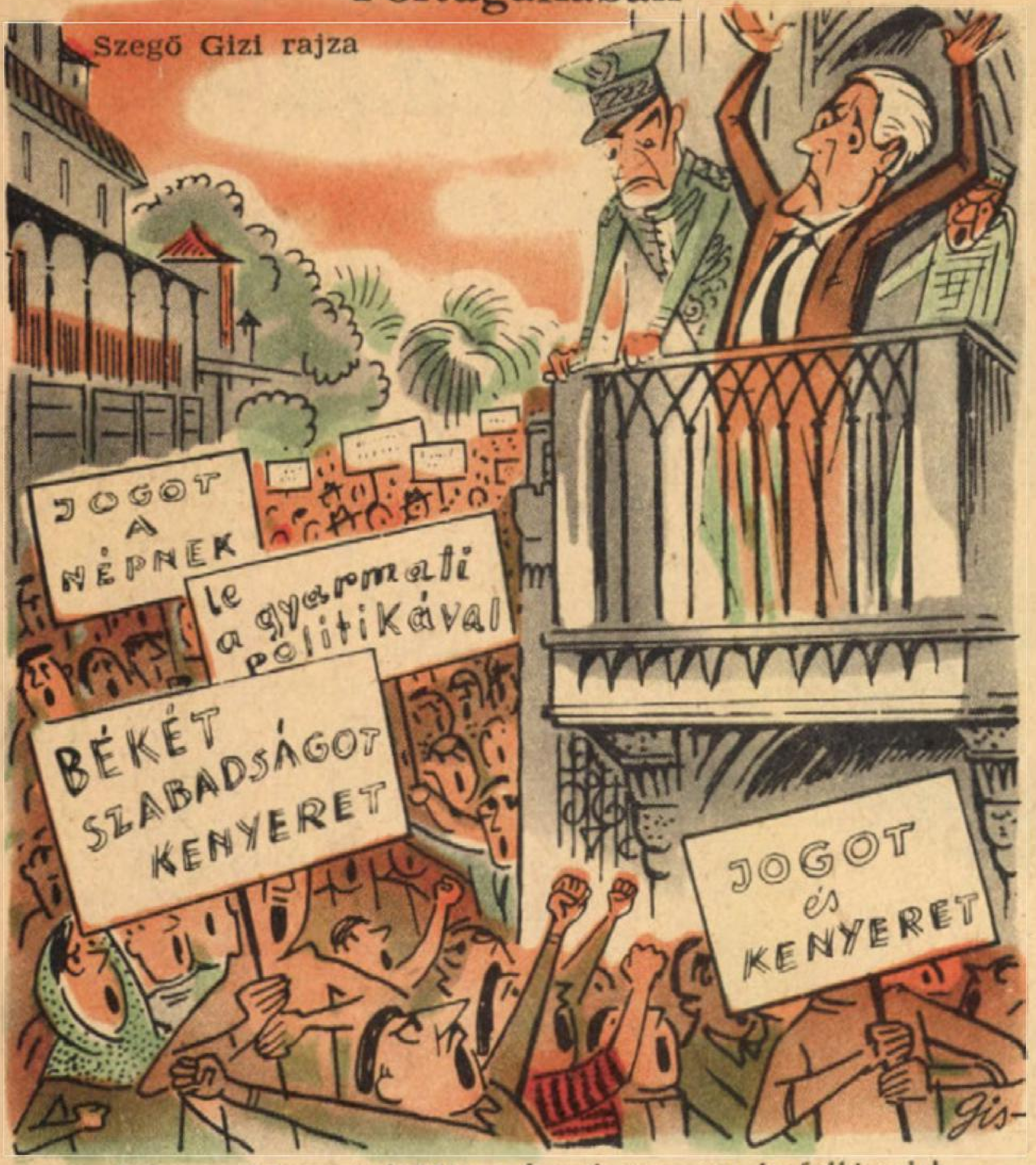
Szegő Gizi rajza

Salazar: Nagy ég! Már a hazai gyarmat is fellázadt!

Kapitalisták újéve

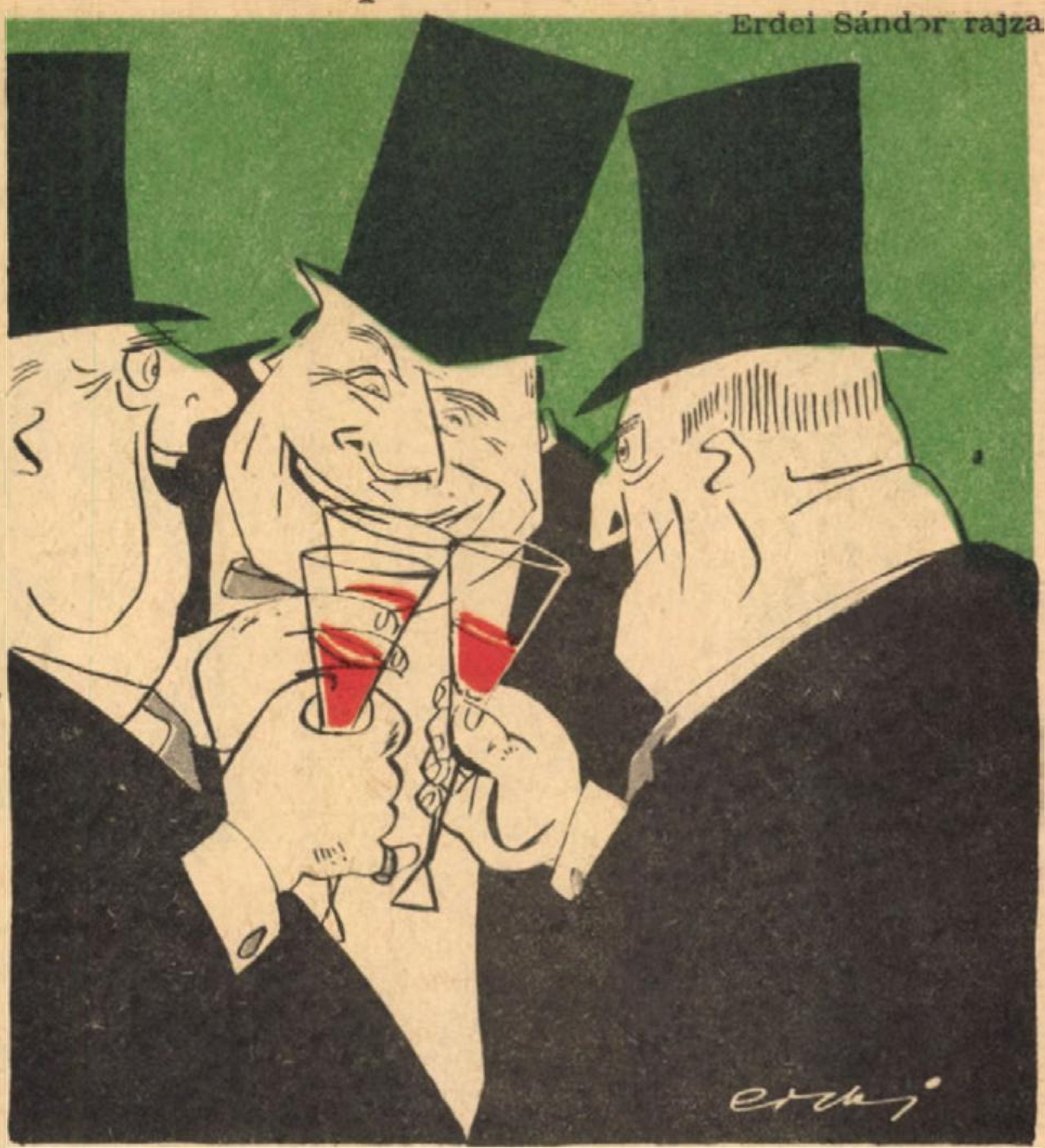
Erdei Sándor rajza

– Profit!

BALLADA a szegény írásjelről

Pont, vessző, kérdőjel, satöbbi,
mindenható írásjelek
segítik szép mondatba kötni,
mit alkot szárnyas képzelet.
A kétség nem játszik veled
és nincs az értelemre gondod —
A vers szavak rejtvénye lett,
száműzték a vesszőt, a pontot!

Hajdan a császár száműzöttje
a költő volt, Tomi felett
felhők közül nap nem tűzött le,
római nap — szálltak szelek —
Most meg szegény írásjelek
tragikus balsorsán borongok:
a vers szavak rejtvénye lett,
száműzték a vesszőt, a pontot!

Megéri még, aki bevárja:
a versben szó-köz sem lehet
vagy mint sakktábla négy huszárja,
a vers szava úgy lépeget.
De lesznek szép kísérletek:
szöveged jobbról balra mondod...
A vers szavak rejtvénye lett,
száműzték a vesszőt, a pontot!

AJÁNLÁS:
Fúrj-faragj, költő, ez a gondod!
Bonts anyagot, szőjj elveket!
Jó újítás, ha a kibontott
magánhangzókat elveted,
s a mássalhangzót tűzre tedd,
mint végül ledöntött sorompót...
Ird hát bianco versedet
s nem kellenek vesszők s a pontok!

Bródy László

Műsorgondok a Colosseumban

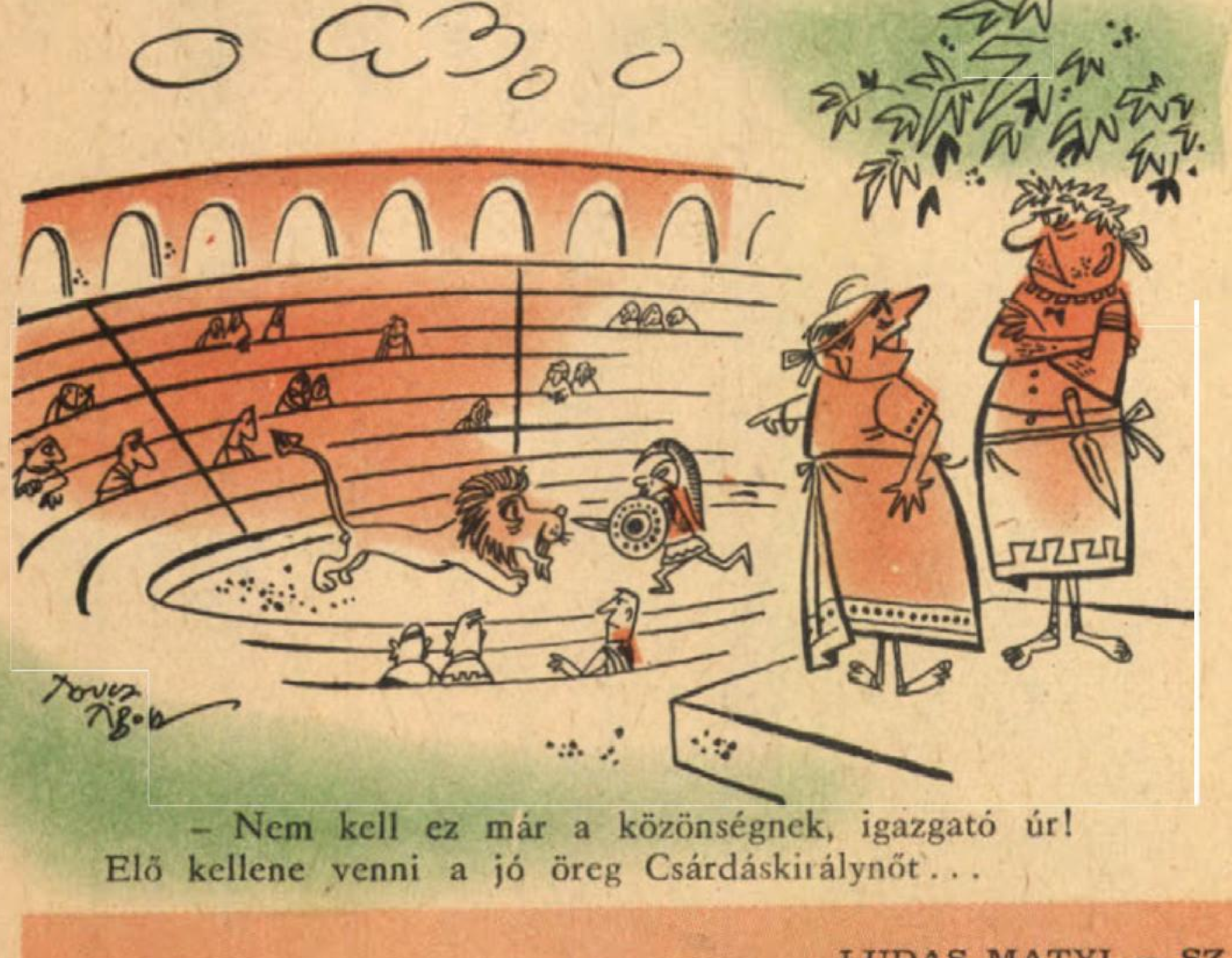
Toncz Tibor rajza

– Nem kell ez már a közönségnek, igazgató úr!
Elő kellene venni a jó öreg Csárdáskirálynőt...

Meglepetés a sivatagban

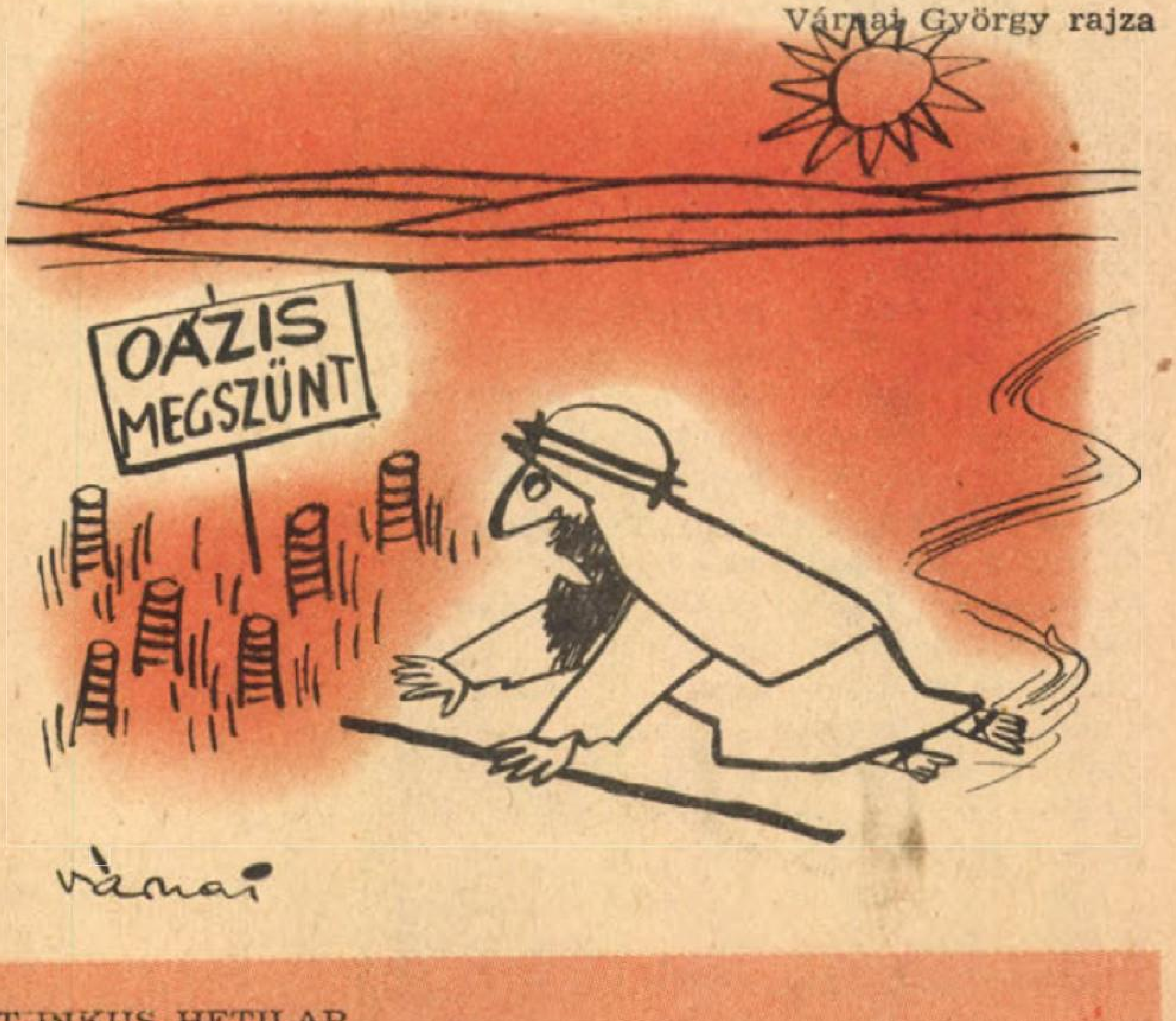
Várnai György rajza

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.:
335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — 61.6686 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány u. 3.
Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.